

Yêu Thương Ngọt Ngào

Contents

Yêu Thương Ngọt Ngào	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	19
5. Chương 5	23
6. Chương 6	29
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58
11. Chương 11	66
12. Chương 12	71

Yêu Thương Ngọt Ngào

Giới thiệu

Nhan đề truyện như tiếng gọi đến thốn thức lòng người, là tiếng gọi của tình yêu của nỗi nhớ nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-ngot-ngao>

1. Chương 1

Phù Dung ngược con mắt nhìn về căn biệt thự sang trọng trước mắt mình mà không thể tin được đây là nhà của mình. Ở quê cô sống không có nhà nào to đẹp như thế này đâu? Oa, thích quá! Nhà cô đây sao? Cô có thể gặp ba mẹ mà mình chưa bao giờ gặp mặt sao? Háo hức quá đi mất?

Nói thì chẳng ai tin cả đâu? Cô chưa bao giờ gặp ba mẹ mình cả, từ nhỏ cô sống với bà và ba mẹ chưa bao

giờ về thăm cô dù một lần. Bà bảo ba mẹ có nỗi khổ riêng mình nên cô phải nghe lời, học giỏi bao giờ ba mẹ về mới yêu. Chỉ đến khi bà đau bệnh qua đời, có một người đàn ông đến đón và bảo đưa cô về gặp gia đình. Phù Dung mừng lắm. Thế là có thể sống cùng ba mẹ không còn lẻ loi một mình nữa.

Căn biệt thự toạ lạc trong một khuôn viên rộng đầy cây xanh. Phù Dung cứ tròn tròn mắt mà nhìn đầy ngạc nhiên. Cô kéo tay người đàn ông đến đón mình khẽ hỏi:

- Bác ơi! Ba mẹ con làm gì trong đây ạ?

Người đàn ông khẽ nhún mày khẽ đáp:

- Tỷ nữa gặp thì ắt biết? Ở đây thì đừng hỏi nhiều nghe chưa? Lão phu nhân không thích đâu?

Phù Dung khẽ gật đầu rồi lặng lẽ bước theo người đàn ông. Người đàn ông trông đã luống tuổi, ăn mặc sang trọng tiến vào trong căn biệt thự. Vào trong căn biệt thự càng khiến Phù Dung choáng ngợp, nó quá đẹp. Đẹp quá mức, sang trọng và quý phái so với túp lều của hai bà cháu cô thì nó không khác nào một toà lâu đài trong chuyện cổ tích vậy.

- Khi nào gặp lão phu nhân thì nhớ lễ phép, không được cãi lời.

- Dạ, con biết rồi. Con sẽ được gặp ba mẹ không bác.

Người đàn ông im lặng không nói chỉ ra hiệu cho cô đi cùng đến phòng ăn. Đẹp mê hồn là nhận xét của cô, còn đẹp hơn cả trong tivi nữa. Phù Dung nhìn vào giữa gian phòng là chiếc bàn ăn rộng rãi và mùi thức ăn thơm phức khiến cô khẽ nuốt nước bọt cái ực. Người đàn ông khẽ cúi đầu trước một bà lão trông rất đẹp và quý phái:

- Thưa bà! Tôi đón cô ấy về rồi.

Phù Dung lúc này mới nhìn lên thấy ở bàn ăn ngoài bà lão ra còn có hai người nữa. Đó là một người đàn ông và một người phụ nữ trông họ rất đẹp và nhất là người phụ nữ toát nên vẻ đài các. Họ đang mải chuyện gì chỉ khi nghe người đàn ông lên tiếng mới ngẩng lên nhìn cô chằm chằm. Bà lão cũng nhìn cô nhưng với ánh mắt nghiêm nghị, lạnh lùng và đầy oán hận. Phù Dung sợ hãi cúi đầu xuống. Bà lão khẽ nói:

- Vất vả cho ông qua rồi, quản gia. Tên gì? Bao nhiêu tuổi?

- Dạ! Bà hỏi con? – Phù Dung ngược lên nhìn khẽ hỏi lại.

- Không hỏi mày thì hỏi ai?

Giọng nói lạnh lẽo khiến cho cô càng thêm sợ lí nhí trả lời.

- Con tên Phù Dung, 16 tuổi nhưng mà bà hay gọi con là Heo cho dễ nuôi ạ?

- Không hỏi chuyện đó? Thôi, ông dẫn nó xuống, sắp xếp chỗ ở. Còn mày, cấm bén mảng lên nhà nghe chưa?

- Dạ nghe nhưng mà bà ơi. Bà cho con gặp ba mẹ con được không? – Giọng nói cô đầy háo hức mong chờ.

Sự im lặng bao trùm khắp gian phòng, không khí trở lên ngột ngạt. Phù Dung cảm thấy sợ hãi vô cùng. Bà lão bỗng gầm lên:

- CỨT. Lão quản gia đưa nó cho khuất mắt ta.

- Mẹ! Xin mẹ bình tĩnh.

Hai người kia vội chạy lại đỡ, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Phù Dung ngạc nhiên, cô chỉ hỏi ba mẹ thôi mà. Sao mà bà lão lại tức giận thế cơ chứ?

- Mẹ không sao? Vợ chồng con đi nghỉ sớm đi. Mẹ biết phải làm sao. Các con đừng lo lắng. Không điều gì, không ai có thể làm tổn hại đến gia đình và các con đâu?

Phù Dung càng nghe càng không hiểu những gì họ nói, họ là ai và có quan hệ như thế nào với ba mẹ cô? Trong đầu cô có rất nhiều những câu hỏi muốn tìm được lời giải đáp thỏa đáng. Ông quản gia đưa cô xuống một căn nhà nhỏ ở góc vườn.

-Ta tên Sơn làm quản gia cùng với vợ ta làm việc đã được 30 năm ở gia đình này rồi. Từ giờ con sẽ sống ở đây, biết không?

- Dạ! Nhưng bác ơi, con muốn gặp ba mẹ. Trước khi bà mất đã bảo con theo bác thì sẽ biết ba mẹ mà.

Ông Sơn khẽ nhíu mày nhìn cô bé. Trông kĩ Phù Dung khá xinh xắn, có vẻ ngây ngô nhưng hoạt bát, dễ thương. Ông không biết mình có nên nói hay không nhưng nhìn ánh mắt trông mong của cô thì ông hơi băn khoăn. Khó trách được, từ bé cô chưa bao giờ gặp ba mẹ mình cả, trông mong cũng đúng. Ông khẽ thở dài rồi nói:

-Thế bà không nói vì sao ba mẹ không về thăm con à?

- Bà bảo ba mẹ đi làm ăn xa, không về được.

Phù Dung ngược nhìn ông quản gia đầy hy vọng. Ông Sơn không biết nói sao nữa nhưng không nói thì quả là tội quá mà biết đâu sau này cô bé cứ hỏi thì lão phu nhân sẽ vô cùng tức giận. Cô bé e rằng.... Thôi, cứ nói để cô bé biết đường. Ông khẽ đáp:

-Thực ra hai người ngồi trong phòng ăn lúc này là ba mẹ con, còn lão phu nhân là bà nội của con.

Phù Dung không tin vào tai của mình nữa. Họ là bà nội, là ba mẹ và là gia đình cô nhưng sao bà nội lại tức giận khi thấy cô, còn ba mẹ không nhận cô vậy? Cô làm gì sai sao? Gia đình cô giàu có mà sao bà cháu cô lại phải sống những tháng ngày cơ cực, đói rách như vậy. Không phải đâu? Cô lắp bắp:

-Ông... nói ... gì...? Ông

Ông nhìn cô bé mà đau lòng, khẽ đáp:

- Ta nói thật. Con còn có một anh chị nữa. Thiếu gia, tiểu thư đang học trong thành phố. Cuối tuần nào cũng về đây?

- Sao con lại phải sống cùng bà?

- Đó không phải bà của con. Khi con sinh ra thì giao cho bà lão đó rồi.

- Sao? Sao? Không phải? Ông nói dối? Bà rất thương con, yêu con? – Cô gào lên trong nước mắt. Cô không tin nếu là ba mẹ sẽ không thờ ơ với cô, bà nội không nhìn cô như kẻ thù thế đâu?

Cô khụy xuống, giàn dụa nước mắt không nói lên lời. Không gian trở lên im ắng nặng nề.

- Ngày con sinh là ngày trời mưa to gió lớn, ông nội cùng ba con trên đường đi công tác vội về. Trên đường về thì không may gặp tai nạn, ông nội con mất ngay sau đó, còn ba con thì chìm trong hôn mê sâu. Mẹ con trên bàn đẻ suýt chết vì băng huyết nhưng không dừng ở đó, công ty liên tục gặp khó khăn đứng trên bờ phá sản. Người ta nói con là khắc tinh của gia đình nên...

- Nên cho con đi đúng không? – Cô lặc giọng hỏi lại.

- Đúng vậy? Ngày con xuất viện, ta không biết phải làm sao khi nhận lệnh bà nội của con đưa con vào trại trẻ mồ côi thì cùng lúc đó có một bà lão vì mất cháu gái trong tai nạn. Bà lão không còn con cháu nên vừa ta bế cháu trên tay đã ứa nước mắt. Ta đưa cháu cho bà lão nuôi đến bây giờ.

- Nếu bà không mất thì cả đời này cháu cũng không biết gia đình là ai? Đúng không?

- Ta... – Ông cũng không biết trả lời cho cô bé nữa. Đó là sự thật. Sau ngày cho cô bé đi không phải nói sao? Cậu chủ tỉnh lại, vợ chủ qua cơn nguy kịch. Công ty sau nhiều biến cố đã đi vào quỹ đạo và phát triển mạnh nhưng bà chủ thì không khỏi đau lòng trước sự ra đi của ông chủ. Cứ mỗi lần nhắc đến cô bé thì bà chủ lại tức giận, lên cơn đau tim nên cả nhà quyết định không nhắc tới nữa. Nói ngắn gọn, trong căn nhà này Phù Dung không hề tồn tại.

Chỉ khi ông nhận được tin nhắn của bà lão đó nói bà khó có thể qua khỏi, mong ông có thể lo cho cô bé. Bất đắc dĩ, bà chủ mới gạt đầu đón cô bé về nhưng kiên quyết không nhận cô, bắt cô xuống sống ở góc vườn nhỏ này. Cậu vợ chủ sợ bà có chuyện nên đồng ý, tùy ông quản gia sắp xếp.

Phù Dung thần thờ khi nghe toàn bộ sự thật. Hóa ra cô chỉ là sao chổi, là người thừa. Ba mẹ không cần cô, bà nội hận cô. Thì ra không phải ba mẹ bận việc mà là cô đối với họ là không tồn tại. Cô sinh ra đời là một sai lầm, cô hại cả gia đình. Giờ thì cô biết rồi, cô là sao chổi? Sao chổi đấy? Là khắc tinh? Nước mắt cô cứ rơi hoài, rơi hoài không làm sao mà ngăn được.

-Thôi, cháu nghỉ đi? Cũng mệt rồi.

Chỉ còn mình trong căn phòng nhỏ. Nó rộng hơn túp lều của hai bà cháu cô nhiều. Trong có đầy đủ đồ dùng thiết yếu dù hơi bụi bặm một chút, chắc là do lâu không có người ở. Cô cất túi đồ của mình vào tủ đựng đồ góc phòng rồi lặng lẽ dọn dẹp lau chùi căn phòng. Nói gì thì nói, giờ nó cũng là nhà cô. Phù Dung xếp nốt quyển sách cuối cùng lên bàn rồi lặng lẽ ôm chú gấu bông vào lòng. Chú gấu này do một lần bà lên thành phố mang về cho cô. Ở vùng quê cô có một chú gấu bông to đẹp này là cả ước mơ nên cô quý nó lắm.

-Tao gặp ba mẹ rồi đấy, cả bà nội nữa. Từ giờ đây là nhà tao với mày nhưng mà...

Cô gục xuống nhớ lại những gì ông quản gia nói. Cô đau lòng, nước mắt cứ rơi hoài không ngừng được. Cô mong ước bao ngày để gặp ba mẹ nhưng gặp rồi thì sao? Họ không cần cô, hận cô, không thừa nhận sự tồn tại của cô. “Phù Dung à, mày chỉ là khắc tinh, chỉ là người thừa thôi”, cô gục xuống nức nở.

Buổi sáng, cô dậy từ sớm. Đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Cô lặng lẽ đi tìm hiểu khắp nơi trong biệt thự. Nó to và rộng quá lại đẹp nữa. Phù Dung không ngờ trên đời này lại tồn tại một tòa lâu đài như vậy. Cô nghĩ thông suốt rồi, dù sao giờ đây cũng là nhà, là gia đình của cô nên cô phải cố gắng để bà nội và ba mẹ có thể nhìn nhận mình. Phù Dung khẽ thở dài, lần đầu tiên trong cô phải có sự suy nghĩ nhiều như vậy. Ngày xưa, sống với bà tuy rằng phải lo lắng gạo tiền, lo cuộc sống hằng ngày nhưng nó ấm cúng, vui vẻ. Còn giờ....?

- Vợ chồng mình cũng chuẩn bị đón hai đứa về thôi. Nghỉ hè rồi, ông bà ngoại cũng sắp sang.

- Ừm.

Phù Dung đang đi quanh khu vườn thì nghe thấy hai giọng nói, là ba mẹ. Đúng rồi! Cô lại gần để xem. Ba mẹ cô đang ngồi trên ghế đá nói chuyện. Trông gần ba mẹ thật đẹp đôi nha. Mẹ đẹp, vẻ đẹp của đài các, quý phái. Ba trông thật mạnh mẽ, tuấn tú. Oa, hóa ra ba mẹ của mình lại tuyệt thế à?

- Làm gì đấy? – Một giọng phụ nữ quát lên làm Phù Dung giật bắn lên. Trước mặt cô là một phụ nữ trung niên đang nhìn mình với ánh mắt oán hận, chán ghét như ánh mắt bà nội vậy.

- Con chỉ đi dạo thôi? – Phù Dung run run trả lời.

- Mày là đồ yêu nữ. Mày hại gia đình này chưa đủ hay sao. Giờ lại muốn hại cậu mợ chủ à? Con yêu nữ kia.

Phù Dung mở to đôi mắt nhìn người phụ nữ đang dí ngón tay vào trán mình đầy vẻ tức giận. Cô không nghĩ mình bị hận như thế mà bà ta là ai?

- Vú sao dậy sớm vậy? – Giọng của mẹ ấm áp làm Phù Dung ngược lên nhìn.

- Cậu mợ chủ. Tôi tỉnh dậy sớm nấu ít đồ ăn sáng.

- À? – Giọng ba khẽ đáp – Vú đừng gọi tụi con là cậu mợ nữa, gọi tên tụi con là được rồi. Gọi Hoàng Tuấn, Ngọc Diệp. Cũng đừng gọi tiểu thư, thiếu gia gì gì đó?

Tụi con luôn coi vợ chồng vú như ba mẹ mình. Vú đừng gọi thế tụi con buồn.

Bà vú rưng rưng đôi mắt nhìn hai người đầy cảm động khẽ nói:

-Hai đứa bây cứ làm vú cảm động hoài. Thôi vào nhà đi, vú nấu bữa sáng cho.

- Vâng! Thế vợ chồng con vào ăn sáng vú nấu, vợ nhỉ?

Thế là ba mẹ cùng bà vú đi vào để lại mình Phù Dung đang thần thờ nhìn theo. Ba mẹ không nhìn cô dù một cái. Cô đáng ghét vậy sao nhưng mà giờ cô biết trên ba mẹ rồi ha? Không có gì đâu? Cố lên chứ Phù Dung. Tự an ủi mình xong, cô trở về căn phòng góc vườn của mình. Căn phòng nằm cạnh gốc xoài rợp mát. Toàn bộ khu vườn rất nhiều cây trái, nào xoài, mận, táo mà còn có cả dâu tây nữa chứ. Nhiều lắm, mà ngay cạnh phòng của cô có một khoảng đất trống chưa trồng gì cả? Đúng rồi, hôm đi cô có mang theo

ít hạt giống rau. Trồng thêm chút rau ở đây cũng được mà. Nghĩ là làm, Phù Dung chạy đi kiếm cái cuốc để làm luống trồng rau. Ở quê, bà cháu cô có khoảng vườn nhỏ trồng rau, mùa nào thức đấy, quanh năm không những có rau ăn mà còn có thể mang ra chợ bán. Thật tốt!

Đang ngó nghiêng thì cô thấy ông quản gia, Phù Dung nhanh tiếng:

- Con chào ông! Ông đang làm gì đấy!

- Ta chuẩn đưa bà chủ đi thăm thiếu gia, tiểu thư. – Ông Sơn chậm rãi trả lời.

- Anh chị con a? – Phù Dung khẽ hỏi,

- À, đúng rồi nhưng trước mặt lão phu nhân với vợ ta thì đừng gọi thế nhé. – Giọng ông vẫn đều đều.

- Vợ ông! Có phải là bà vú phải không ông? – Phù Dung tò mò hỏi.

- Đúng rồi. Con gặp rồi sao. Gặp rồi thì đừng trách bà ấy. Vợ chồng ta lấy nhau lâu nhưng không có con nên coi cậu mợ chủ như con mình vậy mà ông bà chủ với cậu mợ chủ cũng coi chúng ta như người trong nhà. Năm xưa chứng kiến cảnh cậu mợ thế, bà ấy không tránh khỏi đả kích lớn.

- Vâng! Con biết rồi – Phù Dung gục đầu trả lời.

- Thế con tìm ta có chuyện gì?

- Con chỉ hỏi mượn ông cái cuốc. Tại con thấy trước cửa phòng con có khoảng đất trống nên tính trồng rau thôi.

- Được. Để ta đi lấy cho con. Còn nữa, gian nhà con đang sống đầy đủ điện nước rồi đấy, còn có gian bếp nhỏ nữa. Con tự nấu nướng được không?

- Con tưởng con ăn cơm với gia đình. – Phù Dung ngạc nhiên hỏi.

- Con a? Con cũng biết rồi đấy, bà nội con như thế e rằng..

- Con hiểu rồi. Con nấu được. -Phù Dung gật đầu.

- Con yên tâm. Gian nhà đó vốn là của ông làm vườn nhưng ông mới cáo lão về quê. Gian nhà đó khi còn ông nội con còn sống đã ưu tiên xây cho ông lão ấy. Cũng đầy đủ lắm, nếu thiếu gì thì cứ bảo ta nhé.

- Vâng. Con biết rồi. Con cảm ơn ông!

Phù Dung vội quay gót để tránh cho ông quản gia thấy những giọt nước mắt rơi trên mi cô. Sao cô cảm thấy tủi thân thế. Cả gia đình, tất cả đều chán ghét cô, không cần cô. Cô chỉ là kẻ thừa thừa mà thôi! “Bà ơi, sao bà bỏ con một mình vậy” – cô khẽ rên lên trong làn nước mắt “nếu biết người nhà không cần con sao bà phải gọi họ làm gì, cứ để con ở quê sống cũng được. Cứ để con nghỉ ba mẹ đang đi làm ăn xa, để con mơ về một gia đình còn hơn là cái sự thật phũ phàng này”.

2. Chương 2

Căn nhà đúng như lão quản gia rất đầy đủ, có cả bếp và nhà tắm tuy nhỏ nhưng với Phù Dung là ổn lắm rồi nhưng cô vẫn cảm thấy trong lòng không thể vui được. Từ ngày có về, ba mẹ không hề đảo qua chỗ cô ở dù chỉ một lần, bà nội đi lên chùa cầu an. Bà vú thì không thích cô nên Phù Dung dù rất muốn tới gần nhưng chỉ thấy ánh mắt bà là cô rút người lại ngay. Ông quản gia thì hai, ba ngày lại tiếp thực phẩm cho cô. Nói cho ngắn thì cô sống gần như một mình, lắm lúc một mình ra vào lấy mảnh vườn làm bầu bạn.

Chiều nay, đang nấu cơm thì cô nghe tiếng ồn ào ngoài cổng. Phù Dung vội chạy lên xem thấy có bà nội, ba mẹ và thêm hai người nữa. Hai người này cô vừa nhìn biết ngay là anh chị mình nhá! Chị cô trông xinh giống mẹ ghê, anh trai thì giống ba rất tuần tú. Tiếng cười nói riu rít làm cô thật hâm mộ quá. Cô chưa từng được như thế bao giờ.

-Hai đứa này đừng giỡn nhau nữa. Cứ về nhà là ồn ào chết đi được.

Giọng mẹ tuy la nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười yêu thương. Ba đỡ mẹ rồi cười rất tươi gõ đầu anh Hai.

-Ba thiên vị. Thu Hương cũng nghịch ha ba, sao đánh mình con.

- Vì con là anh, không nhường em.

Thu Hương quay ra le lưỡi đầy đắc thắng trêu anh Hai. Phù Dung bật cười, họ lớn hơn cô phải 5, 6 tuổi mà trẻ con nhỉ? Bỗng Thu Hương nhìn thấy có cô bé đang lấp ló dưới gốc tùng cười khúc khích. Cô bé rất xinh xắn, mái tóc dài đen nhánh có nét thân quen, Thu Hương liền đưa tay vẫy vẫy.

Phù Dung thấy Thu Hương vẫy mình nhưng vẫn đứng im vì bà nội đã cấm không được gần thiếu gia, tiểu thư và không được gọi anh chị. Bà nội dữ lắm, hôm nọ cô sợ ý làm vỡ chiếc bình pha lê trong phòng khách lúc vào phòng khách dọn dẹp nên bị bà phạt quỳ gần 2 tiếng nhưng sợ nhất là ánh mắt của bà. Bà nói là làm nên cô không dám trái lời. Phù Dung vội chạy trở lại cuối vườn.

Thu Hương thấy thái độ lạ lùng của cô bé đó liền quay ra hỏi mẹ:

-Mẹ ơi! Nhà mình mới có người làm mới hả mẹ?

- Sao con lại hỏi thế? – Ngọc Diệp quay ra hỏi con.

- Con thấy vừa nãy có cô bé trông xinh xắn đứng ở góc kia kìa? – Thu Hương chỉ tay về chỗ Phù Dung vừa đứng.

Chưa kịp để Ngọc Diệp trả lời thì Hoàng Vinh xen vào:

-Xinh không em? Sao anh không thấy?

- Anh cứ mãi giỡn thì biết cái gì cơ chứ? Mà vừa thấy nói gái xinh thì anh sáng mắt lên. Đồ háo sắc – Thu Hương lườm anh Hai một cái rồi quay ra mẹ: – Mà cô bé vừa thấy con liền bỏ chạy.

Ngọc Diệp lúng túng không biết nói sao, lũ trẻ chỉ biết loáng thoáng chúng có một đứa em nhưng với chúng, nó không tồn tại vì trong gia đình không ai nhắc tới. Sự xuất hiện của Phù Dung đang làm đảo lộn cuộc sống êm đềm của gia đình. Mẹ chồng cô vốn có bệnh tim, sức khỏe không tốt, cả đời bà vất vả cùng với sự ra đi đột ngột của ông làm bà đã tưởng như đã không đứng được.

Thu Hương thấy sự lung túng trên gương mặt mẹ, sự bất lực trên khuôn mặt ba. Chẳng lẽ cô bé vừa rồi chính là.... Không, cô nhớ có lần nghe lén câu chuyện của ba mẹ thì... Vậy bà nội sẽ sao đây? Bà vì cả gia đình đã nén nỗi đau mất ông mà sống vui vẻ lên. Trong đầu cô ong lên, không gian trở lên im ắng khiến Hoàng Vinh cảm thấy kỳ lạ. Bỗng có giọng nói vang lên phá tan nó:

- Không cần quan tâm tới sự tồn tại của con bé đó. Mấy đứa này thật tình, về mà không thềm báo trước.

- Bà nội! – Hai anh em cùng reo lên – Tụi con nhớ bà lắm, nhớ cả món ăn của bà vú nữa.

Hai anh em tíu tít khi thấy cả bà vú và ông quản gia. Lâu lắm gia đình mới có không khí như vậy. Bà Hoàng nhìn hai đứa cháu nội yêu mà cảm thấy ấm lòng. Giá ông ấy còn sống thì hay quá?

-Vú à? Chúng nó nhớ vú hơn nhớ tôi đấy. – Giọng bà mang chút đổi hờn làm cả nhà phá lên cười. Tiếng cười hạnh phúc ấy làm ột người từ xa nhìn cảm thấy thềm thương, hâm mộ.

- Thế thì tôi cảm thấy vô cùng tự hào – Bà vú nhoẻn cười xoa đầu hai đứa nhỏ mà bà coi như cháu của mình.

- Tụi con nhớ ngang nhau a? Không thiên vị đâu nhưng mà bây giờ ai cho con nhiều nhiều đồ ăn ngon thì con yêu nhiều, nhớ nhiều hơn – Hoàng Vinh lém lỉnh trả lời.

- Cha bố anh! Sinh viên năm cuối rồi mà còn lém chuyện thế đấy.

Bà Hoàng cười rạng rỡ. Bữa ăn tối sum vầy đầm ấm quá và nó quên đi sự tồn tại của một cô bé đang nhìn qua ô cửa một cách thềm thương, khao khát về một bữa cơm gia đình ấm áp mà cô chưa bao giờ được hưởng.

Phù Dung lau vội những giọt nước mắt trên má vội quay bước đi. Cô mong muốn mà không được. Từ ngày cô về đến giờ đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nét mặt rạng ngời, hạnh phúc cùng ánh mắt ấm áp, dịu dàng của cả nhà. Anh chị cô thật hạnh phúc làm cô cảm thấy ganh tỵ quá. Bao giờ cô mới được thế đây?

Phù Dung hâm lại chỗ canh cô nấu trưa nay còn dư bỏ đi thì phí mà cô một thân một mình, nấu cho qua bữa là được rồi, không cần kỵ. Cơm cũng chẳng có gì chỉ có tô canh rau ngót với đĩa xoài chấm cùng với mắm. Xoài trong vườn có hẳn cây mà hồng ai hái thật là phí, Phù Dung liền hái thay thức ăn. Nói thật, ông quản gia chỉ cung cấp gạo với ít rau quả cùng ít gia vị còn thức ăn thì cũng ít khi có lắm mà cô nghĩ là ông nén bà vú mang ra. Nếu có thì chỉ là đậu phụ hoặc lạc rang lên ăn dần, Phù Dung đành phải tự kiếm thôi mà hồi ở quê cô cũng đâu được như thế này nên giờ có thế này thì không có gì phải phàn nàn cả.

Đang chuẩn bị dọn cơm ra hiên ăn ắt thì Phù Dung thấy Thu Hương đang đi về phía chỗ mình làm cô cảm thấy sợ hãi, lo lắng. Thu Hương tiến lại phía Phù Dung, càng tới gần cô càng khẳng định Phù Dung giống mẹ hơn cả cô. Lúc rồi, cô tranh thủ lúc cả nhà bận rộn chia quà đã hỏi ông quản gia và đúng như cô nghĩ Phù Dung chính là em út của mình.

-Tiểu thư có gì sai bảo? – Phù Dung lúng túng hỏi khi thấy Thu Hương lại gần.

- Em tên gì? Bao nhiêu tuổi? – Thu Hương dịu dàng hỏi khi thấy rõ sự sợ hãi trên khuôn mặt cô bé.

- Em tên Phù Dung, 15 tuổi. Tiểu thư có gì dạy bảo?

- Gọi chị được rồi. Chị tên Thu Hương, 21 tuổi. Sinh viên năm 3 ngành quản trị kinh doanh. Em học ở đâu?

Những câu hỏi giản dị nhưng đầy quan tâm không chút xa lạ lẫn khinh miệt khiến cho Phù Dung bớt lo lắng vững tâm trả lời:

-Em học lớp 10 nhưng mà em không biết sẽ học ở đâu vì ông quản gia nói đang xin cho em vào một trường gần đây.

- Thế à? Mà em chuẩn bị ăn cơm đấy à? Xem có món gì ngon nào, mời chị được không ta?

- Em chỉ sợ chị chê cơm rau của em thôi.

Thu Hương nhìn mâm cơm trên bàn mà cảm thấy xót xa cho đứa em gái lần đầu gặp mặt. Mâm cơm quá đạm bạc chỉ có tô canh rau ngót, đĩa xoài xanh cùng chén nước chấm. Phù Dung cảm thấy khó xử khi để chị Ba nhìn thấy mâm cơm nghèo nàn của mình, cô ái ngại nói:

- Em vụng về nên chỉ có thế thôi, chị đừng cười chê.

- Không, không. – Thu Hương sợ cô bé tủi thân nên vội xua tay. – Trông cũng ngon mà.

- Thật à?

Hai mắt Phù Dung sáng rực lên khi nghe Thu Hương nói thế, lâu lắm rồi mới có người nói chuyện khen cô như thế.

- Cơm rau không dám mời nhưng mà trái cây thì em có à? Hồi chiều ra vườn, em thấy măng cụt được ăn rồi nên hái một ít. Chị ăn thử, ngọt lắm.

Nói rồi, Phù Dung chạy vội vào trong nhà để một mình Thu Hương lặng lẽ nhìn theo. Cô bé rất ngây ngô, vui vẻ nhưng dường như sự xuất hiện của Phù Dung khiến bà và ba mẹ rất ưu tư, phiền muộn. Hình như hiểu được điều đó nên cô cảm thấy trên đôi mắt trong veo đó thoáng u buồn và nét mặt cam chịu.

Phù Dung cầm rổ măng cụt được rửa sạch sẽ đưa cho Thu Hương rồi nhoẻn miệng cười :

- Chị mang vào cho cả nhà ăn. Ngọt lắm nhưng mà chị đừng bảo em đưa nhá.

Nhận rổ măng cụt của Phù Dung, Thu Hương nhẹ bước quay về nhà nhưng vẫn kịp nghe thấy giọng tỉnh nghịch của Phù Dung mà cảm thấy chua xót, không hiểu sao dù gặp lần đầu cô đã cảm mến đứa em gái này.

- Gấu ơi, ăn cơm thôi. Hôm nay có xoài chấm mắm ngon lắm.

Từ ngày về đây sống, ăn cơm một mình buồn, Phù Dung có mỗi gấu bông làm bầu bạn nên làm gì cô cũng gọi gấu bông. Cuộc sống tuy buồn tẻ nhưng được gần ba mẹ cũng ấm áp phần nào. Hy vọng thời gian sẽ làm cho cả nhà đón nhận cô.

Từ ngày anh chị về không khí trong gia đình ngày càng trở lên ấm áp, rộn rã tiếng cười cũng khiến Phù Dung cũng thấy vui lây. Anh chị hay gây lộn khiến cả nhà lúc nào cũng phải đứng ra hòa giải. Anh Hai không quan tâm lắm đến sự tồn tại của cô, chị Ba thì thi thoảng cũng ghé cô chơi. Bà nói với cô anh chị về nhà thêm việc mà bà vú quản không được hết việc nên cô phải làm một số việc nhà như rửa bát, lau dọn trong nhà, phụ bà vú mang đồ...

Hàng ngày cô phải dậy sớm quét tước sân vườn, lau dọn sân vườn; lúc cả nhà ăn sáng thì dọn các phòng... Những công việc không tên quán lấy cô khiến Phù Dung bận rộn cả ngày, những ngày đầu không quen việc còn bị bà vú mắng té tát nhưng cô không dám nói chỉ im lặng làm thôi.

Hết hè, anh chị theo ba mẹ về thành phố tiếp tục học. Phù Dung cũng theo ông tới trường học mới. Ông quản gia nói trường hơi xa nhà một chút nên cô phải cố gắng dậy sớm một chút và hôm nay, cô đến trường. Bước theo cô chủ nhiệm về lớp, lòng cô đầy hồi hộp và lo lắng.

- Giới thiệu với cả lớp, hôm nay lớp mình có thành viên mới. Bạn tên Phù Dung, hy vọng lớp mình giúp bạn sớm hòa đồng.

- Chào các bạn. Mong được sự giúp đỡ của các bạn.

Phù Dung khẽ mỉm cười nhìn cả lớp. Cả lớp đều xuất thân từ gia đình làm nông nghiệp nên ai cũng thân thiện, vui vẻ nhưng cũng rất lam lũ, vất vả. Cô xếp Phù Dung cạnh một cô bạn tên Đan Phượng. Cô bạn đen nhẻm, dáng dong dỏng cao nhưng nụ cười rất tươi và thân thiện.

- Bạn ở đâu vậy?

- Mình ở khu An Sinh.

- Oa, đó là khu nhà giàu đó nghen!

- Mình chỉ ở nhà người quen thôi. Ba mẹ mình đi làm ăn xa, không nuôi được mình.

Phù Dung mỉm cười e lệ với Đan Phượng, lần đầu cô nói dối nhưng nói ra sự thật thì ai tin cơ chứ. Đan Phượng thoáng cái nhìn thông cảm với cô, không ngờ cô bạn mới cũng hoàn cảnh ghê cơ. Cô luôn nghĩ chỉ có nhà cô nghèo, ba mẹ vất vả mới nuôi được cô, ai dè Phù Dung ba mẹ còn không nuôi nổi phải gửi người quen. Một sự đồng cảm nhen nhói trong cô....

Từ hôm đó, tình bạn của hai người được nhen nhóm tr

ong hai người. Hai người cùng đợi nhau đi học, nói chuyện và tâm sự. Từ ngày cùng học với Phù Dung, môn toán của Đan Phượng ngày càng trở lên tốt hơn vì nhà nghèo nên cô không thể đi học thêm, môn toán lại kém tệ. Phù Dung thì thích nhất là được về nhà của cô bạn.

Nhà của Đan Phượng có một khu vườn trồng rau rộng lắm lại có thêm ao cá to oạch nhưng sao họ vẫn nghèo nhỉ? Trước nhà là một cánh đồng rộng lớn, gió thổi mát rượi. Cảm giác thật thoải mái, không khí trong lành vô cùng. Ba mẹ Đan Phượng cần cù chất phác, họ hiền khô chỉ mãi miết lo nuôi hai con ăn học. Anh Hai của Đan Phượng tên Lâm Phong đang ôn thi đại học. Anh học chăm chỉ nhưng nhà nghèo nên năm ngoái dù đỗ anh cũng không đi học.

-Hai đứa kia vào ăn cơm đi để Phù Dung còn về sớm.

Mẹ Đan Phượng gọi hai cô vào ăn cơm khi hai đứa còn đang mải quốc nốt cái vườn để gieo vùi rau mới.

-Bác à? Con thấy nhà ta sao không dùng góc vườn kia nuôi thêm bò, nuôi heo. Để thế phí lắm.

Phù Dung đang dọn mâm cơm chợt quay ra hỏi bác Tám gái nhưng bác cười bảo:

-Thì bác trai đang tính nhưng mà chần chừ hoài.

- Bác à? Con thấy nhà ta cũng nên nuôi ít heo cái với bò cái sinh lấy con. Nhà ta có vườn rộng thì sao không tận dụng chứ? Lại thêm cái ao cá thì con nghĩ nhà ta nuôi cá hơn cứ để không?

- Con nghĩ Phù Dung nói đúng đấy mẹ. Cứ để vừa phí mà nhà ta nghèo vẫn hoàn nghèo thôi.

Lâm Phong không biết từ lúc nào lên tiếng nói rồi quay ra hai đứa bảo chúng:

-Không đi học à? Sắp thi rồi đấy?

- Anh Hai! Đừng nhìn thấy tụi em là thấy học a? Tụi em cũng chăm chứ bộ.

Lâm Phong khẽ cười trước sự lí lắc của cô em này rồi nhìn Phù Dung với ánh mắt dịu dàng, ôn nhu, không hiểu sao vừa nhìn thấy cô bé anh đã có cảm giác rất lạ. Cô bé rất đáng yêu, dịu dàng, có nụ cười rất ngọt ngào, phải công nhận nếu lớn thêm chút nữa thì cô bé quả là hoa khôi?

-Anh đi làm về rồi đấy à? Vừa học vừa làm chắc là mệt lắm nhỉ? – Phù Dung khẽ hỏi, đôi mắt khẽ cụp xuống tránh ánh nhìn của anh.

- Không mệt lắm đâu. Năm sau anh thi học viện Quân sự sẽ không phải đóng học phí như các trường khác.

- Vậy a?

- Uhm.

Lâm Phong cười rất tươi khẽ xoa đầu cô. A, Đan Phượng biết rồi nhé! Anh Hai thích Phù Dung. Cũng đúng, Phù Dung hiền, dịu dàng lại dễ thương. Phù Dung luôn hòa đồng với mọi người nhưng chưa bao giờ thấy Phù Dung nhắc tới ba mẹ mình. Chắc có uẩn khúc gì đây nhưng sau này Phù Dung làm chị dâu của cô thì tốt quá, phải vun vào mới được....

3 năm sau...

- Phù Dung? Anh Hai mình hỏi cậu tính thi trường nào? – Đan Phượng quay ra hỏi khi thấy Phù Dung đang loay hoay làm tập toán.

- Đại học Luật.

Phù Dung ngẩng lên trả lời rồi lại tiếp tục làm bài tập của mình. Cô rất muốn sau này có thể giúp ba mẹ vì có lần cô nghe cả nhà nói chuyện rằng công ty luôn gặp khó khăn về luật trong các hợp đồng mặc dù đã tốn nhiều tiền để thuê phí luật sư. Cô quyết tâm học luật để sau này có thể giống anh chị phụ giúp ba mẹ. Hai anh chị sau khi ra trường đã về công ty giúp đỡ ba mẹ rất tốt, làm bà nội tự hào lắm.

- Sao lại học luật làm chi?

- Mình muốn mai này giúp ba mẹ mình.

- Họ có coi bạn là con dâu cơ chứ? - Đan Phượng chu môi đáp. Sau khi chơi lâu với nhau, Đan Phượng thấy lạ vì sao ba mẹ Phù Dung không bao giờ quan tâm tới cô, không bao giờ đến dự họp lớp mà cô bạn thì không bao giờ nói tới ba mẹ mình. Đan Phượng gượng ép mãi cô bạn mới không kể hết mọi chuyện. Thảo nào, mỗi lần đến nhà Đan Phượng luôn thấy Phù Dung nói cô thật hạnh phúc, thích ghê? Cô ở gần ba mẹ mà không được gọi, không được quan tâm, yêu thương. Phù Dung như cây cỏ dại tự sinh tự diệt.

- Đừng nói thế? Mình cũng không nghĩ gì đâu? Mà phải học đi? Sắp thi rồi đấy? Anh Hai khỏe không?

- Khỏe như voi? Đang huấn luyện trên Đà Lạt. Chả biết làm công an thì sao chứ. Quá vất vả!

- Nhưng anh Hai học giỏi, kỳ nào cũng học bổng. Sướng ghê cơ.

Anh Hai của Đan Phượng đỗ Học việc quân sự với điểm số cao nhưng ngành anh học vất vả đi huấn luyện suốt nhưng mỗi độ về nhà là luôn quan tâm, yêu thương hai đứa. Ba mẹ Đan Phượng rất yêu thương và coi Phù Dung như con, đối xử như hai anh em Đan Phượng làm cho cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Biết rồi. Biết hai người giỏi? – Đan Phượng cười trêu bạn.

- Hai người cái gì? Lo làm bài đi? Tôi mới kiếm được quyển đề Toán trên thư viện này. Làm không?

- Đại gì không làm cơ chứ? Giá mà mình được đi ôn luyện như tụi nó nhỉ?
- Uhm . Nhưng mà chúng ta làm gì có nhiều tiền mà đi ôn luyện chứ. Mắc lắm...

Phù Dung thở dài nhìn cô bạn của mình. Ba mẹ Đan Phượng cố lắm mới cho nó đến trường học nói chi cho đi ôn thi Đại học, còn Phù Dung thì không dám xin vì mỗi lần cô xin tiền đóng học bà vú luôn cần nhằn sao mà tốn kém thế, học tốn kém mà chả biết có ra gì không, thà để tiền đấy cho tiểu thư, thiếu gia đi du học thì có lợi hơn sau còn về giúp gia đình. Hai người vốn thông minh lại có khiếu nữa nên được ba mẹ coi trọng lắm. Phù Dung đành tự mình ôn, mượn vở những bạn đi ôn để xem bài.

Cô về nhà thì thấy biệt thự đã lên đèn, mọi người chuẩn bị ăn cơm. Từ này ra trường, anh chị đã về ở luôn biệt thự. Cả nhà như tràn lên sức sống làm ai cũng vui vẻ, ấm áp. Thu Hương thì thoảng có hỏi cô về học tập, cuộc sống còn Hoàng Vinh thì không bao giờ quan tâm. Phù Dung đã quen nếp sống ở đây, cô không dám bèn mắng lại gần biệt thự hoặc bất cứ ai trong gia đình nếu không có việc. Cô vừa nấu cơm vừa tranh thủ học bài thì thoảng lại nghe thấy tiếng cười vang lên từ nhà trên mà không khỏi nở nụ cười.

- Phù Dung. Bà gọi con lên. – Ông quản gia khẽ gọi.
- Dạ! Con lên ngay đây.

Phù Dung tất tả chạy lên biệt thự. Mọi người đang ăn cơm, cô khẽ cúi mặt xuống, giọng lý nhí:

- Dạ. Bà gọi con...
- Sao chậm chạp thế hả? Mày đúng là đồ ăn hại? – Bà nội quát lên, giọng đầy tức giận.
- Bà đừng nói thế? – Thu Hương lên tiếng ngăn bà lại – Em còn nhỏ.
- Cháu thật là.... – Bà nhẹ giọng nhưng quay ra Phù Dung gắt – Mày đứng đó. Lên lầu dọn dẹp các phòng ngay. Chả được cái tích sự gì cả.
- Dạ. Con biết rồi ạ?

Phù Dung vội quay gót lên lầu hai ngay không dám chần chừ. Công việc của cô mấy năm nay luôn là vậy, dọn dẹp các phòng của ba mẹ và anh chị thật sạch sẽ, gọn gàng. Cô không dám lơ, luôn cố gắng làm việc của mình thật tốt. Dù đã được vào phòng nhiều lần nhưng lần nào cô cũng cảm thấy choáng ngợp và thích thú. Các phòng đều rất đẹp, màu sắc trang nhã, tiện nghi, hiện đại nhưng không kém phần sang trọng nhưng cô thích nhất phòng chị Ba. Phòng như phòng công chúa vậy, có hẳn một tủ quần áo to đùng nhưng mà thích nhất là có một tủ sách mà toàn là sách tiếng anh. Những cuốn sách cô chỉ nghe cô giáo giới thiệu thôi. Cô thi khối D, những cuốn sách tiếng anh này thật hữu ích nên lần nào cô cũng cố gắng dọn dẹp các phòng thật nhanh để có thời gian đọc những cuốn sách này ngay tại phòng.

Hôm nay cũng vậy, sau khi dọn dẹp xong xuôi thấy mọi người vẫn ở dưới nhà nói chuyện vui vẻ, Phù Dung ngồi bệt xuống sàn nhà đọc tiếp cuốn Ngữ pháp tiếng anh. Đây là cuốn sách quý, cô chỉ nghe cô giáo nói rằng những cuốn ngữ pháp phát hành bây giờ không thể bằng được nhưng vì nó xuất bản lâu lại rất đắt nên khó có thể sở hữu, không ngờ chị Ba lại có. Cô chăm chú đọc, phần nào khó thì ghi vào một tờ giấy để tìm hiểu sau nhưng Phù Dung trời ột trí nhớ tốt, khả năng học tiếng anh rất tốt.

Thu Hương ngoài cửa phòng nhìn thấy Phù Dung không khỏi xúc động. Cô biết Phù Dung rất thích học, mỗi lần vào dọn phòng cô thường rất lâu, cô để ý mới biết con bé vừa dọn dẹp vừa là đọc sách.

- Em làm gì mà lấp ló như kẻ trộm trước phòng mình vậy. – Hoàng Vinh ngó cô em gái cưng của mình đầy nghi hoặc.
- Phù Dung đang ở trong phòng em?
- Thì sao chứ? Phòng em cứ nghỉ ngơi. Liên quan gì tới con nhỏ đó chứ.
- Em ấy đang đọc sách. Vào phòng rất ngại.
- Gớm! Cái loại đấy đọc cái gì, không làm hỏng sách là tốt rồi?
- Anh Hai kỳ thật! Đi sang phòng anh...

3. Chương 3

Cuối tuần, Lâm Phong được về nghỉ nên quyết định đưa Phù Dung và Đan Phượng đi sắm đồ chuẩn bị cho hai kỳ thi quan trọng sắp tới. Hai đứa hớn hởi vô cùng. Phù Dung còn vui hơn gấp bội vì cô chưa bao giờ được đưa đi mua đồ cả nhất là ở siêu thị to như vậy. Cả nhà hay đi siêu thị lém nhưng mà cô không được đi bao giờ. Siêu thị to và đẹp ghê lại có rất nhiều đồ để chọn. Hay quá có cả một hiệu sách to đùng mà toàn những cuốn sách hay? Lâm Phong thấy khuôn mặt vui vẻ của hai cô bé mà trong lòng không khỏi sung sướng. Anh đi học nhưng không lúc nào không lo lắng cho hai đứa nhất là Phù Dung. Đôi mắt của cô bé rất buồn chứa trong đó rất nhiều tâm sự. Cô bé luôn nói rất hâm mộ gia đình anh mong được như thế. Sau khi nghe Đan Phượng kể về hoàn cảnh của cô bé, Lâm Phong không tin trên đời này lại có một gia đình nào lại như thế?

- Anh Hai? Anh xem cuốn đề thi Toán này thế nào? Được giảm giá tới 30% lận đấy? – Đan Phượng chìa cuốn sách ra trước mặt anh khẽ hỏi.

- Cuốn này hả? – Lâm Phong khẽ gỡ cuốn sách ra xem. Trông anh thật anh tuấn trong bộ quân phục công an. Dáng người cao to làn da dăm nắng cùng với nét mặt nghiêm nghị đôi mắt sáng khiến không biết bao nhiêu đôi mắt về hình trái tim rồi đấy. – Uhm, cũng được nhưng mà cuốn đề này cần thời gian nhiều lắm. Hai đứa nghĩ là làm được không toàn đề khó thôi đấy.

- Em nghĩ không vấn đề gì? Chủ yếu là sự kiên trì. Em tin vào khả năng của chúng em. – Phù Dung đáp nhưng đôi mắt vẫn chú tâm vào cuốn sách toán tổng hợp. Đan Phượng, tớ thấy quyển này cũng được lắm đó. Cậu coi qua đi.

Cô đưa cuốn sách cho Đan Phượng xem rồi quay ra phía Lâm Phong khẽ nói:

- Anh Phong phải tin tụi em chứ? Tụi em sẽ không làm anh thất vọng đâu?

- Uhm! – Lâm Phong khẽ nhủ mảy trâm ầm ắp, tay nhẹ vén tóc mai lòa xòa trên trán Phù Dung đi. Cô bé có nét đẹp kì lạ. Đôi mắt to tròn, khuôn mặt thanh tú, đôi môi như một cánh hồng dịu dàng trước gió khiến lòng người một chút xao tâm.

- E hèm, anh Hai! Phiền anh Hai xem hộ em xem cuốn sách này có hay không?

Đáng ghét, con bé này thiệt tình! Lâm Phong khẽ liếc nhìn Đan Phượng một cái. Cô nhóc le lưỡi vờ không quan tâm dúi cuốn sách vào tay Lâm Phong

- Phiền anh Hai thanh toán giùm học sinh nghèo chúng em nha. Phù Dung đến đây rồi chúng ta không nên quá vui đầu vô sách thế chứ, phải đi xem đồ thôi.

- Hơ... – Phù Dung ngơ ngác thấy Đan Phượng kéo mình đi. – Mình phải thanh toán chứ? Sao lại là anh Phong?

- Kệ anh ý? Anh ý nhieu tiền lém? Chúng ta phải biết hưởng thụ chứ?

Lâm Phong nhìn theo dáng của hai cô bé khẽ mỉm cười. Nụ cười dịu ngọt mà không biết có một người đang nhìn mình chăm chú. Anh không khỏi ngẩn ngơ khi thấy Phù Dung trong chiếc váy đầm trắng trông thật dịu dàng như đóa hoa hàm tiếu nở vậy. Cô bé lớn thật rồi! Xinh đẹp, duyên dáng và dịu dàng quá khiến tim anh xao xuyến.

- Anh Hai có cần ngẩn ngơ thế không? – Đan Phượng cười hỏi mặt như kiêu “anh Hai, em biết rồi đấy”

- Nhóc con! – Lâm Phong lấy quyển sách đập nhẹ vào đầu cô em láu cá để xóa đi sự ngại ngùng.

- Anh? Kỳ lém hả? Tại Đan Phượng cứ bảo thử đấy? – Phù Dung khẽ hỏi, đôi má hơi ửng hồng.

- Không! Xinh lém.

- Anh đừng trêu em nữa.

Phù Dung vội chạy đi thay đồ. Ngại quá mất đi thôi, chắc là xấu quá nên anh Phong cứ nhìn cô kỳ kỳ thế chứ? Mất thứ này đâu có hợp với cô. Phù Dung trở ra thì thấy hai anh em Đan Phượng đang loay hoay xem mấy cuốn sách mới mua. Anh chị cô cũng rất thân thiết với nhau như vậy. Anh Hai rất thương chị Ba nghen nhưng rất lạnh lùng với cô, không bao giờ nói với cô một câu. Có lần chị Ba bị vấp té, anh Hai công chị Hai lên lầu tìm thuốc bôi nhưng có lần anh Hai sơ ý đổ ly trà nóng vào tay cô khiến tay bị bỏng rất còn bị mắng là không có mắt đâm trúng. Lần đó cô bị bà mắng, nói may anh Hai không bị sao chứ không thì cô chết chắc. Với mọi người, chị Thu Hương là công chúa đáng yêu, xinh đẹp lại giỏi giang.... Cô ngẩn ngơ nhìn mà ao ước mong muốn.

- Phù Dung? Sao em lại ở đây?

Phù Dung ngẩng lên, chị Ba ở đây. Trong chị thật xinh đẹp, đỉnh đặc trong trang phục công sở. Thiết là oai nhen, lại mấy người đi theo chị hết sức coi trọng chị nhưng sao nét mặt ai cũng ngỡ ngàng khi thấy chị nói chuyện với cô. À, đúng rồi! Cô như con vịt xấu xí, quần áo cũ mèm lại bạc màu đối lập với chị như một công chúa vậy....

- Tiểu thư! Em...

Cô chưa kịp nói hết câu thì Thu Hương quay ra nói với mấy người kia:

- Các anh cứ theo kế hoạch mà làm. Tiếp tục đưa ra chương trình giảm giá nhằm thu hút khách. Thông báo với bên cung ứng của công ty để thảo luận để đôi bên cùng có lợi. Mà tôi thấy gian “Thư viện của bạn” nên thêm một số đầu sách làm phong phú, đặc biệt là đang thời điểm ôn thi đại học chúng ta nên nhập sách ôn luyện nhằm đáp ứng nhu cầu của học sinh. Nhớ đưa ra chính sách khuyến mại hợp lý. Làm báo cáo rồi gửi cho tôi. Các anh về làm việc của mình đi...

Phù Dung còn đang ngẩn ngơ khi nghe chị Ba nói chuyện. Thật là oai! Mấy người cúi đầu rồi bỏ đi. Thu Hương quay lại nhìn Phù Dung khê hỏi:

- Sao em đến đây mà không lên gặp chị?

- Tiểu thư làm ở đây sao? Em tưởng tiểu thư làm ở công ty của gia đình.

- Đây là một trong những siêu thị thuộc hệ thống siêu thị của gia đình. Em không biết sao? Chị làm quản lý ở đây mà sao em cứ một hai gọi chị là tiểu thư thế? Nghe chướng tai lắm...

Thu Hương nhún mày nhìn Phù Dung, con bé cứ gập bất cứ ai trong gia đình kể cả cô đều khép nép, cúi đầu “một dạ, hai vâng” nửa câu không cãi, đánh mắng thế nào cũng chỉ một câu “xin lỗi” dù có khi mình chả sai cái gì? Phù Dung lắp bắp trả lời khi thấy chị Ba nổi giận như vậy:

- Em.... không dám. Lão phu nhân đã quy định. Em xin lỗi...

Thu Hương nghe thế thì bó tay. Đối với Phù Dung thì gia đình cô không phải người thân là ba mẹ, anh chị mà là quan hệ chủ tớ. Cô không hiểu nổi nữa? Thật sự không hiểu vì sao càng lúc sự việc lại như thế?

Đan Phượng đang giỡn với ông anh trai quý hóa thì thấy Phù Dung khép nép với một cô gái. Một cô gái đẹp, phải nói là rất đẹp mang theo đó là sự uy quyền. Mái tóc búi cao, chiếc váy liền màu đen toát lên sự sắc sảo, làn da trắng cùng đôi môi hồng gợi cảm khiến cho người đứng cùng dù là nam hay nữ đều mang chút bối rối cộng thêm đôi mắt sắc lại càng tôn thêm vẻ đẹp đó. Cô vội kéo tay anh Hai:

- Anh xem kìa! Phù Dung đang nói chuyện với một cô gái rất đẹp đó nha!

Lâm Phong quay ra nhìn cô gái. Anh cảm thấy có cái gì đó rất quen hình như là đã gặp ở đâu rồi thì phải nhưng vốn không thích những cô gái như thế nên anh bơ luôn. Anh chỉ để ý đến Phù Dung, thái độ của cô bé rất lạ, rất khép nép và lễ phép mang theo cái gì đó hơi sợ sệt trước cô gái đó. Lâm Phong bước vội về phía của Phù Dung kéo tay cô khê hỏi trước sự ngạc nhiên của cả hai cô gái:

- Phù Dung! Sao em ở đây vậy? Đan Phượng chờ em này giờ. Ủa, ai vậy?

Lâm Phong khê nhếch mày nhìn Thu Hương khiến cô cảm thấy anh quen quen. Trái im Thu Hương khê ngân lên. Đúng rồi, là anh ấy. Người mà đã cứu cô. Sao cô có thể quên được cơ chứ? Vẫn ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy đã theo cô vào giấc ngủ bao nhiêu lần. Cô vẫn đi tìm anh... Lâm Phong chán ghét khi thấy

cái nhìn chăm chăm của Thu Hương vào mình bởi anh gặp không ít phiền phức từ những cô tiểu thư đồng đẳng này lắm. Anh khẽ lấy lại giọng:

- Phù Dung! Ai vậy em?

Phù Dung vẫn đang ngẩn ngơ trước thái độ của kì lạ của Thu Hương. Cô chưa bao giờ thấy chị Ba như thế cả? Cô giật mình trước câu hỏi của Lâm Phong:

- Anh Phong! Đây là... Đây là.... – Phù Dung không biết dùng từ nào để giới thiệu Thu Hương với Lâm Phong, thật khó nói làm sao – Uhm, đây là tiểu thư Thu Hương.

- À, tiểu thư nhà em đang ở đây hả?

Phù Dung gật đầu. Thu Hương khẽ nhú mày trước lời giới thiệu của Phù Dung. Nó nói cái quái gì thế, cái gì mà tiểu thư... Cô nhanh lấy lại bình tĩnh đưa tay ra phía Lâm Phong:

- Xin chào! Tôi là Thu Hương. Rất vui khi được biết anh.

- Chào cô! – Lâm Phong lịch sự bắt tay với Thu Hương – Tôi là Lâm Phong, anh trai bạn học của Phù Dung.

- Anh Phong! Tôi cảm thấy anh quen quen. Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải...

- Rất tiếc! Tôi chưa hề từng gặp cô. Cô nhầm tôi với ai rồi...

Lâm Phong khẽ liếc Phù Dung đang cúi gằm mặt xuống, khẽ kéo tay cô bé:

- Đi thôi! Đan Phượng đợi chúng ta. Chào cô...

Lâm Phong kéo Phù Dung đi làm cô vội tỉnh quay lại chào Thu Hương. Thu Hương nhìn theo Lâm Phong. Đúng là anh ấy! Người đã cứu cô trong đêm đó. Tối hôm đó cô đi dạo trong một công viên tối thì bị mấy tên côn đồ trên ghẹo may sao gặp được anh. Anh cứu cô nhưng không hề đòi hỏi chỉ bảo cô đêm hôm con gái không được đi một mình. Cô quên sao được giọng nói của anh, vẫn ánh mắt ấy và dáng người ấy nhưng hôm nay anh trong bộ quân phục thì càng toát nên vẻ đẹp khiến cho các cô gái đều phải ngoái nhìn nhưng anh vẫn lạnh lùng, ánh mắt thờ ơ trước tất cả các cô gái.

Hôm nay gặp lại anh, cô rất mừng nhưng sao anh lạnh lùng, nhất là sau khi nghe Phù Dung giới thiệu thì ánh mắt anh có phần chán ghét... Cô tự nhiên thấy buồn, chưa bao giờ cô quên hình bóng anh. Cô luôn kiếm tìm, Thu Hương quay lại công viên đó hàng trăm lần nhưng không lần nào gặp lại.

- Á... Á Á....

Thu Hương mãi suy nghĩ không để ý phía trước cô là cầu thang cuốn khiến cô trượt chân. Cô cảm thấy đầu óc mình quay mòng mòng, mình lảo đảo mấy vòng nhưng sau cô không hề cảm thấy đau, chỉ thấy có chút choáng váng mà thôi.

Uỳnh.... UỳnhUỳnh...

Tiếng va chạm mạnh khiến mọi người thất thanh. Thu Hương cảm thấy hơi nhức nhưng khi cô định thần lại thì thấy Phù Dung đang lồm cồm bò dậy. Mặt cô bé sạm ngoét đi, lộ ra vẻ mặt đầy đau đớn:

- Tiểu thư! Cô không sao chứ?

- Em đỡ chị đấy à? – Thu Hương nhú mày hỏi.

- Vâng, em thấy chị trượt chân vội chạy ra đỡ chị nhưng không kịp, may mà em ôm kịp khiến chị bị quay vòng mấy lần. Thật xin lỗi.

Lúc đó, Phù Dung đang đứng cạnh cầu thang đợi hai anh em Đan Phượng thì thấy chị Ba lại trượt chân nên theo bản năng cô túm lấy Thu Hương nhưng không kịp làm cả hai ngã nhau lăn mấy vòng.

g. Khi thấy cả hai chuẩn bị lăn vào chiếc cột đá gần đó thì cô vội xoay Thu Hương lại khiến mình bị văng trúng cột đá làm cô đau quá.

- Không. Không có em thì chị chắc chị còn ngã đau lắm.

Phù Dung cúi gằm mặt. Tay cô đau quá, cánh tay buốt nhưng nhứt như là muốn rời ra, mặt cô xám ngoét lại.

- Cậu có sao không? Phù Dung.

Đan Phượng cùng Lâm Phong lo lắng nhìn cô với ánh mắt lo ngại. Thu Hương chợt thấy xốn xang trước cái nhìn đầy lo lắng âu yếm của Lâm Phong với Phù Dung. Nó đầy yêu thương, trong giọng nói không chút lạnh lùng mà ngọt ngào gần gũi:

- Em không sao chứ? Có đau ở đâu không?

Phù Dung khẽ lắc đầu không mặt vẫn cúi gằm.

- Thu Hương! Em không sao chứ?

- Anh Hai! Sao anh biết em ở đây?

Hoàng Vinh chạy vội đến chỗ Thu Hương nắm lấy tay cô trong giọng nói đầy lo lắng yêu thương.

- Tay em sao lại tím bầm thế này. Thế bảo không đau. Đi! Đi viện kiểm tra.

Thu Hương vội cự nự anh trai. Cô biết anh trai thương cô nhất, yêu chiều cô nhất nhưng có cần thiết mỗi vết thương nhỏ xíu mà làm toáng lên không. Hoàng Vinh không thềm dếm xỉa tới nhất quyết kéo Thu Hương.

- Anh Hai! Phù Dung còn ở đây. Em ấy cứu em nên cũng bị thương. Trông em ấy đau lắm...

Thu Hương vội chỉ tay về phía Phù Dung, ánh mắt cô dừng lại ở Lâm Phong. Anh đang xem xét vết thương ở cánh tay Phù Dung. Hoàng Vinh thấy sự có mặt của cô bé thì mặt tối xầm lại khó chịu, anh rít lên:

- Sao con bé lại ở đây? Nó đẩy em ngã à?

- Anh Hai! Anh nói lung tung gì đấy? Em trượt chân, may mà Phù Dung đỡ em đấy...

Hoàng Vinh nhìn Phù Dung khiến cho cô cảm thấy sợ. Anh Hai không thích cô, Phù Dung biết chứ. Cô cúi đầu khẽ nói:

- Thiếu gia!

- Mày là đồ sao chổi. Mày xem mày làm cái gì thế này? Đen đủi.

- Này! Anh nói cho cẩn thận. Không có cô bé thì em gái anh giờ chắc thương nặng lắm rồi đấy. Không tím nhẹ nhàng thế đâu. Cảm ơn không nói được một câu, đã này nọ...

Lâm Phong bất bình trước thái độ của Hoàng Vinh. Dù gì thì Phù Dung cũng là em gái của anh ta cơ mà, sao lại đối xử như thế chứ? Phù Dung thấy vậy liền ngăn anh lại

- Thiếu gia. Là em bất cẩn... Anh Phong là lỗi tại em...

- Thiệt tình... – Lâm Phong bất đắc dĩ nhìn Phù Dung. Thôi bỏ qua đi, cũng chả giải quyết được gì, không khéo lại còn làm khó Phù Dung.

- Anh là ai mà quyền nói ở đây? – Hoàng Vinh cau có hỏi.

- Anh Hai! Anh trai bạn của Phù Dung đấy. Anh à? Chả phải anh muốn đưa em đi viện sao? Đưa Phù Dung đi cùng đi. Con bé có vẻ thương nặng.

- Kệ nó! Anh đưa em đi.

- Anh Hai...

Thu Hương đành phải dùng chiêu nũng nịu với anh Hai và thế nào anh cũng nhường cô. Hoàng Vinh thấy thế đành phải nhún nhường cô đôi chút. Ai bảo anh yêu thương, chiều chuộng cô em gái này nhiều như thế?

- Đi, anh thua em rồi. Đưa nó đi cùng vậy. Thật rắc rối!

- Anh Hai ra lấy xe đi.

Đội Hoàng Vinh đi lấy xe, Thu Hương vội quay ra nói với Lâm Phong:

- Anh yên tâm. Tôi sẽ đưa Phù Dung đi kiểm tra.

Lâm Phong liếc nhìn Thu Hương một cái rồi quay ra nói với Phù Dung:

- Em đi theo cô ấy được không hay là anh đưa em đi?

- Em đi theo tiểu thư cũng được mà. Không sao đâu?

Lâm Phong gật đầu ôn nhu nhìn cô đầy yêu thương che chở rồi quay ra khẽ nói với Thu Hương:

- Vậy nhờ cô vậy. Cảm ơn cô.

- Không có gì? Cũng là trách nhiệm của tôi mà...

Sau khi ở bệnh viện kiểm tra xong. Thu Hương chỉ bị sây sát nhẹ nhưng Phù Dung thì nặng hơn. Cô bị gãy tay bó bột phải một tháng liền, chân tay bị sưng đỏ, thâm tím nhiều chỗ. Bác sỹ nói cô hạn chế vận động mạnh, sau khi tháo bột thì phải đi vật lý trị liệu.

Về đến nhà, chưa kịp nghỉ ngơi gì thì cô nghe bà gọi cô lên. Phù Dung vội vã đi lên và cô chưa kịp nói gì đã nhận một cú tát giáng trời khiến cô ngã xuống. Ánh mắt cô đầy sợ hãi, toàn thân khẽ run lên. Bà nội đầy tức giận, ánh mắt đầy lửa chỉ hận không giết được cô.

- Mày! Con súc sinh... Mày là đồ sao chổi, giết người. Sao mày không chết đi. Thu Hương làm gì mà mày làm con bé thâm tím người ngòm thế hả?

Đôi mắt Phù Dung ngân ngấn nước mắt khẽ cúi xuống. Cô sai rồi sao, cô làm chị Hai bị thương nhìn thấy ánh mắt của bà làm Phù Dung thêm sợ hãi và chán ghét bản thân mình. Cô run lên khẽ nấc, ánh mắt đờ đẫn.

- Nhốt nó vào trong kho cho nó suy ngẫm về những gì nó gây ra.

Tại cô ù lên chỉ nghe tiếng quát của bà rồi cứ như người vô hồn bước theo bước chân của ông quản gia vắng vắng sau cô là tiếng nức nở xót xa của bà vú về chị Thu Hương. Chỉ khi tiếng sập cửa thì Phù Dung mới tỉnh lại. Trong kho tối om dầy ắp thấp và bụi bặm. Không khí lạnh lẽo, im lặng đến rợn người. Cô thu mình trong một góc khẽ khóc nức nở, khóc cho đến khi không thành tiếng thì thiếp đi. Cô co ro, người lạnh đến phát run. Trời đang đổ mưa to càng làm cho kho trở nên lạnh hơn. Cô nằm co lại trên sàn nhà cố tìm hơi ấm. Cô mơ thấy mình trong vòng tay ấm áp của cha mẹ, được cùng cả nhà sum vầy bên mâm cơm rộn rã tiếng cười. Mỗi cô vô thức nở nụ cười nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi không ngừng, không ngừng....

Ánh sáng khẽ lọt vào khiến Phù Dung hơi chói mắt. Cô tỉnh dậy, toàn thân đau ê ẩm nhất là cánh tay. Nó buốt đến tận óc, đầu cô nặng như đeo đá vậy. Bụng cứ sôi nên ừng ực, cả ngày hôm qua cô đã ăn gì đâu. Miệng khô ran cộng với sự mệt mỏi khiến cô ngã vật xuống lại thiêm thiếp đi. Không biết cô ngủ bao lâu nhưng cô cứ chìm đi, lúc mê lúc tỉnh. Nước mắt cứ chảy ra...

Khi nghe tiếng cạch cửa cùng ánh sáng ủa vào khiến cô nheo mắt lại. Cô cố ngồi dậy, mệt mỏi nhìn. Giọng ông quản gia vang lên:

- Cô chủ đã xin với lão phu nhân rồi. Con ra đi!

Phù Dung lặng lẽ cố lê tấm thân gầy của mình bước ra. Mệt mỏi cùng đói và khát khiến cô kiệt sức. Mùi thức ăn từ trên nhà bay xuống khiến nước miếng cô ứa ra. Cô khẽ nuốt nước mắt cúi đầu chào ông quản gia. Trên nhà đầy ắp những cười, tiếng quan tâm yêu thương của ba mẹ với chị. Ba mẹ đi công tác về rồi, khẽ ngược mắt lên cố tìm hình bóng của hai người nhưng trong câu chuyện không có cô. Cô mong dù một chút cũng được nhưng nó chỉ là sự quan tâm tới vết thương của chị, tiếng xuýt xoa lo lắng của bà và sự nhắc nhở nhẹ nhàng của mẹ lẫn sau nên cẩn thận.

Phù Dung cúi gằm bước về phòng. Quá mệt mỏi, cô ngã vật xuống giường ôm nhẹ gấu vào lòng khẽ nói:

- Làm mày lo lắng rồi! Tao không sao đâu, chỉ đau tay tí thôi. Để tao đi xem nhà còn gì để ăn không nhé? Tao đói lắm...

Dù mệt với người hơi ngầy ngậy sốt nhưng Phù Dung cố dậy. Cả ngày không ăn thì lấy đâu ra sức. May mà là hai ngày cuối tuần, không nghỉ thì biết làm sao bây giờ. Sắp thi hết cấp 3 rồi thi đại học, cô phải cố lên mới được. Có lẽ khi đó cô sẽ không bao giờ được quay về đây quá? Chỉ nghĩ đến thế mắt cô rơm rớm....

Nhà gần hết gạo rùi chỉ đủ nấu cháo thui, đành phải vậy cứ sao bây giờ! Một cánh tay lành nên cô vất vả lắm mới chất được bếp. Khói um lên khiến bản thân ho sặc sụa, chảy cả nước mắt. Bắc được nồi cháo lên thật vất vả mãi mới được. Vậy mà cháo loãng xệt à? Phù Dung lại đợi nó nguội mới bắc xuống vì một tay khó bê. Cố tìm trong chạn xem có gì không thì may còn ít xoài muối hôm trước.

Bát cháo to ỳnh cùng với ít xoài muối hôm trước. Nguyên có xoài muối vì trong vườn có cây xoài sai trái lắm nhưng không ai hái. Một mình cô ăn không hết để phí nên Phù Dung đem xoài đó thái miếng thêm ít mắm cùng gừng nhả nhỏ ngâm lên thay thức ăn. Món này cô ăn gần như quanh năm vì khi nào gần cuối mùa, cô cho thêm chút đường là có thể để lâu... Ăn xoài giòn giòn chua chua lại thêm vị cay cay mặn mặn thật là tuyệt cú mèo!

Phù Dung ăn hết tô cháo trắng với đĩa xoài muối mà vẫn thòm thèm. Cô ăn rất khỏe, bình thường cô một mình cũng phải ăn hết một tô cơm to dùng bằng hai người ăn. Hôm nay chỉ có tô cháo loãng, đang ngồi xem có gì có thể ăn không thì cô nghe tiếng gọi:

- Phù Dung, lên đây!

Bà nội gọi cô. Chết, phải nhanh lên mới được. Phù Dung quên mệt và đói vội vàng chạy lên. Oa, cả nhà đang ăn cơm! Trên bàn toàn món ngon, thơm phưng phức. Sao bà gọi cô lên hay là thấy tay cô bị thương nên cho ăn cùng.

- Con ranh! Mày có nghe tao nói gì không?

- Dạ! Dạ... bà bảo gì con.

Phù Dung chột tỉnh nhưng đôi mắt vẫn hau háu vào bàn ăn. Bà nội cô hằm hằm nhìn cô:

- Tý nữa cả nhà ăn xong! Mày dọn sạch bàn ăn, rửa chén bát cho sạch. Bà vú giờ phải dọn dẹp các phòng sẽ rất mệt. Tay chân mày thế kia cũng chả được cái tích sự gì thì dọn dẹp trong bếp. Nhớ làm cẩn thận, vỡ cái gì thì liệu hồn....

- Bà à? Tay Phù Dung còn đau? Không làm nhiều được thế đâu? – Thu Hương nghe bà nói thế thì liền ngăn lại. Cô thấy rõ Phù Dung rất mệt mỏi, đôi mắt nhìn bàn ăn đầy đói khát. Hôm qua, khi bác sỹ thăm bệnh xong cho cô, anh Hai nghe cô không bị gì thì nhất quyết đưa cô về nghỉ. Cô nài nỉ mãi anh mới đợi Phù Dung bó bột xong. Con bé vừa nhìn thấy mặt hằm hằm của anh Hai nên bó xong chả đợi lấy đơn thuốc vội vã chạy theo hai người. Về đến nhà, bị bà nhốt trong kho không ăn uống gì.

- Không sao? Bà vú vừa phải đi chợ nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa nữa. Quá nhiều việc...

- Nhưng... – Thu Hương lên tiếng. – Chúng ta thuê thêm người được rồi!

- Hai đứa tính thế nào? – Bà quay ra hỏi ba mẹ.

Ba mẹ ngồi im từ nãy đến giờ, mẹ đang gấp thức ăn cho anh Hai. Ông bà quản gia không tham gia ý kiến gì. Phù Dung im lặng trông chờ. Cô hy vọng ba mẹ có thể nói cho cô, được hay không cũng được chỉ cần ba mẹ có thể nói coi như cô được sự quan tâm ít ỏi.

- Mẹ thấy hợp lý là được rồi! Mà mai vợ chồng con sẽ đi Singgapo công tác, rồi xem thủ tục du học cho hai đứa. Mẹ thấy thế nào?

- Hai con thấy thế nào thì thế đấy? Vắng hai đứa này nhà buồn lắm...

Phù Dung chớp mắt rồi khẽ cúi gằm im lặng. Hình như chỉ có anh chị mới là con của ba mẹ thôi. Từ ngày cô về chưa bao giờ ba mẹ nói chuyện với cô. Hai người công việc nên đi công tác suốt ít khi ở nhà nhưng có thì cũng không nói gì, chủ yếu là đưa cả nhà đi nghỉ vào những dịp đặc biệt. Cô ở nhà mà thôi. Không chút quan tâm, không lời hỏi

thăm thậm chí không nhìn cô.... Cô sai ở đâu mà đối xử với cô như thế?

Cả nhà ăn cơm xong lục đục kéo nhau ra phòng khách nghỉ ngơi uống trà chỉ còn mình cô. Thức ăn còn thừa nhiều, bỏ uống. Phù Dung cố gạt chúng vào những túi nylông để về hâm lại ăn. Trong nồi vẫn còn cơm này, cô nhoẻn cười gạt nốt. Bằng một cánh tay, cô cố rửa từng chén đĩa thật sạch rồi sắp xếp gọn lại. Cô làm rất lâu vì thấy cả nhà đã trở về phòng ngủ rồi. Lau chùi lại bếp cùng bàn ăn cho sạch sẽ. Cô cầm cúi lau chùi từng góc cạnh thật cẩn thận.

- Phù Dung! Em chưa xong à? Muộn rồi đấy?

- Tiểu thư? Cô cần gì ạ? Em sắp xong rồi!

Phù Dung ngẩng đầu lên. Tóc tai cô rối bời, quần áo lấm lem những nước. Cánh tay bó được cố định bởi một giải băng trắng xem chừng như cô phải hết sức lắm mới xong công việc.

- Chị lấy cốc nước. Em đỡ chưa?

- Dạ! Em đỡ rồi. – Phù Dung lắc lắc cái đầu.

- Chị thấy hình như em cần uống thuốc, em phát sốt rồi thì phải.

Thu Hương khẽ đưa tay để sờ trán cô bé để xem thế nào nhưng Phù Dung đã né rất nhanh trước sự ngỡ ngàng của cô.

- Em không sao thật mà. Chút con con này mà uống thuốc làm sao? – Phù Dung khẽ nhìn và thấy phản ứng của chị như vậy vội đáp: – Ý em là tiền thuốc rất đắt....

- Thôi. Em nghỉ sớm đi...

Phù Dung cúi gằm xuống lặng lẽ dọn dẹp lần nữa. Cô dọn xong lê tấm thân mệt mỏi của mình quẳng xuống giường. Phù Dung ôm gấu trong lòng dấy nên chút tủ thân. Cô luôn mong nhận được dù nhỏ thôi những yêu thương của gia đình nhưng khó quá. Sự qua đời của ông nội có lẽ là nỗi đau quá lớn, cả gia đình khó vượt qua nên có lẽ cô nên chấp nhận nó mà thôi. Cả đời này sẽ không được cả nhà thừa nhận, yêu thương và chỉ là người thừa trong căn nhà này mà thôi. Suốt đời lẻ loi một mình....

Phù Dung cố gắng rửa xong chỗ chén bát bữa chiều nay. Chiều nay bà cùng bà vú lên chùa cầu an nên bà dặn cô phải dọn dẹp nhà cửa cho cẩn thận sạch sẽ. Cánh tay còn bó bột nên làm việc gì cũng khó khăn, cử động của cô chậm chạp từng chút một. Cô thở dài đầy buồn phiền nhưng tay vẫn không ngừng lau phòng khách rộng lớn. Một mình vừa lau vừa lẩm bẩm lại bài học sáng nay.

- Em làm gì đấy? – Thu Hương lên tiếng hỏi.

- Dạ thưa, em lau nhà. Bà dặn thế? – Phù Dung ngẩng lên đáp nhưng tay vẫn lau sàn nhà.

- Tay đau thế thì làm gì được? – Thu Hương dịu giọng hỏi.

Phù Dung nghe thế tưởng chị bảo một tay thì lau sao cẩn thận sạch sẽ, cẩn thận được nên vội xua tay giải thích: – Dạ, em làm cẩn thận lắm. Rất sạch sẽ ạ!

Nhìn dáng vẻ sợ sệt của con bé, Thu Hương lắc đầu không nói gì thêm, nói chuyện cứ như kiểu ông nói gà bà nói vịt vậy đành thôi. Từ lâu hai nhìn xuống, cô không khỏi cảm thán trước dáng cặm cụi lau lau của Phù Dung. Quần áo ướt nhẹp chắc do nước sóng ra ngoài bắn vào, cánh tay bó bột trắng chuyển sang màu cháo lòng bần bần. Con bé miệng cứ lẩm bẩm tay vẫn đều đều làm như thường. Căn phòng khách sạch sẽ gọn gàng nhờ sự cố gắng của Phù Dung. Lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đi, Phù Dung lau tiếp bậc cầu thang. Cầu thang làm bằng gỗ nên chỉ lau bằng khăn ẩm, cố vắt nước thật kiệt lau từng bậc từng bậc một. Cầm cúi làm thì thấy bước chân đi vào nhà, ngẩng lên thấy Hoàng Vinh đi vào cửa tay xách rất nhiều đồ, là đồ ăn vì mùi thơm phức. Phù Dung ngửi ngửi mùi thơm mà ứa nước miếng. Đồ ăn ngon ha!

Hoàng Vinh không thèm liếc Phù Dung một cái đi thẳng vào phòng bếp để lên bàn rồi ra thẳng phòng khách. Phù Dung cúi đầu không dám ngẩng lên chỉ khẽ thưa:

- Anh mới về?

Hoàng Vinh không đáp đi thẳng lên lầu. Gần lên tới lầu 2 anh nói vọng xuống:

- Xuống phòng bếp dọn đồ ăn trong hộp bày ra rồi gọi Thu Hương xuống ăn. Biết không, đừng lè mề.

- Dạ.

Phù Dung nhanh nhẹn bày bàn ăn sạch sẽ cẩn thận rồi lên lầu 2 gọi Thu Hương vừa bước đến gần phòng thì thấy chị bước ra, cô vội cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Thiếu gia sai em lên gọi tiểu thư xuống ăn cơm. Em chuẩn bị xong hết rồi đây ạ.

- Uhm. Anh Hai vừa qua gọi chị.

Nói xong, Thu Hương vội bước xuống phòng ăn, mùi đồ ăn thơm phức. Đến nơi, anh Hai đã ngồi tự lúc nào đợi cô. Mỉm cười, Thu Hương khẽ nói:

- Anh Hai về sớm nghen?

- Uhm, hôm nay nhà không có ai ở nhà nên anh về sớm xem cô em gái thế nào? Vú không có nhà nên anh mua đồ ăn ngoài. Toàn món em thích thôi, ăn đi kéo nguội.

Thu Hương cười khẽ gấp thức ăn vào bát anh Hai đáp: – Anh Hai ăn đi? Cơm rang Dương Châu, bánh bao thập, canh gà hạt sen... Lại gì thế này, mực chiên nước mắm. Oa nhiều món ngon ghê. Anh Hai em là số 1.

Hoàng Vinh nhìn cô em gái yêu của mình mỉm cười, lớn đầu rồi mà như con nít vậy. Anh lặng lẽ chăm chút cho cô em thân yêu của mình vì anh nhớ như in bàn tay ông nội trước khi mất mong anh chăm sóc em gái thực tốt. Anh giành rất nhiều những yêu thương, nuông chiều cho Thu Hương, chỉ cần em gái vui thì anh cũng vui rồi.

- Phù Dung? Em ăn cơm chưa vậy? Ngồi xuống ăn cùng? – Thu Hương đang ăn bỗng ngẩng lên hỏi.

Phù Dung lúng túng nhìn nhưng thấy thái độ lạnh nhạt của Hoàng Vinh, cô khẽ lắc đầu. Từ này đến giờ nhìn thái độ yêu thương của anh Hai giành cho chị cô ghen tỵ lắm, chưa bao giờ bản thân được yêu thương như thế?

- Em không dám. Em xin phép đi lau dọn tiếp. Sắp muộn rồi.

Phù Dung vội cầm cúi bước ra khỏi gian bếp nhưng vẫn nghe văng vẳng tiếng của Hoàng Vinh:

- Em sao phải bảo nó ăn làm gì?

- Anh Hai? Em ấy chưa ăn mà? – Thu Hương nũng nịu nói.

- Kệ nó? – Anh ân cần khấp thêm thức ăn: – nó no hay đói thì liên quan gì đến chúng ta?

Thu Hương nhìn anh khẽ nói: – Phù Dung là em gái của chúng ta mà.

- Ba mẹ chưa bao giờ công nhận nó cả? Hơn nữa em xem nó coi, ăn mặc cũ nát, bẩn thỉu, mặt mũi lúc nào cũng lấm lét, chả giống chúng ta. – Hoàng Vinh nhìn em khẽ nói: – Với anh, chỉ có mình em là em gái. Ăn đi đừng nói nhiều

Phù Dung im lặng khi nghe câu chuyện của anh chị, lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt đau lòng lại tiếp tục lau lau sàn nhà. Cô ở trong nhà này không danh, không phận. Anh nói cũng đúng, ba mẹ có bao giờ thừa nhận cô đâu, cũng chưa bao giờ nói chuyện với cô cả. Anh chị cũng không coi cô là em. Thế cô là gì đây? Mong lắm một gia đình, một tình thương dù nhỏ thôi. Cô ao ước lắm có một ngày cũng được ăn bữa cơm gia đình, được ba mẹ đi họp phụ huynh, được anh đưa đi học như anh Phong đưa Đan Phượng vậy. Sao với người khác thật đơn giản còn với cô thật xa vời?

Phù Dung cầm cùi lau lau, chùi chùi hành lang nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Cô cô độc quá, cô độc trong chính ngôi nhà của mình. Ngược nhìn bức ảnh gia đình to đùng treo ngoài hành lang, cô không khỏi giật mình. Cô ở đâu trong bức hình ý nhỉ? Vân vê tà áo cũ, cô khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt ba, rồi mẹ và cả anh chị nữa, ai cũng hạnh phúc nhưng sao không có cô nhỉ? Nhìn bàn tay nhăn nheo vì ngâm nước quá lâu trông bẩn thỉu khiến Phù Dung nhớ lại lời anh Hai nói trông cô bẩn thỉu, cũ nát có giống anh chị đâu? Thu cánh tay vè, lòng khẽ nhói đau. Đây không phải gia đình của cô.

- Em đang làm gì đấy? – Thu Hương thấy Phù Dung đứng tần ngần rất lâu trước khung hình với ánh mắt đau đáu không thôi.

- Dạ, không? – Phù Dung vội lắc đầu lau lau bàn tay vào vạt áo: – Em lau xong rồi ạ. Em xin phép.

Vội vã rời khỏi vì sợ người khác thấy ánh mắt đỏ hoe của mình. Cố lau dọn thật sạch phòng bếp một lần nữa, Phù Dung đưa thân người đã mệt lả lê lét về căn nhà cuối vườn. Một nhòai khiến cô không còn một chút sức lực gì hết, quẳng tất cả đồ ăn thừa mà cô lấy lấy trên nhà lên chiếc bàn cũ Phù Dung lăn ra giường đầy thoải mái. Cô với tay ôm con gấu bông của mình vào lòng mỉm cười khê nói:

- Tao về rồi nè? Hôm nay tao làm việc rất chăm chỉ nha. Dọn dẹp cũng rất gọn gàng, tí bà vú về hài lòng sẽ cho chúng ta gạo nấu cơm nghen. Bữa này cũng rất nhiều đồ ngon anh Hai mang về. Nhưng.... – Giọng của Phù Dung bỗng thấp xuống đầy ai oán: – Anh Hai chê tao bẩn, cũ nát làm mất mặt gia đình. Tao đâu mún thế đâu nhưng mà ngoài tiền học phí thì bà vú có đưa dư đâu. Sách vở, bút thước đều dùng số tiền mà bà trước khi mất để lại cũng sắp hết rùi. Đồng phục đều được trường tặng cho, muốn đồ đẹp như chị Ba thì nằm mơ cũng không có.

Phù Dung thở dài. Mấy năm nay, số tiền cô có được chủ yếu đều từ tiền học bổng của thành phố cho học sinh xuất sắc nhưng nó cũng không thấm vào đâu cả, dựa hầu hết vào số tiền mà bà trước khi mất đưa cho cô phòng nếu không gặp được người thân hay khi cơ nhỡ thì có thể dùng tạm. Bà vú rất chặt chẽ trong khoản tiền nong nên ngoài tiền học phí đầu năm theo giấy báo nhà trường tuyệt nhiên không cho cô thêm bất cứ khoản chi tiêu nào khác. Bà nói thật phí phạm khi ột đứa như cô, chả ra làm sao. Phù Dung đành nín thinh không nói vì cũng hiểu phần nào địa vị của mình trong căn nhà này. Biết thân biết phận nên Phù Dung lặng lẽ sống, âm thầm chịu đựng những lời xỉ vả của mọi người trong gia đình. Mỗi khi công ty hay ai đó trong gia đình có chuyện thì mọi ánh mắt dồn vào cô như một kẻ gây họa vậy. Bản thân mình không hiểu mình gây tội như thế nào nhưng tâm hiểu cô là sao chối không tốt lành chiếu xuống cả nhà. Im lặng hy vọng có thể sống yên ổn mà thôi.

4. Chương 4

Phù Dung hết sức cho cả hai kỳ thi đầy vất vả, khó khăn. Sau khi đỗ bột thì kỳ tốt nghiệp và đại học đến. Cả hai kỳ thi địa điểm đều xa nhà nên cô phải xin ông quản gia cho cô đến nhà Đan Phượng để thuận lợi cho thi cử. Dù bản thân mình cố gắng nhưng Phù Dung không kỳ vọng lắm vì ôn tập không được nhiều nhất là những tháng cuối mà còn không bài bản nào cả nhưng trời không phụ lòng người cuối cùng cô cũng đỗ được Đại học Luật lại còn được học bổng hai kỳ liên tiếp. Đan Phượng cũng đỗ như cô và hai người cùng lớp. Niềm vui như được nhân đôi, thế là cô vẫn có thể cùng cô bạn thân mình học tiếp rùi. Cô báo cho ông quản gia biết mình đỗ và muốn đi học. Ông quản gia gật đầu bảo sẽ báo lại hỏi ý kiến bà. Bà không nói gì để ông quyết định. Ông nói cô có thể đi học nhưng các khoản chi phí ăn học cô phải tự lo. Phù Dung hỏi lại thì bà vú bảo hai anh chị đi du học rất tốn kém, cô đi học trong nước chả được cái tích sự gì cho đi là tốt, không thích thì có thể ở nhà.

Ngày anh chị đi du học cả nhà như náo loạn lên nhưng cô đi trong lặng lẽ, lẻ loi một mình. Hôm anh chị đi cũng là ngày cô nhập trường nên một thân một mình chuẩn bị mọi thứ để đi, không một lời quan tâm, không lời động viên và gần như không có đồng tiền nào trong người. Nhìn anh chị được ba mẹ chuẩn bị chu tất, lại lo lắng quan tâm khiến cô không khỏi rơi nước mắt. Lắng nghe những lời dặn dò của ba mẹ nào phải tự lo lấy sức khỏe, ăn uống tốt, nào là học hành chăm chỉ đừng đua đòi.... khiến Phù Dung nghẹn ngào không nói lên lời, giá như một phần nhỏ đó giành cho cô thì tốt biết mấy. Nuốt từng giọt nước mắt vào tim, tự an ủi bản thân rằng những lời đó giành ỉnh. Thế là vác cái ba lô cũ mềm có vài bộ quần áo cũ, sách vở và một ít tiền, Phù Dung rời nhà vào trường, ngôi trường mang cho cô bao hy vọng, niềm tin.

Phù Dung cùng Đan Phượng nhập trường trong lòng đầy háo hức và lo lắng. Đan Phượng dù sao vẫn còn có sự hỗ trợ của gia đình, còn cô thì không có ai. Hai đứa nhập học hôm trước rồi đăng lý ở ký túc xá cho rẻ thì hôm sau tất tả đi kiếm việc làm thêm để kiếm sống. Phù Dung sống dựa vào tiền làm thêm và học

bổng các kỳ. Cuộc sống tuy vất vả nhưng cũng đầy vui vẻ, yêu thương. Cô làm rất nhiều nghề từ giao báo, phát tờ rơi, khuôn đồ ngoài cảng.... miễn là có tiền ăn học là được, dựa vào bàn tay mình kiếm những đồng tiền lương thiện thì cô không nề hà gì cả dù vất vả, cực khổ đến đâu?

Anh Lâm Phong đã ra trường đã vào phòng hình sự của sở công an thành phố do những thành tích xuất sắc của anh đạt được và thi thoảng có thời gian lại đi thăm hai đứa và tiếp tế một phần lương thực. Anh rất thương và đối xử tốt với Phù Dung, luôn giành cho cô sự động viên và an ủi chân thành đến với cô. Cô luôn cảm thấy ấm lòng trước tình cảm của gia đình Đan Phượng đối với cô. Những ngày cuối tuần cô thường theo Đan Phượng về nhà, trừ những dịp lễ tết cô mới về nhà nhưng từ ngày anh chị đi học thì bà cũng đi lên biệt thự ở Đà Lạt, còn những ngày lễ tết thì thường sang Singgapo thăm anh chị. Ông bà quản gia cũng theo luôn. Ba cũng rất bận rộn với công việc, mẹ thường theo ba nên ít gặp. Hầu như nhà không có người, Phù Dung trở về cũng là đơn thân một mình....

Vật lộn với những tháng ngày sinh viên đã để lại trong cô những cảm xúc không lời gì diễn đạt được. Cô phải cố gắng rất nhiều để có tiền ăn học, lăn lộn với cuộc mưu sinh khiến cô trưởng thành nên rất nhiều. Phù Dung trở nên xinh đẹp có sự chín chắn, đĩnh đạc nhưng vẫn mang theo những nét vô tư, trong sáng và ngày càng trở lên im lặng. Đan Phượng vẫn cùng sát cánh bên cô chia sẻ những khó khăn, vui buồn trong cuộc sống và đôi lúc có những giận hờn nhưng càng làm cho tình bạn ngày càng thân thiết.... Vậy là đã hai năm trôi qua và cô đang bước sang năm thứ 3. Trong cô vẫn mang theo chút nhớ nhà, những yêu thương không thể nói thành lời...

Sáng nay khi cô lên giảng đường về thì ông quản gia nói gặp cô bảo rằng bà nội muốn gặp cô. Cô hồi hộp không biết bà nội tìm cô có việc gì? Hay là gia đình có việc gì, đã lâu lắm cô về nhà rồi.

- Mày vẫn định về đấy à? Họ có bao giờ quan tâm mày sống chết thế nào đâu? Chả tốt đẹp gì đâu?

Đan Phượng hét ầm lên khi nghe Phù Dung nói vậy. Chả hiểu gia đình Phù Dung nghĩ cái quái gì nữa. Họ quảng nó đi, chả quan tâm xem cuộc sống của nó ra sao. Mấy năm nay nó sống cơ cực lại chả nhận được bất cứ trợ cấp gì từ phía gia đình. Đối với họ thì chỉ có anh chị nó mà thôi? Anh chị nó đi du học thì được cung cấp tới “chân răng kẽ tóc” còn bản thân nó đi thì chả được xu nào lại còn bảo đi rồi không được tích sự gì chỉ phí công tốn tiền mà thôi? Thế mà mỗi lần nhắc tới gia đình quý quái đó thì mắt nó lại sáng rực như đèn pha ô tô....

- Tao cứ phải về? Biết sao được, nhờ nhà có chuyện thì sao? Không thể trách người nhà tao được. Năm tao sinh có quá nhiều biến cố nên mọi người khó chấp nhận, nhất là sự ra đi đột ngột của ông nội tao. Còn anh chị tao học giỏi lại có tài nên cho đi học cũng đúng thôi mà du học thì tốn kém lắm. Tao thì bở bèn gì?

- Con này mày điên thật rồi. Không nói mày nữa. Đi đường cẩn thận...

Phù Dung mỉm cười trước sự bỏ đi đùng đùng của Đan Phượng. Nó miệng nói thế nhưng vẫn quan tâm đến cô lắm. Nếu mấy năm nay không nhờ có gia đình nó thì cô sẽ không biết phải thế nào nữa. Cuộc sống sinh viên nhất là cuộc sống của những sinh viên xa nhà như cô thật vất vả, khó khăn. Cô nhớ những bữa gặm bánh mỳ thay cơm vì chưa có lương hay những tháng ngày chạy từng đồng học phí do học bổng chưa có. Nếu không có gia đình Đan Phượng thì cô không biết có thể học tiếp hay không?

Phù Dung bước vào phòng của bà mà lòng đầy lo sợ. Căn phòng rất đẹp được trang trí theo phong cách châu Âu, không gian rộng rãi đầy ánh sáng. Bà ngồi trên ghế sofa đầy nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng vẫn mang dáng dấp của sự sang trọng, quý phái trông gần gũi mà xa lạ, ấm áp nhưng đầy kiêu hãnh, giản dị nhưng lịch thiệp. Mái tóc dù ở tuổi 70 nhưng vẫn đen dày được búi lại càng tôn lên vẻ đẹp của một quý bà như ở độ tuổi 50.

- Dạ, thưa lão phu nhân. Cháu đã về rồi! – Phù Dung khép nép cúi đầu thưa.

Bà nhìn Phù Dung từ đầu đến chân. Con bé này càng lớn càng giống đứa con dâu của bà, xinh đẹp mà quyền rũ, nhất là đôi mắt sao giống người chồng quá cố của bà thế. Đáng chết, ông ấy mà còn sống thì tốt rồi! Phù Dung đã có sự chín chắn, đĩnh đạc, sự trầm lặng và có cả sự dịu dàng cần có.

- Mày sống thế nào trong mấy năm qua?

- Dạ. Con là sinh viên năm 3 của Đại học Luật. Con sống cũng tốt lắm.
- Vậy sao?
- Vâng!
- Ta cứ vào chuyện chính đi? Hiện nay công ty của gia đình đang có một dự án hợp tác với một công ty khác. Công ty này vốn là của người bạn thân của ông nội người. – Giọng nói của bà nhẹ hơn – Dự án này rất lớn đòi hỏi phải có sự tin cậy lẫn nhau mà sự tin cậy ấy tốt gì hơn bằng một cuộc hôn nhân giữa con cháu hai gia đình. Vốn hai gia đình có hôn ước với nhau, giờ lên thực hiện. Một công đôi việc, người hiểu ý ta chứ?
- Dạ! Ý bà là.... – Phù Dung mở tròn đôi mắt. Cô đã hiểu ý bà nhưng tại sao lại là cô mà không phải chị Thu Hương.
- Thu Hương đang du học tại nước ngoài, hơn nữa ta cũng nói thẳng. Ta muốn Thu Hương có thể tự lựa chọn ỉnh một cuộc hôn nhân cho riêng mình không phải là một cuộc hôn nhân mang tính kinh tế?
- Bà... Bà.... Nhưng mà vốn dĩ không ai biết con tồn tại trong gia đình. Họ có thể tin tưởng được sao?
- Họ biết. Vốn hai gia đình có mối quan hệ mật thiết với nhau. Ngày người ra đời họ cũng có mặt.
- Thế ba mẹ con thì sao? – Phù Dung cố lên tiếng dù trong giọng nói có sự run rẩy, tưởng chừng sắp khóc.
- Ba mẹ người không ý kiến. Ta hy vọng người cũng có thể đóng góp cái gì đó cho gia đình này....
- Vâng. Com hiểu ý bà. Nếu ba mẹ con không ý kiến thì con cũng không dám.
- Vậy thì chủ nhật này, 5 giờ người hãy có mặt ở nhà! – Giọng nói nghiêm lại như ra lệnh.

Phù Dung gật đầu rồi lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng này. Nó thực ảm áp nhưng không giành cho cô. Cô bước vô hồn, không có bất cứ định hướng nào cả. Vì sao chứ? Tại sao cô không thể có những yêu thương của bà, ba mẹ, anh Hai và cả ông bà quản gia như chị Thu Hương. Quá khứ đè nặng họ vậy sao? Cuộc sống của chị Ba như một nàng công chúa còn bản thân cô là nàng lọ lem ngay trong chính gia đình của mình. Cô khóc hòa cùng những giọt mưa. Trận mưa to trút xuống bất ngờ khiến người đi đường vội vã nhưng mình cô bình thản. Chị ấy có thể tự lựa chọn ỉnh cuộc hôn nhân, cô là người thay thế. Cô chỉ là cái bóng mờ nhạt, không chút ý nghĩ gì. Không gì cả, dù chỉ là một chút xót thương từ gia đình mà chỉ có sự thống hận mà thôi!

- Cái gì? Họ nói thế với mày sao? Mày cũng gật. Điên thật rồi. – Đan Phượng hét khi nghe Phù Dung kể. May mà hôm nay cuối tuần mọi người về nhà hết chứ không thì lũng tai với âm lượng giết người.

Phù Dung ngồi trên bậu cửa sổ ôm con gấu bông to dùng cũ kỹ của mình. Mái tóc dài tung bay trong gió, đôi mắt buồn nhìn xa xăm khiến tăng thêm vẻ cuốn hút của cô. Dù cuộc sống đầy những bộn bề, lo toan nhưng bản thân Phù Dung luôn giữ ỉnh sự bình thản, nét tự nhiên trên khuôn mặt mà ngay sự ưu tư cũng không làm cô mất đi điều đó. Cô trầm ngâm khẽ nói:

- Tao phải là sao đây? Dù sao từng ấy năm tao cũng chả có cái gì đóng góp cho gia đình. Thôi coi như lần này tao có chút công lao. Tao nghe ông quản gia nói dự án rất lớn. Anh chị tao còn phải về hỗ trợ trong thời gian sắp tới. Tao chả nhẽ ngồi không, không giúp gì?
- Nhưng bản thân họ có coi mày là thành viên trong gia đình không mới được chứ? Mày ra ngoài mấy năm đều tự bản thân mình bán sức lao động mà nuôi thân. Đạo gần đây mới nhẹ nhàng đi chút. Kệ họ đi. Chị Ba mày đâu? Hưởng thụ cuộc sống giàu sang thì cũng nên có chút đóng góp chứ? Ai lại để cái con bé bị coi là ỉnh nhờ ở đậu, bị ruồng bỏ gánh đỡ chứ?
- Bà nói muốn chị ấy có cuộc hôn nhân tự chọn không liên quan tới kinh tế.
- Mẹ nó! Lại còn thế nữa cơ đấy.

Đan Phượng hằm hằm cái mặt. Dù gì cũng là con cháu sao lại bắt công thế. Con người ta gây ra lỗi lầm lớn thế nào hưởng hỗ Phù Dung lại là đứ

a tốt chả gây ra tội lỗi gì? Có lỗi chẳng là nó sinh vào ngày giờ không tốt, đúng lúc có những chuyện không may. Nhưng đó chỉ là trùng hợp thôi mà, chỉ là trùng hợp.... Phù Dung không có lỗi gì cả mà bao năm nay cô biết nó dấn vật không nguôi, cứ khi gia đình có chuyện đều nghĩ tại nó xui xẻo kéo theo gia đình gặp vận không may. Cho nên dù bị đối xử thế nào nó cũng không ca thán nửa câu....

- Tao chấp nhận rồi. Mày tưởng tao không buồn sao nhưng bây giờ thì làm gì khác.

Nước mắt Phù Dung rơi xuống đầy đau khổ, tuyệt vọng làm cho Đan Phượng cũng trùng lòng, giọng nói cô thấp xuống:

- Còn anh Lâm Phong thì sao?

- Anh Lâm Phong thì liên quan gì tới chuyện này? – Phù Dung ngơ ngác hỏi.

Đan Phượng im lặng. Không gian cũng im lặng theo chỉ còn tiếng mưa rơi. Phù Dung lại chìm trong suy nghĩ của mình. Đan Phượng liếc nhìn Phù Dung rồi leo lên giường nằm. Đúng là đồ ngốc! Anh Lâm Phong rất yêu Phù Dung nhưng con bạn cô thì vô tư coi anh ấy như anh trai mình. Anh Hai thì chỉ im lặng không nói tình cảm của mình... Giờ thì sao chứ? Phù Dung là đứa quyết đoán nên đã quyết định thì trời sập cũng không gì đỡ được. Hai người này không duyên không phận chỉ có thể là anh em thôi? Khó trách được, “không duyên không phận đâu nên nghĩa phu thê”.....

Chiều Chủ nhật, theo lệnh của bà cô về nhà từ sớm và đã chuẩn bị chu đáo cho cô một chiếc đầm màu trắng trông thật đẹp. Mái tóc của cô được uốn xoắn nhẹ nhàng lượn song cùng khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng làm cho cô thay đổi rất nhiều. Đôi mắt to hút hồn, đôi môi hồng gợi cảm cùng chiếc váy trắng tôn nên nét quyến rũ, vẻ đẹp nhưng vẫn tạo nên những nét chấm phá riêng để thu hút đối phương. Phù Dung không tin đó chính là mình.

Cả nhà gần như choáng ngợp trước sự xuất hiện của cô. Ba mẹ nhìn cô nhưng chỉ thoáng qua như gọi lên điều gì đó khiến họ có chút gì đó không tự nhiên. Bà sau cái nhìn thì tối xầm lại, không khí trở lên yên ắng đến vô cùng.

Chiếc xe dừng lại tại một khách sạn năm sao, theo sự hướng dẫn của nhân viên thì mọi người được đưa tới một gian phòng riêng rộng rãi, yên tĩnh và rất sang trọng. Đây là lần đầu tiên Phù Dung đặt chân đến những nơi như thế này nên cô vô cùng ngạc nhiên. Khi mọi người đã yên chỗ, cô im lặng nhìn chung quanh thì cánh cửa bật mở cùng với sự xuất hiện của ba người. Cô cũng lại nhìn người nam giới đi cuối cùng. Sao lại là anh ta cơ chứ?

- Vợ chồng cháu chào bác. Kẹt xe nên vợ chồng cháu đến muộn. Hoàng Tuấn, Ngọc Diệp lâu lắm mới gặp hai người. Cứ như là vợ chồng son ý nhỉ?

Ông Hoàng Tuấn nở nụ cười vỗ vai người bạn đã lâu không gặp:

- Vợ chồng cậu thì khác gì nhau đâu? Thế cậu út nhà cậu đâu rồi?

- Đang ở Mỹ học. Hôm nay chỉ có thể đem cậu cả đi thôi. Cao Phong chào bà và hai bác đi con.

- Chào bà và hai bác ạ? Con là Cao Phong? – Nam nhân im lặng từ nãy đến giờ mới lên tiếng.

Hai người phụ nữ tíu tít từ nãy đến giờ quay ra. Bà Ngọc Diệp nhìn dè dàng nói:

- Mai Thùy! Cậu không nói với mình là cậu có người con trai tuần tú đến thế này.

- Đừng khen nó thế chứ? Nó sẽ kiêu ngạo đấy. – Bà Mai Thùy nở nụ cười không giấu được sự hạnh diện.

- Nào! Nào! Nào! Mọi người đừng mãi nói chuyện thế chứ? Bà già này mỗi chân quá rồi.

- Vâng. Cả nhà ngồi đi. Đừng khách sáo quá chứ?

Cả nhà ngồi xuống, lúc này bà Mai Thùy mới để ý thấy sự có mặt của Phù Dung. Ôi chao, con bé thật xinh đẹp.

- Ngọc Diệp. Cậu không giới thiệu cô con dâu của mình sao. Cô bé thật xinh đẹp kia phải không?

- Phải. – Ngọc Diệp lúng túng thừa nhận. – Đây là Phù Dung. Chào hai bác đi.

Phù Dung nhẹ nhàng gật đầu cúi chào. Cao Phong ngỡ ngàng khi gặp Phù Dung. Lúc đầu anh còn ngỡ ngơ nhưng khi nghe đến cái tên Phù Dung thì anh không thể nhầm được. Bà Mai Thùy thì có vẻ hoàn toàn ưng cô con dâu này.

- Phù Dung! Đây là con trai bác Cao Phong.

- Chào anh! – Phù Dung nhovn miệng cười với Cao Phong.

- Chào cô. Không ngờ gặp cô ở đây. Lạ mà hóa quen.

Cao Phong nhếch miệng cười đáp lại Phù Dung. Cái nhìn như xuyên thấu khiến cô có chút ngượng ngùng, đôi má ửng hồng. Cao Phong ngỡ ngàng trước nét đẹp đó của cô khiến anh hơi ngỡ ngàng.

- Hai đứa biết nhau à? – Bà Mai Thùy hỏi trước sự ngạc nhiên của hai gia đình với hàng ngàn câu hỏi.

- Vâng. Có thể nói thế. – Cao Phong nhẹ nhàng trả lời thay Phù Dung.

- Thế thì coi như có nhân duyên rồi đấy. Thôi đôi trẻ biết nhau rồi thì chúng ta bàn luôn chuyện đám cưới đi. Thân lại thêm thân.

Suốt bữa ăn cả hai gia đình bàn chuyện đám cưới cùng dự án kia. Cao Phong và Phù Dung hoàn toàn im lặng không hút ý kiến bởi có lẽ họ biết không thay đổi được điều gì cả nên để tùy người lớn quyết định.

Phù Dung khẽ ngược nhìn Cao Phong rồi lại cúi đầu. Quả là trái đất nhỏ bé thật. Cao Phong chính là tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Hòa – một công ty xây dựng lớn và có tiếng khắp cả nước với những công trình xây dựng lớn và cô thì đang làm trợ lý cho thư ký của anh ấy. Chị Minh Thanh vốn là thư ký của Cao Phong được anh rất trọng dụng. Công việc của thư ký thì rất nhiều chứ không phải giống như “những bình hoa di động” mà theo người đời hay nghĩ chỉ theo sếp tới các bữa tiệc, các buổi ký hợp đồng mà uốn éo, liếc mắt đưa tình với sếp. Nhất là với những người yêu cầu cao như Cao Phong. Anh đòi hỏi thư ký của mình phải lắm vững chuyên môn, thông thạo ngoại ngữ, xử lý văn bản nhanh chóng và đừng làm mất thời gian của anh. Thư ký của anh phải nhanh nhẹn, hiểu chuyện và đừng có nhập nhèm công tư. Chính vì thế mà không biết bao nhiêu cô thư ký phải ra đi chóng vánh trừ Minh Thanh nhưng khi chị có em bé mà công việc cùng các dự án càng nhiều nên một mình không kham nổi nên cần có một người giúp sức. Được sự giới thiệu của anh Lâm Phong vốn là bạn thân của chị nên Phù Dung được vào làm.

Ngày đầu tiên đến làm thấy Cao Phong thì Phù Dung đã rất có cảm tình. Anh trông rất tuấn tú, đẹp trai, ngũ quan dễ nhìn nhất là đôi mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhưng vẫn rất ấm áp. Cao Phong đòi hỏi rất cao trong công việc nhưng bình thường rất hòa đồng với mọi nhân viên. Do Phù Dung buổi sáng đi học nên buổi chiều có thể đến làm việc nhưng phải làm đến 8 giờ. Công việc chủ yếu của cô là soạn thảo văn bản, dịch tài liệu, sắp xếp các lịch hẹn cùng ngàn công việc không tên. Cô làm việc chăm chỉ rất được việc lại rất nghiêm túc, ham học hỏi, dễ gần nên làm việc ở đây được gần một năm rồi....

Cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc và hai gia đình quyết định đám cưới sẽ được diễn ra vào cuối tháng. Theo ý của bà do hai anh chị cô còn đang ở nước ngoài nên tổ chức gọn nhẹ và giản dị thôi, chỉ cần mời những người thân thiết không mở rộng nếu không e chuẩn bị không kịp. Phù Dung không ý kiến gì cả.

5. Chương 5

Cao Phong không ngờ cô dâu của mình lại là Phù Dung, trợ lý thư ký của anh. Điều anh ấn tượng ở Phù Dung là đôi mắt đen mang chút u buồn không thể nói thành lời hơn nữa cô gái này làm việc cẩn thận, chu đáo khó chê trách điều gì mặc dù lúc mới nhận vào anh hơi long lắng một chút vì còn là sinh viên nhưng thời gian đã xóa tan tất cả những lo lắng đó. Phù Dung có vẻ rất ôn hòa, dịu dàng và mang chút phảng phất của có cái gì đó hơi cam chịu mặc dù cô rất quyết đoán, mạnh mẽ.

Đám cưới diễn ra chóng vánh. Ngoài Đan Phượng và gia đình cô bạn thì Phù Dung không mời bất cứ người bạn nào. Anh Lâm Phong đang theo chuyên án ở xa nên cô không thể thông báo được.

Cao Phong khẽ nhìn Phù Dung sau khi hai người từ tiệc cưới trở về nên trông cô có vẻ mệt mỏi và rất căng thẳng.

- Anh có chuyện muốn nói với em! – Anh đột ngột lên tiếng.

- Dạ! Em biết rồi nhưng em có thể đi rửa mặt một chút được không? – Phù Dung e ngại lên tiếng hỏi vì khuôn mặt cô dày một lớp phấn cộng với mồ hôi khiến chúng bết lại thật khó coi.

Cao Phong gật đầu đồng ý. Phù Dung chuyển về căn hộ của anh. Căn hộ này khá nhỏ nhưng với hai người là quá đủ. Nó gồm hai phòng ngủ, một phòng bếp, phòng khách và phòng làm việc của anh. Anh hy vọng cô có thể sống thoải mái ở đây. Mặc dù hôn nhân của họ không phải xuất phát gì từ cái gọi là yêu đương say đắm nhưng giờ đã là vợ chồng không tình thì nghĩa “vợ chồng một ngày cũng nên nghĩa trăm năm” nên anh cũng phải đối xử tốt với cô.

- Anh có chuyện cần nói với em ạ? – Phù Dung ngồi xuống đối diện anh dịu dàng khẽ hỏi.

- Uhm. Anh nghe mẹ nói em không sống cùng gia đình? – Anh khẽ hỏi nhưng nhìn vào đôi mắt anh thấy đau lòng. Nó như chứa đầy tâm sự và hình như anh đã chạm nỗi niềm của cô.

- Vâng! – Phù Dung thẳng thắn gật đầu. – Sau khi em chào đời không lâu, ông quản gia đã giao em ột bà lão. Em sống với bà cho đến khi bà mất thì mới về ở với gia đình nhưng cũng mấy năm thôi vì sau đó em đi học đại học ít khi về nhà.

- Sao em phải đi làm thêm? Gia đình em giàu có lắm.

- Tay làm hàm nhai thôi anh. – Phù Dung lạnh giọng khi nói với anh điều đó.

- Sau này em có muốn tiếp tục làm việc ở công ty nữa không?

- Có và em cũng muốn đi học, được không ạ? – Phù Dung e dè lên tiếng hỏi.

- Được. Anh không nuôi em được đâu nhưng công tư phân minh nha – Cao Phong ngạc nhiên khi thấy Phù Dung mừng rỡ như thế nào khi thấy anh nói được. Ánh mắt cô sáng nên đầy vui vẻ – Và đây – Anh chìa tấm thẻ ATM ra trước sự ngỡ ngàng của cô – Em cũng cần phải chi tiêu trong ra đình và học tập nhưng nhớ tiếp kiệm nha, bà xã. Chồng em làm việc vất vả lắm đấy.

Phù Dung ngạc nhiên rồi đỏ mặt khi nghe Cao Phong gọi mình là “bà xã” một cách thân thiết. Cái gì mà “bà xã” cơ chứ, anh này thật kỳ cục. Cao Phong bật cười trước thái độ đáng yêu của cô, thuận tay anh xoa đầu cô càng khiến cô hai má lựng đỏ.

- Sao mặt em đỏ bừng thế? Nghĩ xem đêm tân hôn thế nào đây? – Anh khẽ cúi đầu thì thào vào tai cô nhẹ nhàng đầy ma thuật

- Anh! Anh.... – Phù Dung càng trở lên lúng túng chân nọ đá chân kia ngơ ngác mà anh đỡ kịp. Cô ngơ ngác vào vòng tay anh, hai người gần nhau đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của nhau. Vòng tay anh rắn chắc, nụ cười đáng ghét nở trên môi làm trái tim cô hơi loạn nhịp. Đồ ngốc! Phù Dung khẽ cựa quậy đầu mình một cái thật đau. Điều này càng làm cho Cao Phong muốn thêm trêu chọc cô. Thật đáng yêu, vậy mà lâu nay làm việc với cô, anh không nghĩ cô lại đang yêu như thế? Đôi má kia lại ửng hồng lên như trái đào đang chín, đôi môi như cánh sen hồng hơi bặm lại và đôi mắt như đang long lanh chút nước khiến anh mê hồn. Oái, không là tình yêu sát đánh chứ, anh tự nhiên thấy tim mình hơi nhảy nhót một tý, cánh tay đang siết chặt lấy vòng eo cô.

- Em nghỉ đi. Anh không ép. Vợ chồng sống với nhau cả đời mà. Không phải vội. Anh có chút việc của công ty, em ngủ sớm đi. Cả ngày vất vả rồi.

- Vâng! Anh cũng vậy!

Phù Dung trở về phòng ngủ. Căn phòng rộng được trang trí rất đẹp. Giường thật mềm và êm, cái chăn này thật ấm. Thay bộ đồ cô leo lên giường nhìn quanh quẩn. Phòng được sơn màu nâu nhạt trùng màu với màu chăn đệm tạo nên một sự hài hòa nhưng không tạo sự nhàm chán. Trong phòng có thêm một bàn trang

điểm và tủ quần áo to đùng. A, có cả cái tivi nữa. Phù Dung kiểm chiếc điều khiển bật tivi. Cô rất thích xem các chương trình tivi bằng tiếng Anh nhưng ít dịp xem nên giờ cô vô cùng khoái chí như kiểm được món đồ chơi yêu quý vậy. Ôm chú gấu bông quen thuộc vào lòng cô chăm chú xem một cách thích thú....

Sau khi giải quyết một số các giấy tờ cần thiết, Cao Phong trở về phòng thì thấy cô vợ của mình đang ôm gấu ngủ ngon lành, tivi thì vẫn đang phát chương trình. Anh tắt tivi đắp lại chăn cho cô vợ nhìn cô ngủ ngon anh không khỏi ngáp dài nằm xuống bên cạnh. Đêm tân hôn kiểu gì vậy trời?

Ánh sáng khẽ len vào trong phòng qua rèm cửa sổ làm Phù Dung hơi chói mắt một chút. Cô cảm giác mình đang ôm một vật gì đó mềm mềm nhưng rắn chắc lại còn rất ấm. Cô co mình tìm hơi ấm rồi vô thức dụi dụi. Không phải gấu bông vì gấu bông đâu có cựa quậy được. Cô mở to mắt. Oái, không phải gấu bông mà là Cao Phong, anh đang ngủ ngon lành. Cô lúng túng vội buông tay ra. Còn sớm mới có 5 giờ sáng. Nhẹ nhàng rời khỏi giường, cô nhanh nhẹn đi đánh răng rửa mặt. Căn hộ này tuy không rộng nhưng không có bàn tay phụ nữ nên hơi xuề xòa, có chút bụi. Cô vội tìm kiếm đồ để lau chùi, dọn dẹp nữa. Cô làm nhanh chóng, lau sạch từng góc cạnh rồi còn cẩn thận rửa thêm bộ tách trên bàn lại còn tiện tay pha thêm trà nữa. Phù Dung mở tủ lạnh xem có gì để làm bữa sáng không nhưng mà tủ lạnh chỉ còn độc một ít rau và một nồi cá kho tộ mua sẵn ở siêu thị. Cô nhanh tay cắt cơm, nấu canh và hâm lại cá kho. Bữa sáng theo kiểu ở quê không biết Cao Phong có quen không nhỉ? Ở nhà Đan Phượng thì ăn sáng thế này cho chắc dạ mới làm được việc đồng áng.

Cao Phong tỉnh giấc thì đồng hồ đã báo 6h rồi. Anh lười biếng bật dậy thì thấy bên cạnh mình đã trống từ lúc nào, mùi thức ăn từ bếp mang tới khiến anh không thể không xoa bụng được. Cả ngày hôm qua bận rộn làm anh ăn rất ít nên giờ thấy đói. Tắm rửa thay đồ xong anh bước ra khỏi phòng mà không tin nổi nữa. Mọi thứ được lau chùi sạch sẽ, gọn gàng và bóng loáng. Cao Phong không thích có người lạ trong nhà mình nên phải có tinh thần tự sướng cao nhưng mà đàn ông nên khó có thể thường xuyên. Căn nhà không đến nỗi bừa bãi bẩn thỉu nhưng để đạt tới trình độ này thì không thể được. Vào bếp, anh thấy Phù Dung đang dọn cơm. Oa, ăn sáng mà như ăn trưa với tối thế này thì lần đầu tiên anh thấy nha. Gia đình anh ở nước ngoài lâu rồi nên bữa sáng thường là bánh mì, trứng ốp la và cà phê chứ ăn cơm buổi sáng thế này thì là lần đầu tiên.

- Anh dậy rồi à? Em vừa nấu xong bữa sáng đang định gọi anh dậy. – Phù Dung cười đặt nốt tô canh lên bàn.

- Bữa sáng ăn cơm à? – Cao Phong nhìn quanh một lượt có canh thập cẩm và cá kho tộ lại thêm gì thế này. Anh vội hỏi : – Sao giống xoài cắt miếng vậy ta?

- Uhm – Phù Dung gật đầu. – Xoài dầm mắm ăn kèm cá kho thì ngon lắm. Buổi sáng ăn cơm cho chắc dạ. Nếu anh không quen thì mai em sẽ không làm nữa.

- Không sao? Anh dễ tính lắm. Nấu nướng không cần cầu kỳ đâu.

Bữa cơm diễn ra trong không khí đầm ấm nhưng im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Cao Phong lần đầu ăn cơm sáng nên cảm giác hơi lạ. Cắn một miếng xoài kèm với cá kho tạo vị ngọt xem lẫn vị chua chua của xoài cùng vị mặn mặn thật dễ ăn. Cao Phong ăn một cách ngon lành tới tận hai chén cơm. Canh có vị ngọt thanh không đậm không nhạt.

- Em nấu ăn ngon nhỉ? Em học ở đâu vậy?

- Em hay về nhà bạn em nên mẹ cô ấy dạy hai đứa đấy. Cô ấy nấu ăn giỏi lắm. Thức ăn qua cô ấy là thành một món ngon tuyệt vời, ăn hoài không chán đâu.

- Vậy sao? Có vẻ em hay về đó. Cô bạn hôm qua tới dự đám cưới chúng ta. Tên Đan Phượng. Ba mẹ cô ấy cũng rất dễ gần – Cao Phong tò mò nhìn cô.

- Vâng! Hầu như cuối tuần và các dịp lễ tết. – Phù Dung gật đầu.

- Vậy em không về nhà sao? – Cao Phong ngạc nhiên hỏi.

- Anh biết đấy. Ba mẹ em đi vắng thường xuyên, bà em nên biết tự ở Đà Lạt sống. Vào các dịp lễ tết thì sang thăm anh chị em ở Singapo nên ở nhà không có ai cả....

- Sao em không đi cùng họ? – Lại một sự ngạc nhiên nữa đến với anh.

- Ông nội em mất vào ngày em sinh. Nó là nỗi đau quá lớn nên bà em khó chấp nhận lắm. Em ít khi có mặt ở nhà để cả nhà không phải nhớ lại chuyện buồn đó.

- Thế à?

Thảo nào mà Cao Phong thấy Phù Dung cùng gia đình rất gượng gạo, không thân thiết. Hôm đám cưới, tiệc chưa tàn thì họ đã xin phép về sớm không một chút lưu luyến, buồn bã. Anh chị cũng không về trong đám cưới em mình. Anh thấy lạ nhưng không tiện hỏi. Thì ra thế? Vậy lý do ấy cũng là lý do cô sống với người khác từ nhỏ.

- Vâng! – Phù Dung gật đầu thú nhận vẻ mặt buồn bã.

- Vậy thì cuối tuần này rảnh, chúng ta về đây đi. Anh cũng phải cảm ơn gia đình đã quan tâm tới em nhiều như thế chứ?

Đôi mắt long lanh của Phù Dung sáng lên vẻ mặt lộ nên nét vui sướng khiến anh cũng có cảm giác hạnh phúc len theo.

- Giờ anh đi làm! Chiều em cứ đến công ty bình thường. Nếu em không muốn mọi người trong công ty biết chúng ta là vợ chồng cũng không sao. Anh sợ em ngại thôi, không ý gì đâu? Chiều em về sớm đi, anh muốn ăn cơm nhà.

- Em biết rồi. Cứ theo ý anh đi cũng được. Em về sớm nấu cơm tối đợi anh về.

Phù Dung mang tâm trạng vô cùng thoải mái vào lớp làm Đan Phượng vô cùng ngạc nhiên. Có vẻ như Cao Phong đối xử với nó rất tốt nên trông Phù Dung rất vui vẻ. Phù Dung lặng lẽ ngồi xuống bàn mỉm cười với Đan Phượng. Cô chán nản gỡ qua mấy trang sách chống cằm hỏi bạn:

- Đêm tân hôn của mày thế nào? Không đi tuần trăng mật à?

Quyết định của Phù Dung khiến cô vừa giận vừa thương nó. Anh trai của cô thì tính sao đây, không biết có chịu được tin này không? Anh đi đánh án cả tháng nay không thể liên lạc được nhưng biết đâu thế lại hay! Lúc anh về có thể cho anh thời gian để thích ứng. Đan Phượng không ngừng thở dài ngó con bạn đang mân mê mấy quyển sách.

-

Này! Mày có nghe bạn nói gì không đấy?

- Mày nhỏ miệng vào họ tao cái nào? Oang oang cái gì?

- Ai bảo mày bơ con cá thác lác tao? – Đan Phượng chu môi đáp.

- Mày không thấy tao đang làm bài tập à? Nghỉ một tuần thật là khủng khiếp.

Phù Dung cầu nhàu trước đồng bài vở. Tiếng ồn ào trong lớp bắt đầu nhao lên với những bài tập khó nhằn. Ai cũng tranh thủ mượn tập của nhau để hoàn thành nốt những bài tập đó. Dân Luật mà mù mờ luật thì còn cãi được cho ai nên những môn học liên quan đến chuyên ngành thì thường đòi hỏi rất cao. Các thầy cô siêu khó tính cùng với những lý luận sắc bén dễ khiến bọn sinh viên một phen tên tò. Phù Dung luôn là đứa chăm chỉ nhất lớp nên bài tập thường rất đúng hạn và rất ít bị vắn từ trước ra sau, từ trái qua phải, vắn vẹo đến chóng mặt như những đứa khác.

- Mày dừng lại để tao thẩm vấn tý chứ? – Đan Phượng cự lại.

- Chẳng có gì, được chưa? – Phù Dung cứ chăm chăm lấy cuốn “Pháp luật doanh nghiệp” cùng đồng Slide Bài tập về luật doanh nghiệp không thèm để ý đến cô bạn đang sắp bùng nổ của mình.

- Mày nói cái gì? Chưa có gì là sao? Chúng mày mới có danh chưa có thực à? Chẹp chẹp...

- Tin hay không thì tùy? Anh ấy hiền khô à lại rất thích bông đùa nên tâm trạng tao rất thoải mái. Trước anh ấy làm sếp tao cũng thấy là ở trên mình rất nhiều nhưng không ngờ anh ý gần gũi thế? – Phù Dung vừa cảm cúi vừa trả lời. – Mà bọn phòng mình có thắc mắc gì về việc tao chuyển đi không?

- Tao nói là mày đến nhà bà con ở?

- Uhm. Cảm ơn!

- Cảm ơn suông được à? Mày bỏ tao bơ vợ tếch đi ở nhà đẹp cùng một ông chồng tạm xếp hạng 3? – Đan Phượng bĩu môi đáp

- Mày muốn gì?

- Một châu chè bà Tám? Ok

- Bao giờ? – Phù Dung vẫn cúi đầu vào quyển sách không thèm ngước lên.

- Chiều nay đi? – Đan Phượng ngó cái đầu vào nghiêng nghiêng về mặt vô vờ hờn hờ.

- Chiều tao phải về nấu cơm sớm. Phong về sớm ăn cơm.

- Mày giờ có chồng thì quên bạn. – Đan Phượng giọng đầy hờn dỗi.

- Thông cảm đi. Ba mẹ chồng tao về Mỹ. Tao phải làm việc nhà chứ. Mà cuối tuần tao có thể về nhà mày thăm hai bác đấy.

- Ủa? Về hả? Uhm. Sao về?

- Cao Phong muốn về để biết nhà và cảm ơn gia đình mày đã cứu mang tao từ trước đến nay.

- Oa, không ngờ lão ý cũng biết trước sau nhỉ?

Đan Phượng to mắt ra nhìn đầy ngạc nhiên. Phù Dung để cạnh kệ cô bạn đang tròn mắt ngạc nhiên lại lao đầu vào đóng bài tập kia. Sắp ra trường rồi phải cố gắng mới được.

Cuộc sống với Cao Phong không khó khăn như Phù Dung tưởng. Anh rất khó khăn trong công việc nhưng cuộc sống bình thường thì vô cùng đơn giản. Anh ăn uống không kén chọn, nấu gì cũng được mà khoản tiền nong thì vô cùng thoải mái. Hôm kiểm tra thẻ ATM cô choáng, đi chợ có cần nhiều tiền thế không, thế này thì cô đi được khoảng nửa năm ấy chứ? Phù Dung rất tiết kiệm chi tiêu, luôn cẩn thận khiến Cao Phong rất hài lòng và ngạc nhiên. Anh thấy Phù Dung tiết kiệm đúng lúc đúng chỗ không keo kiệt, cần thì tiêu không bo bo. Cô cũng không giống những cô vợ khác là kiểm tra từng đồng của chồng, không hẳn họ chưa phải là vợ chồng chính thức.

Cô cũng rất khéo léo, sắc xảo trong cư xử, có những lúc công ty có việc bức mình làm anh cáu bẳn vô có nhưng cô không hề cự lại hay to tiếng chỉ nhẹ nhàng im lặng chờ anh qua cơn bức tức. Ở công ty cô làm việc đúng chuẩn mực của nhân viên chưa bao giờ tỏ ý mình là vợ anh, đôi khi còn bơ lác anh một cách tàn nhẫn. Đây, điển hình lúc anh vào phòng giao giấy tờ cho nhân viên xử lý thấy cô, anh mỉm cười rõ tươi thế mà cô chả thèm để ý cứ lao vào làm coi anh như không khí vậy.

Sau bữa tối, họ thường ngồi bàn công chuyện, một số vấn đề liên quan tới Luật nên cô nắm khá kỹ, trao đổi thẳng thắn không hề câu nệ và anh cũng tập với thói quen rửa bát mỗi bữa ăn, phơi quần áo hay nấu đồ ăn mỗi khi cô về muộn. Tối nay là điển hình cho việc cô về muộn, còn anh là sếp nhưng không còn việc thì biến về sớm. Đồ ăn có sẵn trong tủ lạnh, Cao Phong đang nấu thì nghe tiếng chuông cửa reo liên tục. Anh chắc chắn không phải là Phù Dung vì cô có chìa khóa, quên cả bỏ tập đề anh chạy vội qua luôn.

Cao Phong chưng hửng khi mở cửa. Ai thế này? Đúng là khách không mời mà đến. Anh quay lưng 180 độ thẳng vào bếp không thèm để ý tới nhân vật mới xuất hiện.

- Anh Hai có cần vô tình vậy không? Em về thăm anh chị mà? Hôm đám cưới không kịp về, giờ em về. Anh xấu!

- Chứ không phải chạy nạn à? – Cao Phong liếc cậu em của mình. Tên cậu em thì nghe vô cùng hoành tráng Cao Thiên nhưng kèm với đó là những bản thành tích vô cùng hoành tráng mà ba mẹ anh vô cùng đau đầu.

- Anh Hai? Cho em ở một tháng, chỉ một tháng thôi.

- Không cho! Biến đi. Nhà chật không đón khách. – Cao Phong không ngần ngại huych luôn. Anh đâu muốn chứa bom nổ chậm trong nhà. Chả biết một ngày đẹp trời nào đó trong một tháng nó ở nhà anh lại có một giấy nợ tiền nào đó với khoản chi bốc trời hay một cô gái nào đó mang một đứa bé vô cùng đáng yêu đến bảo con của thằng em trời đánh.

- Anh có cần nhẫn tâm thế không? – Cao Thiên nhăn mặt hỏi.

- Là anh không muốn tự đào hố chôn mình thôi. – Cao Phong tỉnh bơ đáp: – Giờ anh có gia đình, có vợ con phải lo rồi nên không muốn chết sớm đâu.

Không khí đang vô cùng hùng hực trước thái độ kiên quyết và van nài thì Phù Dung bước vào. Cô thấy ngoài cửa có vali, hình như nhà có khách:

- Anh à? Nhà có khách hả?

- Khách không mời. Sẽ đi ngay thôi!

- Em chào chị dâu. Em là Cao Thiên, em trai anh Cao Phong. Hôm đám cưới thật xin lỗi vì không về dự. – Cao Phong liền liền mồm. Oa, không ngờ chị dâu lại xinh đẹp thế, không phấn son nhưng vẫn tươi tỉnh, hồng hào và đầy nét xuân phơi phới. Ánh mắt cậu sắp nổ thành hình trái tim rồi nè.

Phù Dung hơi ngượng ngập trước cái nhìn của em chồng. Cô nghe chồng nói rất nhiều về cậu em này rồi. Hình thức được nhưng tính cách thì chưa biết thế nào? Phù Dung khẽ dịu giọng nói:

- Không sao? Cậu về chơi là tốt rồi?

- Và sẽ đi ngay? – Cao Phong tiếp lời.

- Anh Hai? Anh có cần độc ác thế không? – Cao Thiên tức đến xi khói luôn. – Ít nhất phải cho em ăn bữa cơm với chị dâu, ngủ một giấc chứ?

- Uhm. – Phù Dung quay lại phía chồng nói. – Dù sao chú ấy ở xa về, chúng ta nên hiếu khách một chút.

- Chị dâu quả là lương thiện. Vô phúc cho chị lấy phải ông anh tàn nhẫn của em. – Cao Thiên không ngừng “hót”. Thế chứ, cậu sắp nhẫn túi rồi. Vé máy bay đã tốn không ít tiền rồi.

- Nhưng... – Phù Dung nghiêm giọng lại. – Cậu ở bao lâu cũng được nhưng đừng nếu là chuyện gì vui vui như có giấy thanh toán khoản nợ hay một cô nào đó đến giả con thì cậu tự hiểu?

Cao Thiên chỉ cần nghe giọng nói của chị dâu cũng đủ lạnh sống lưng rồi, “cáo đội nốt cừu”, quay ra phía anh Hai cầu cứu nhưng Cao Phong quay ngoắt nhún vai một cái coi như đó là chuyện hiển nhiên. Đúng là “lấy vợ theo vợ”! Phù Dung quay về phòng tắm rửa. Cô từng nghe Cao Phong nói về cậu em đầy đau đầu này rồi và để tránh cho anh những phiền phức không hay nên cô cần phòng ngừa một chút.

Sau bữa tối nghiêng răng nghiêng lợi của Cao Thiên phải dọn dẹp rửa bát theo lệnh của Cao Phong nếu không muốn biến khỏi nhà ngay lập tức. Cao Phong đang ngồi trên giường ôm laptop làm việc, Phù Dung yên phận ngồi bên bàn trang điểm làm bài tập. Cô hơi nhúu mày khi gặp vấn đề khó khăn. Tuy hai người ngủ chung phòng nhưng Cao Phong rất tôn trọng cô. Hai người vẫn “đồng sàng nhưng dị mộng”, không có chuyện gì.

- Vừa rồi cảm ơn em nhé! – Cao Phong vẫn chăm chú vào màn hình laptop.

- Cảm ơn cái gì cơ? – Phù Dung ngừng bút ngược nhìn Cao Phong.

- Em đã cho em anh ở nhờ.

- Ồi trời, đây là nhà anh hơn nữa chú ấy là em trai anh. Anh tuy ngoài miệng dữ dằn nhưng chắc cũng không nỡ để cậu ấy phải ở khách sạn. – Phù Dung toe toét cười nói.

- Uhm. – Cao Phong thừa nhận anh chỉ ngoài cứng chứ trong mềm lòng. – Nhưng không sợ nó gây chuyện gì đó hay ho, vui vui đến sập nhà chứ?

Phù Dung khẽ cười, đôi mắt thản nhiên nhìn trang sách đáp: – em không giám định chuyện này đâu nha! Cậu ấy lớn rồi, anh phải để cậu ấy tự quyết. Anh theo cậu cả đời được chắc?

Cao Phong gật đầu công nhận ba mẹ và anh đã quá nuông chiều Cao Thiên, mỗi khi nó gây ra chuyện dù lớn hay nhỏ thì cũng cả nhà đứng ra chịu còn nó thì đứng ở ngoài xem như vô tội không có chuyện gì xảy ra cả.

- Mai chúng ta về nhà Đan Phượng đi. Mai cuối tuần rồi hơn nữa đã hoãn mấy tuần rồi? Chúng ta không thể thất hứa được. – Cao Phong lên tiếng.

- Ủa? Anh vẫn nhớ à? – Phù Dung tròn mắt hỏi.

- Em nghĩ anh là kiểu gì đấy? – Cao Phong mang chút hờn dỗi, sống với nhau mà chả hiểu anh gì cả.

- Uhm. Em tưởng anh công việc nhiều cũng có thể quên chứ? Mai ta về nhà. Đi xe máy nghen, đường vào nhà Đan Phượng nhỏ như thế, ô tô khó vào lắm.

- Uhm! Anh ngủ đây. Mà em đi lấy bằng xe máy đi, đi học bằng xe bus bất tiện quá.

Cao Phong để laptop nên bàn rồi trùm chăn nói vọng ra. Ngáp một cái dài ngủ ngon lành. Phù Dung lắc đầu cười, khẽ đắp lại chăn cho ngay ngắn, chỉnh lại nhiệt độ của điều hòa. Anh chúa ầu, không bao giờ nhớ phải tắt đèn cho dịu mắt để ngủ hơn lại hay quên chỉnh điều hòa để sáng hôm sau ho sù sụ. Cô không phải sáng ra thấy anh hay ho sù sụ hỏi mới biết đêm anh không chỉnh lại điều hòa. Cô đành ghi nhớ đợi anh ngủ là chỉnh lại cho phù hợp, còn cẩn thận kéo chăn cho anh.

Cuộc sống đôi khi thật giản dị. Từ ngày làm vợ anh, cô đã bắt đầu có những lo toan tuy đôi khi vụn vặt nhưng thật khiến cho người ta có cảm giác gia đình. Ấm áp, ngọt ngào, hạnh phúc có nhưng cũng có những giận hờn, lo lắng, những ưu tư phiền muộn. Tất cả như một bản hòa tấu không lời khiến cuộc sống của mỗi người thêm phần sôi động, có lúc lại trầm lắng nhưng nếu thiếu đi thì không thành một đời người. Những yêu thương, những quan tâm và đôi khi là sự lo lắng trong lòng, những lúc giận dữ, buồn bực... Cuộc sống gia đình là tình sắc muôn màu. Những bữa cơm gia đình, sự tất bật để lo cơm áo gạo tiền, những khoản cân đối thu chi... vụn vặt đầy nhưng lại tạo thành hai tiếng “gia đình”. “Hi, nộ, ái, ố” chính là bản sắc của gia đình chẳng?

Phù Dung khẽ mỉm cười đi vào giấc ngủ....

6. Chương 6

Sáng hôm sau, Cao Phong và Phù Dung đi về nhà cô bạn thân từ rất sớm khi Cao Thiên còn đang ngon giấc, tất nhiên là sau khi đã nhét đầy tủ lạnh thức ăn hai ngày cho cậu. Phù Dung sợ cậu lại cuộc chiến với mỳ tôm nên cô đã phải làm qua một số thức ăn và làm rau thật sạch sẽ để tủ lạnh.

Hai người thong thả đi trên con đường. Nhà Đan Phượng ở khu ngoại thành, không khí thật trong lành, cánh đồng trải dài như đến tận chân trời, mùi thơm của lúa non thoang thoảng khiến tâm trạng thật thư thái, dễ chịu. Con người như bước vào một thế giới khác vậy. Những hàng cây chạy dài theo con đường, le lói những ánh nắng nhảy nhót qua hàng cây. Tiếng gió thổi vi vu cùng những nét rạng ngời của người dân thật là tuyệt. Cao Phong khẽ cười huyết sáo. A, một bản tình ca. Mái tóc buông dài của Phù Dung thì thoảng lại chạm nhẹ vào má anh khi gió nhẹ nhàng thổi qua khiến anh nhột nhột thích thú. Mùi bồ kết từ tóc cô ngọt ngào thoang thoảng khiến anh cảm thấy thật dịu ngọt mang chút băng khuâng. Anh tận hưởng tất cả!

Xe dừng lại trước một cánh cửa gỗ. Cao Phong thấy một căn nhà nhỏ nằm lọt giữa một khu vườn rộng đầy cây trái, có một khoảng nhỏ có trồng rau. Ao cá nhỏ nhưng đẹp. Khung cảnh miền quê thật khiến người ta

cảm giác bình yên nhưng đôi khi bình yên quá thì sẽ nhàm chán. Anh thích cuộc sống ồn ào, gấp gáp của thành phố và chỉ cần một chút yên tĩnh khi về khuya. Lúc đó lòng người mới lắng xuống, thêm ly cao nhấm nháp thì thật tuyệt. Còn ở đây gần như quanh năm yên tĩnh, bốn mùa tươi vui, con người hiền hòa và chỉ cần một tách trà sáng sớm cũng tạo nên một cái gì đó vô cùng thi vị.

Phù Dung nhẹ nhàng mở cửa bước vào trước sự ngạc nhiên thú vị của Cao Phong.

- Đừng ngạc nhiên thế chứ anh? Ở quê không có khái niệm khóa cửa đâu anh. Cuộc sống chủ yếu là tự cung tự cấp nên bà con thường chạy sang nhà nhau để xin thứ này thứ nọ. Mà cuộc sống nông thôn thường rất bận, ít khi có ai ở nhà lắm trừ buổi trưa và tối nên cửa mở để hàng xóm có thể sang xin khi ít rau thơm hay thì thoảng mang sang cho nhau ít trái cây vườn nhà. Nếu gia chủ không có nhà thì có thể để lại trong nhà.

- Thế à? Họ thân thiện nhỉ mà rất tin nhau...

- Uhm. – Phù Dung gật đầu xác nhận một cách chân thành. Cô chỉ cho Cao Phong chỗ để xe rồi dẫn anh vô nhà. Cửa chỉ khép hờ, bên trong nhà thật đơn giản. Nhà có ba gian, gian giữa là bàn thờ tổ tiên và phòng khách. Cách sắp xếp chứng tỏ gia chủ là người có con mắt rất tinh tế. Gọn gàng, ngăn nắp và rất sạch sẽ.

- Anh ngồi đi! Để em lấy nước cho anh uống nhé. Trà sen bác gái làm uống ngon lắm. Bác tự ướp đấy nên là trà sen chính hiệu đấy, không pha tẩm gì đâu?

- Em có vẻ thân thuộc nơi này nhỉ? – Cao Phong ngồi xuống: – Ai kia?

Phù Dung theo chỉ tay của anh đang nhìn vào bức ảnh treo trên tường. Bức ảnh chụp cô, Đan Phượng và Lâm Phong khi anh làm lễ tốt nghiệp ra trường.

- Đan Phượng thì anh biết rồi. Con người ở giữa là Lâm Phong, anh trai cô. Chụp hôm anh ấy ra trường.

- Anh ấy làm công an a? Giống anh tên Phong ghen. – Cao Phong cười hỏi

- Uhm. Nhưng anh ấy là gió giữa rừng, còn anh là ngọn gió cao ngạo.

Phù Dung gật đầu xác nhận thêm một chút bông đùa trêu trọc. Anh khẽ nhìn kéo cô về phía mình cù cù mấy cái.

- Em dám nói anh thế à? Ừ đấy, anh là ngọn gió cao ngạo nhưng mà là ngọn gió dễ thương.

Phù Dung bị anh cù cười đến chảy nước mắt, cô giãy dụa nhưng càng giãy thì càng dính sát vào anh khiến cho người ngoài nhìn vào trông hai người thật vô cùng tình tứ, thân mật và có một đôi mắt khẽ cụp xuống khi nhìn thấy hình ảnh đó.

Cô vẫn vậy nhưng trong thật quyến rũ trong bộ váy trắng. Nụ cười trong vắt như tiếng nước khiến lòng người xao động. Nụ cười chưa bao giờ tươi hơn thế, nó e ấp, dịu dàng lay động như gió thoảng bên tai, như cánh hoa thoảng trên đôi môi hồng kia. Thân ảnh cuốn quýt bên nhau như cặp uyên ương nồng thắm, đôi mắt như rạng ngời đầy hạnh phúc. Không khí như tràn ngập hạnh phúc, tiếng cười. Nam nhân bên cạnh cô tuần tú, dịu dàng và đầy chất nam tính, nụ cười anh khẽ nở trên đôi môi, bàn tay khẽ vén những sợi tóc đang rủ xuống trán cô. Phù Dung khẽ cười trước cử chỉ thân mật của anh. Hai người không để ý đang có người đang nhìn mình với ánh mắt xa xăm, buồn bã đầy đau khổ.

Lâm Phong trở về sau đợt công tác dài thì nghe tin Phù Dung lấy chồng. Một cuộc hôn nhân theo Đan Phượng nói là dựa trên lợi ích kinh tế của hai gia đình, không tình yêu. Anh như suy sụp, đau khổ và đầy lo lắng cho Phù Dung chỉ sợ cô không hạnh phúc với cuộc hôn nhân đầy tính toán đó. Anh cũng không có can đảm để gặp cô nhưng trái tim anh thì vẫn hướng tới cô. Anh nghĩ Phù Dung còn nhỏ lên lời yêu đành giữ trong lòng đợi ngày cô ra trường nhưng giờ thì “Sáo đã sang sông”. Thật đúng là “Hoa đến thì thì hoa phải nở, đồ đã đầy đồ phải sang sông. Đến duyên em phải lấy chồng”. Tình yêu không đợi bất cứ ai, anh tới chậm nên đành im lặng nhưng có lẽ những lo lắng trong anh có lẽ đã dư thừa. Phù Dung có vẻ rất hạnh phúc với cuộc hôn nhân sắp đặt này. Người chồng có vẻ rất ôn nhu, điềm đạm nhưng ánh mắt vẫn toát lên vẻ quan tâm trân trọng cô. Bản thân anh giờ có chút ghen tỵ. Lâm Phong cố lấy vẻ bình tĩnh hắng giọng để hai người kia biết sự xuất hiện của mình. Phù Dung thấy Lâm Phong liền đẩy Cao Phong trên mặt phơn phớt ửng hồng đầy ngượng ngập. Lâm Phong liền cất giọng trước:

- Phù Dung. Em về bao giờ không báo thế? Ai đây? Ông xã hả?

- Em muốn bắt ngờ mà. – Phù Dung nháy mắt cười. – Giới thiệu với anh đây là Cao Phong, chồng em. – Cô quay ra phía Cao Phong khẽ nói: – Đây Lâm Phong, anh trai Đan Phượng mà em đã nói qua.

- Chào anh.

Hai người bắt tay nhau xem chừng rất thân mật nhưng ánh mắt thì đầy dò xét nhau. Cao Phong thấy trong giọng nói của Lâm Phong mang chút hờn dỗi, ánh mắt nhìn vợ anh đầy những yêu thương. Phù Dung vô tư không thấy sự khác lạ nên khẽ hỏi:

- Cả nhà đâu rồi anh?

- Ba ra đồng kiểm tra lúa, còn mẹ và Đan Phượng thì đi chợ sắp về.

- Oa, thế là lại được ăn ngon rồi nghen.

Phù Dung cười khuôn mặt rạng ngời theo vô thức anh khẽ xoa đầu cô nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt của người đối diện, anh liền rút tay lại khẽ nói:

- Hai người ra giếng rửa chân tay thay quần áo cho thoải mái đi nghen. Rồi ra vườn hái rau tẻ còn phụ làm bếp đấy nhé.

- Anh sao lại thế? Em mới về mà đã bắt lao động là sao? Bất công. – Phù Dung chu miệng phản đối.

- Muốn ăn lẫn vô bếp nhé. Quy tắc rồi. – Lâm Phong khẽ lắc đầu quay ra người đang bị bỏ rơi này giờ giọng đầy an ủi: – Tôi vô cùng chia buồn với anh nhé. Ai anh không lấy lại đám đầu vô tiểu quỷ này cơ chứ. Số khổ, số khổ.

Cao Phong bật cười trước sự đùa vui của Lâm Phong. Anh bạn rất gần gũi, không câu nệ. Để rồi mặc sự tức giận của Phù Dung, anh theo lời rủ của Lâm Phong đi bắt cá....

Gia đình Lâm Phong rất gần gũi, chân thành và mến khách. Mọi người đối xử với anh như người một nhà không câu nệ lễ nghi. Anh cũng như mọi người trong nhà không phải vì khách mà được ngồi chơi, cũng phải chạy qua chạy lại phụ bác trai một tay, phụ Lâm Phong chút việc. Đôi khi vô tình hay hữu ý lại gần Phù Dung làm bếp. Điều này khiến Cao Phong thoải mái và vô cùng dễ chịu. Đan Phượng thì thoáng trên khiến anh cười không nhin được. Thảo nào mà Phù Dung luôn miệng kể về cô bạn này. Bác gái luôn tay nhưng vẫn hỏi thăm anh về gia đình, công việc. Cao Phong lễ phép trả lời không chút khó chịu khiến mọi người nhanh chóng có cảm tình với anh.

Bữa cơm diễn ra trong không khí ấm cúng và vô cùng vui vẻ. Mọi người ăn uống ngon lành. Quả là danh bất hư truyền. Ngon, rất ngon! Cao Phong cảm thấy rất ngon miệng. Cá kho vừa chín tới, rất vừa lửa nên vẫn giữ được vị ngọt, mềm, ăn vừa miệng. Cơm trắng dẻo thơm lại hơi khô khô ăn cùng cá kho thật là tuyệt. Canh cua ngọt nước vừa miệng lại thêm vị giòn chua của cà muối khiến người ăn không thể buông đũa. Phù Dung khẽ cười trước nét mặt khoái chí của Cao Phong. Cô nhẹ nhàng gấp vào bát của anh một miếng cá kho vàng rộm. Cử chỉ thân mật khiến cho người khác có chút ghen tỵ. Đan Phượng phản đối đầu tiên:

- Bất công! Quá bất công. Sao tớ không được gấp?

- Ô? Con bé này? – Ba Đan Phượng tròn mắt nhìn cô con gái nhỏ của mình. – Vợ chồng son phải quan tâm lẫn nhau. – Ông quay ra nhìn Cao Phong khẽ cười. – Cậu cũng phải nhanh nhẹn lên chứ. Lấy nhau cũng hơn 3 tháng gì mà chả thấy động tĩnh là sao?

Sặc! Câu trước câu sau khiến Cao Phong trở mắt nhìn, sặc cả cơm còn Phù Dung thì đỏ mặt. Bác gái cười ra chiều ủng hộ chồng mình ghê lắm. Đan Phượng thăm trộm nghĩ vợ chồng nó còn trong sáng lém, ba muốn có động tĩnh thì đến tết Ma – róc nghen. Chỉ có Lâm Phong ngồi im lặng không đáp, anh khẽ nhìn Phù Dung chốc chốc lại liếc trộm Cao Phong hai má cứ đỏ dần lên hai trái táo, đây e ắp.

- Bác cứ trêu con hoài. Con giận rồi. – Phù Dung ngoảnh mặt bước vội xuống bếp để tránh ánh nhìn của Cao Phong. Đáng ghét!

- Hừm. Đúng là gái mới về nhà chồng. Bác muốn bế cháu lắm nghen con! – Ông Tư nói với theo giọng đầy hưng phấn. – Này bà nó, dọn dẹp rồi bảo con Phượng làm ít đồ nhắm đi. Để cánh đàn ông ra vườn làm tẻ

chơi.

Ông vỗ vỗ vai Cao Phong đang ngồi phỗng một chỗ. Em bé, một điều đáng chú ý nghen. Người ta bảo ở lâu ắt nảy sinh tình cảm, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Anh với Phù Dung sống với nhau không lâu nhưng tình cảm rất tốt. Cô đối xử với anh rất chu đáo và chân thành, rất mực là một người vợ đảm đang. Cô xinh đẹp nhưng không lá lướt, ngược lại rất mạnh mẽ, ôn hòa, chăm sóc anh rất dịu dàng, ân cần, lo từng bữa ăn giấc ngủ, quan tâm những điều nhỏ nhặt. Phù Dung làm việc với anh cũng rất ăn ý nghen, luôn lắng nghe, cần mẫn với công việc không để anh phải bận tâm. Từ ngày có cô bên cạnh anh thấy mình trách nhiệm hơn, bớt tính nóng nảy vì mỗi lần anh nóng tính dù cô nhần nhịn, ôn nhu chịu đựng không một lời kêu ca, oán trách nhưng ánh mắt buồn của cô khiến cho anh không chịu được. Hai người như trái dấu nhau nhưng lại vẫn có thể tạo lập một gia đình.

- Thằng này sao lại ngồi như phỗng thế hả? – Ông Tư vỗ vỗ cái vai anh thật mạnh làm anh

thật tỉnh táo. Anh chỉ lắc đầu ra ý bảo không vấn đề gì cả. – Thằng Phong vào lấy cho ba chai rượu “ông uống bà khen hay đi”.

- Ba! – Lâm Phong hơi gắt nên. – Cả ngày cậu Phong đã phải phụ ba giờ rượu mấy chè cái gì.

- Ô hay! Bảo mày thì mày đi nghen. – Ông Tư trợn tròn mắt nhìn thằng con đi vô nhà rồi quay ra nói nhỏ với Phong: – Rượu này bác cất lâu lắm rồi nghen. Ngày xưa, bác uống rượu này vô có thằng Phong đấy. Cố gắng đi!

Giờ tới lượt Phong trợn mắt. Hắc, hắc! Anh liếc Phù Dung rồi tùm tùm cười.

Sau khi cùng bác Tư với Lâm Phong làm mấy chén rượu, Anh và Phù Dung cùng nhau đi dạo mát. Quả là rượu ngon, mùi thơm của rượu còn thoang thoảng bên anh. Theo lời giới thiệu của Đan Phượng, anh cùng cô chạy ra hồ sen cuối làng ngắm trăng.

Trăng thanh gió mát, khung cảnh hữu tình cùng với hương sen thoảng qua khiến lòng người mang chút bồi hồi. Ánh trăng sáng lung linh rọi chiếu muôn nơi, ánh trăng vàng ươm. Hai thân ảnh sát cạnh nhau cùng nhìn ra phía hồ sen. Ánh trăng làm cho những bông sen thêm sắc lung linh, huyền ảo. Cao Phong cảm thấy trong tim mình có chút xuyến sang. Phù Dung đi đôi chân trần, mái tóc dài bay nhẹ trong gió mang theo một mùi hương dễ chịu quyện với hương sen tạo nên một sự e ấp, ngọt ngào đến nao lòng người. Ánh trăng mang đến cho cô nét thu dịu nhẹ pha lẫn nét xuân ấm áp hoà với chút nét đông hơi lành lạnh nhưng lại mang chút nét hè rực rỡ. Cô là bốn mùa đẹp nhất mà anh biết. Phù Dung đang nhìn xa xôi đây suy nghĩ miên man, không biết cô có nghĩ đến anh không?

- Anh nhìn gì mà nhìn em ghê thế? – Phù Dung nhột nhạt trước cái nhìn của anh. Cái nhìn mê luyến như muốn hòa cùng cô trong không gian rộng lớn, tươi đẹp này.

Phong giật mình khi nghe Phù Dung gọi. Anh nhìn lên cánh môi hồng của cô. Nó có ngọt không nhỉ? Đôi môi ấy có mang theo hương sen kia không? Dịu dàng, ngọt ngào nhưng đậm thắm, thiết tha. Hương thơm ấy quẩn lấy cùng men rượu khiến anh không kìm nổi sự tò mò của mình. Bất ngờ anh ôm chặt lấy vòng eo của cô, áp nhẹ môi mình vào môi cô trước sự ngỡ ngàng của Phù Dung. Đôi môi quả là ngọt, anh mãnh liệt hôn cô thật sâu. Mùi rượu trong anh khiến cô mang chút choáng váng, cô dịu dàng ôm chặt lấy anh như không nỡ tách rời. Bàn tay anh càng lúc càng xiết chặt lấy cô hơn như muốn hòa cùng cô. Mái tóc cô hơi rối, hơi thở cô dồn dập đầy cuốn hút khiến anh không thể rời môi cô. Phù Dung không kháng cự, nụ hôn đầu của cô. Thật ngỡ ngàng, lạ lùng nhưng đầy hấp dẫn và ma lực. Anh cho cô những đê mê, cuốn hút. Cô để mặc anh hôn lên cổ, lên vai. Chiếc áo bị kéo lệch, quần áo hơi hỗn độn. Phù Dung để mình trải theo những cảm xúc đê mê, những ham muốn trỗi dậy trong mình mà cô chưa từng cảm nhận qua.

Cao Phong không thể kìm nén được cảm xúc của mình, anh càng lúc càng mê luyến cô. Ôm cô trong vòng tay mình thật chặt, hôn nhẹ lên chiếc cổ thanh và bờ vai thon khiến anh cảm giác như mình sắp bùng nổ. Dưới ánh trăng, hai thân ảnh như quấn lấy nhau không muốn rời ra.

Mãi một lúc lâu, anh mới rời cô ra. Khuôn mặt cô ửng đỏ, đôi môi hơi sưng lên, trên cổ đậm những dấu hôn khiến cô càng trở nên đẹp kỳ lạ. Phù Dung thở dồn dập, hơi cúi đầu tránh ánh mắt anh. Mọi việc quá

ngờ với cô khiến cô ngỡ ngàng. Anh hôn cô, một nụ hôn mãnh liệt nhưng dịu dàng đã hút đi toàn bộ sinh khí của mình.

- Anh có làm em đau không? – Cao Phong khẽ đỡ lấy cô trong vòng tay mình, lòng đầy hạnh phúc.

Phù Dung khẽ lắc đầu. Trong đầu cô đang ồn ã những cảm xúc không lời. Cô khẽ dựa vào vai anh. Anh khẽ ôm eo đỡ cô. Trong vòng tay anh, cô cảm thấy bình an và hạnh phúc. Họ đi không trong im lặng không bao lâu thì về đến nhà. Đêm đã khuya lắm rồi. Cả nhà đã đi ngủ hết. Cao Phong đưa cô vào gian buồng trái mà bác Tư đã xếp cho hai vợ chồng.

Phong nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống khẽ hôn vào trán cô dịu dàng nói:

- Em nghỉ sớm đi!

Phù Dung khẽ gật đầu mắt nhắm nghiền. Anh khẽ đóng cánh cửa gỗ, tắt đèn rồi nằm xuống cạnh cô. Một hồi anh chìm vào giấc ngủ.

Không biết anh ngủ bao lâu, chỉ biết anh mơ màng khi thấy một vòng tay ôm siết nhẹ lấy anh, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ khiến anh thấy nhột nhạt dễ chịu, theo bản năng anh ôm lấy người đang ôm mình đầy mãnh liệt. Mọi tìm mồi, dịu dàng rồi mãnh liệt. Trong không gian vang lên tiếng ư... ư... ư.... ngọt ngào, êm ái. Phù Dung mơ màng khi thấy một thân hình đang đè nên mình đầy những đam mê nhưng cô không thể chống cự. Cô hơi nheo mắt, ánh trăng khẽ soi qua cửa sổ khiến thân ảnh đầy rõ nét. Là Cao Phong! Anh đang hôn nhẹ lên bờ ngực cô, từng chiếc cúc bị bung ra, bàn tay anh như có lửa khiến cô vận vẹo không thôi. Cô cứ như bị hút lấy, tay choàng lên cổ anh đầy hưởng ứng. Anh theo bản năng cứ hôn miết lấy cô. Tiếng rên nhẹ nhàng vang lên càng làm anh hưng phấn. Chỉ khi nghe có tiếng ” Á!” nhỏ đầy đau đớn mới khiến anh tỉnh táo không còn mơ màng nữa. Không phải giấc mơ mà là thật. Anh đang cùng cô là sự thật. Phù Dung đang ở dưới anh, đôi mắt ngân ngấn lệ. Phong vội vàng hôn nhẹ lên đôi mắt đó:

- Xin lỗi làm em đau!

Phù Dung khẽ lắc đầu ôm nhẹ lấy anh. Cảm giác hạnh phúc xen lẫn hai người. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn nhẹ vào môi cô. Hương vị của hạnh phúc thật dịu dàng bất ngờ. Hai con người tưởng chừng xa cách một phương trời, nhưng vì một chữ duyên tiền định mà họ lên nghĩa phu thê, cả đời này gắn bó yêu thương

“Duyên vợ chồng trăm năm son sắc

Nghĩa phu thê thề ước mãi ngàn năm”.

Đôi khi tình yêu không phải song song với hôn nhân. Hôn nhân có thể đến trước cả tình yêu nhưng chỉ cần hai người sống với nhau hiểu được “duyen vợ chồng ngàn năm mới tạo” mà trân trọng yêu thương, bớt đi chút cá nhân mà lắng nghe thông cảm, dịu ngọt những yêu thương, chia sẻ và quan tâm lẫn nhau thì ngàn năm ngàn kiếp để thành nhân duyên ngắn ngủi có trăm năm ngắn ngủi cũng thật đáng quý làm sao? Hạnh phúc đôi khi xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Yêu thật lạ mà nhân duyên cũng thật lạ. Gắn kết với nhau chỉ bằng nghĩa bằng tình mà “muối ba năm muối hãy còn mặn, gừng chín tháng gừng hãy còn cay”, duyên vợ chồng như muối mặn gừng cay khó phai mờ.

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao lắm rồi nhưng Phù Dung vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Cao Phong nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Cô giờ là của anh, anh càng phải nâng niu trân trọng thì mới có một gia đình hạnh phúc, sớm chiều bên nhau chia sẻ những ngọt bùi.

Phù Dung khẽ cựa mình tỉnh giấc, toàn thân cô mệt mỏi. Đôi má ửng hồng khi thấy cái nhìn chăm chú của Cao Phong. Cô khẽ nhồm dậy giấu đi ánh mắt ngượng ngùng. Anh khẽ đỡ cô dậy, lấy áo sơ mi của mình khoác tạm cho cô để che đi đôi vai trần.

- Anh dậy lúc nào thế?

- Vừa mới thôi. Em mệt thì cứ ngủ tiếp đi. – Cao Phong mỉm cười khẽ nói rồi ôm nhẹ cô vào lòng mình đầy âu yếm.

- Em không sao. Thật đấy! – Cô ngước mắt nhìn anh rồi cúi xuống.

Không khí có vẻ ngưng ngập. Cao Phong mỉm cười khẽ xoa xoa lưng cô nhẹ giọng an ủi:

- Mình là vợ chồng mà. Đó là chuyện bình thường mà, có gì đâu mà ngại. Với lại bác Tư muốn có bé cưng để bế rồi. Anh cũng mong lắm nè!

Phù Dung dụi vào ngực anh, hai tay nắm thùm thụp vào lưng anh, giọng đầy ngưng ngừng:

- Anh này... Xấu tính.... Ai thèm ham?

- Anh ham? – Cao Phong cười sáng khoái, ôm chặt cô vào lòng.

Đan Phượng dậy từ sớm nấu bữa sáng. Phù Dung không hiểu sao giờ này vẫn chưa tỉnh ngủ, mọi lần nó là đứa dậy sớm nhất nhà. Hôm nay giờ chứng dậy rõ muộn? Cô đang rửa rau thì ngửi thấy mùi thuốc lá bay ra từ trái bếp và tiếng người thở dài. Đan Phượng bước ra thì thấy Lâm Phong ngồi trầm ngâm:

- Anh Hai? Sao dậy dậy sớm vậy? – Cô nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh trai.

Lâm Phong quay ra im lặng nhìn Đan Phượng rồi châm thêm điếu nữa. Anh cười không nói chỉ lắc đầu ra hiệu không có gì

- Anh buồn chuyện Phù Dung đi lấy chồng à? Anh Hai, giờ mọi chuyện đã an bài rồi. Anh có buồn cũng không được, bát nước hắt đi rồi sao lấy lại.

Lâm Phong mỉm cười không nói vẫn giữ thái độ im lặng của mình. Anh buồn chứ? Phù Dung trong tim anh quá lâu rồi. Thái độ ân cần, quan tâm của cô với anh rất chân thành, nhẹ nhàng nhưng lắng đọng để lại trong anh bao nhiêu dư vị khó quên. Cô đi lấy chồng, anh ở phương xa nhưng nếu ở nhà không biết anh có thể cảm không? Tình yêu chưa kịp nói thành lời đành im lặng nhìn người xa mãi. Ai hiểu nỗi lòng của anh đây cơ chứ? Đúng là đã qua rồi thì không quay lại được. Vô duyên vô phận thì trách ai bây giờ? Trách ông tơ bà nguyệt se chữ duyên mà quên se chữ phận, để vương tơ lòng rồi chẳng đau ở trong tim. Anh lắc đầu khẽ cười cho bản thân mình quá đa đoan.

“Trách ai người se duyên mà quên phận

Để ngàn năm ôm mãi mối tương tư”

Đan Phượng khoác lên vai anh trai mình. Thời gian có lẽ sẽ lời viên thuốc thần kỳ nhất xóa tan những ưu buồn, lời trong tim rồi sẽ quên đi. Hai anh em im lặng nhìn ra phía chân trời. Trời bắt đầu hửng đông, ngày mới đến rồi!

Chợt không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng cười trong vắt nhưng nhẹ nhàng uyển chuyển. Hai anh em quay ra. Đan Phượng khẽ nhủ mày! Con bạn thân đã dậy, lại gì thế kia? Ông chồng đang rất tình tứ ôm eo vợ đầy thân mật. Ủa mà sao trông Phù Dung e lệ thế nhỉ? Hai má phấn hồng rõ là duyên, tiếng cười nhẹ đầy ngưng ngừng.

- Kỳ quá. Đừng ôm eo em. Mọi người thấy rồi cười chết!

Cao Phong ngó quanh rồi đáp:

- Ý? Anh thấy không có ai đâu?

- Ai bảo anh không có ai? Hai người làm ơn đừng sáng sớm đã quần lấy nhau như thế trông ngứa mắt lắm.

- Đan Phượng trề môi. Anh Lâm Phong vẫn ngồi im lặng.

- Ách. Không phải đâu? – Phù Dung lắc đầu quây quay phân bua: – Mình tính dậy nấu cơm a? Tại ảnh cứ muốn theo xuống thôi.

- Hai người.... Thiệt tình! Nấu sắp xong rồi....

- Oa, anh Phong cũng dậy sớm ghen. Mọi lần đến bữa ăn sáng anh mới dậy ghen. Bị bác mắng hoài. – Phù Dung reo lên đầy phấn khích.

- Ô cô này! Anh cũng thi thoảng phá lệ chứ! – Lâm Phong cười gượng gạo như muốn lẩn tránh chuyện gì, quay ra nói với Cao Phong: – Dậy sớm, làm tách trà sen.

- Ok! Cao Phong cười tươi vỗ vai anh, cử chỉ rất thân thiện.

Mùi trà sen thơm thoang thoảng trong khí trời sáng càng khiến tâm người yên ổn. Nắng nhẹ xuyên qua những kẽ lá, những giọt sương đang tí tách. Hai người đàn ông im lặng ngồi trên chiếc bàn gỗ ở gần ao dưới tán cây sum xuê. Cao Phong nhắm nháp từng chút từng chút một. Hương vị trà chan chat nhưng sau khi uống thì dư vị bắt đầu ngọt dần nơi cuống họng hòa quyện với hương sen dịu dịu. Anh thấy tâm tình mình thật tốt.

Anh khẽ nhìn Lâm Phong đang trầm ngâm bên cạnh. Cao Phong nhanh chóng nhận ra tình cảm của Lâm Phong với Phù Dung. Nó rất sâu sắc, tế nhị và chân thành. Nếu không có cuộc hôn nhân kinh tế này thì có lẽ họ rất đẹp đôi nhưng xem chừng vợ anh không hề biết, luôn coi đó là anh trai của mình. Đôi khi anh tự hỏi cô vợ anh thông minh sắc sảo ở đâu mà không nhận ra tình cảm của người khác giành mình.

Lâm Phong lên tiếng trước phá đi sự im lặng giữa hai người đàn ông: – Hy vọng anh có thể cho cô ấy một gia đình hạnh phúc thật sự. Cô ấy chịu rất nhiều thiệt thòi! Từ bé sống xa ba mẹ nhưng khi ở gần thì cũng chẳng được yêu thương chăm sóc gì cả. Họ coi Phù Dung là sao chổi hại gia đình nên bỏ mặc cô ấy. Cô ấy như cây cỏ tự sinh tự diệt?

Cao Phong nhíu mày khàn khàn giọng hỏi: – Thật vậy sao?

- Anh không biết sao? – Lâm Phong giật mình hỏi lại.

- Không? Tôi chỉ biết qua rằng vì cái chết của ông nội nên để tránh những xúc động mạnh cho bà nội nên cô ấy phải đi xa nhưng không nghĩ họ bỏ mặc cô ấy.

- Tôi không nghĩ có gia đình nào mê tín như thế không nữa? – Lâm Phong trầm ngâm. – Họ không để ý cô ấy sống chết ra sao nữa. Cô ấy đi học mấy năm nhưng chưa một lời hỏi thăm. Ốm đau cũng mặc. Tôi nhớ có lần Phù Dung bị sốt cao phải vào viện. Liên lạc mãi với gia đình nhưng không thể. Đến lúc liên lạc được thì không ai vào thăm cả. Họ bận sang Singgapo thăm hai người con lớn đang du học. Cô ấy lẻ loi trong viện một mình nhưng không hề oán trách, ca thán họ. Đi học thì phải tự lo, từ tiền học phí đến tiền ăn, sinh hoạt. Đôi vai gầy ấy đã không biết gánh bao nhiêu nhọc nhằn.

- Nhưng tôi thấy cô ấy rất vui vẻ, lạc quan? – Cao Phong tò mò hỏi.

- Chỉ là bề ngoài thôi. Cô ấy không mạnh mẽ thì đâu sống được đến giờ mà là vợ anh. Bề ngoài luôn cười nhưng thực chất trong lòng cô ấy rất nhiều những suy nghĩ, buồn đau. Cô ấy luôn mong có được gia đình yêu thương mình. Hy vọng anh có thể cho cô ấy một gia đình thật sự.

Cao Phong gật đầu. Lâm Phong nhẹ cười đầy yên tâm. Anh tin chàng trai này có thể làm được vì đôi mắt kia đầy kiên nghị. Anh vỗ vai Cao Phong rồi nhẹ bước vào nhà để lại Cao Phong trầm ngâm suy nghĩ.

Cao Phong không nghĩ Phù Dung lại phải có những tháng ngày vất vả khổ cực như thế. Thảo nào mà lúc đầu anh nghĩ mình sẽ kết hôn với Thu Hương – con gái thứ hai của gia đình họ Hoàng. Không ngờ họ lại gả Phù Dung cho anh – một người con gái mờ nhạt trong gia tộc. Nếu cô gặp phải một người chồng đố kỵ, độc ác thì cuộc đời cô sẽ ra sao? Người chồng cô không chỉ coi cô là con cờ trong kinh tế xong việc thì quẳng cô sang một bên thì sao? Chẳng nhẽ ba mẹ cô không nghĩ tới điều đó, vì lợi ích kinh tế nhưng lại vì đứa con gái yêu nên đẩy đứa con khác vào. Trên đời này có ba mẹ vậy sao? Vì một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà bỏ rơi cô một thân một mình không quan tâm gì cả? Anh sẽ phải bù đắp cho cô một mái ấm khác, thật hạnh phúc...

7. Chương 7

Sau khi ký kết những văn bản đầu tiên của Minh Hòa với công ty Hoàng Thái (công ty của gia đình Phù Dung) thì dự án bắt đầu triển khai. Dự án được thực hiện với yêu cầu bên Minh Hòa sẽ xây dựng một chuỗi các khách sạn ở các điểm du lịch nổi tiếng và dưới sự quản lý của Hoàng Thái, tất nhiên bên Minh Hòa sẽ nắm giữ 30% cổ phần. Công việc rất bừa bộn với rất nhiều những yêu cầu cao. Vợ chồng Cao Phong bận túi bụi đến mức thở không ra. Minh Thanh nghỉ để giữa lúc nước sôi lửa bỏng, công việc ngập đầu. Hai người lấy công ty làm nhà ở, ăn mỳ tôm để sống qua ngày. Phù Dung cố hết sức mới dịch xong đồng tài liệu dày cộp này. Hiện tại, Minh Hòa còn đang tới 3 dự án lớn khác cũng phải hoàn thành. Cao Phong còn nhận thêm một dự án chung cư Bảo Minh nữa nên đòi hỏi phải gấp rút hoàn thành những dự án nhỏ và vừa để tập trung cho các sự án lớn khác. Nhiều việc đến mức thở không ra hơi, hai người như con thoi chạy qua chạy lại tứ lung tung. Cũng may, Phù Dung đã quen việc lại là học luật nên các điều khoản luật cô nắm rất kỹ nên giúp đỡ được chồng không ít.

Sáng nay tranh thủ cô được nghỉ ba tiết cuối, cô tranh thủ trở về nhà chợ búa, dọn dẹp nhà cửa. Do hai người quá bận nên nhà giao lại cho Cao Thiên coi sóc nhưng cậu nhóc chỉ coi đó là chỗ nghỉ trọ nên trông chúng như một bãi chiến trường, loảng xoảng những chai lọ, những đồ ăn nhanh, rác vất lung tung và những chồng chén bát cao ngất ngưỡng chưa rửa còn nằm trong bồn rửa.

Phù Dung ngao ngán nhìn thành tích của cậu em chồng. Cao Thiên lại tốt đi chơi rồi. Cô lao vào dọn dẹp từ trong ra ngoài thật sạch sẽ, cho tất cả quần áo dơ vào máy giặt rồi quay ra rửa bát đĩa, nhét đầy tủ lạnh trống không. Cô nhanh chóng nấu cơm cho vào hộp để mang cho Cao Phong, dạo này anh chả được ăn uống tử tế gì? Cả hai cùng bận rộn, anh không trách mà còn tỏ ra rất quan tâm cô. Tuy ở công ty, hai người không chút bộc lộ nhưng hễ có dịp là anh lại quần lầy làm cô thi thoảng suýt rớt tim ra ngoài vì sợ người khác trông thấy sẽ không hay. Vậy mà có người tỉnh bơ không coi lời cảnh cáo của cô ra xi – nhê gì, tự nhiên hơn cả ruồi hừng lên chạy vào phòng thư ký ôm ấp áp cô, nũng nịu khi thì đòi cô bóp vai, khi thì pha cà phê...

- Chị dâu sao hôm nay về sớm thế? Công ty hết việc à? – Cao Thiên ló đầu vào bếp nhìn chị dâu. Chị dâu không những đẹp, dịu dàng mà nấu ăn cực đỉnh luôn, đơn giản nhưng mà ngon miệng.

- Chú đi đâu về sớm vậy? Chị về nhà nấu cho anh Phong ít đồ ăn. Dạo này anh ăn uống thất thường lắm. Toàn ăn mì gói với cơm hộp. – Phù Dung nêm thêm muối vào nồi canh.

- Oa! Có sườn kho, canh rau muống nấu me chua. Nhìn đã ngon rồi. – Cao Thiên xuýt xoa khen ngợi.

- Chị chuẩn bị cho chú rồi. Tý nữa cậu đói thì ăn. Tủ lạnh có đồ ăn, chú đói thì cho vào lò vi sóng hâm lại, đừng ăn mỳ gói nữa.

- Dạ! Em đi ngủ đây. Mệt quá. – Cao Thiên biến về phòng ngủ khi.

Phù Dung cầm hộp cơm gỗ cửa phòng làm việc của Cao Phong. Anh vẫn đang mải mê làm việc, đóng giấy tờ vắn ngắn ngang. Cô đành nhẹ nhàng đặt hộp cơm ở bàn làm việc rồi đi ra thì nghe giọng đàng hăng của anh:

- Em định bỏ của chạy lấy người đấy à?

- Không phải? – Phù Dung lúng túng như vừa làm việc xấu bị bắt vậy: – Em tưởng anh làm việc nên không làm phiền.

Cao Phong ung dung ra sôpha cầm theo hộp cơm đặt lên bàn rồi nhẹ kéo Phù Dung vào lòng mình. Cô giấy dựa trong lòng anh, nhờ có ai vào thì sao? Anh ôm cô hôn nhẹ lên má, xoa xoa chiếc bụng bằng phẳng của cô khẽ nhú mảy:

- Anh lao động cực lực mà sao chưa thấy động tĩnh gì là sao đây vợ? Có cần cố gắng nữa hay không ta?

Phù Dung đỏ lựng khi nghe những câu đầy nham nhở của anh. Anh đấy, chưa được bao lâu mà mong với ngóng cái gì? Cô dí tay vô trán anh cười cười.

- Không được đánh trống lảng nhá? Anh mong lắm đấy. – Cao Phong cười cười nắm tay cô. Phù Dung gạt tay anh ra lấy hộp cơm nói nhẹ:

- Em làm sườn kho với canh rau muống nấu me. Ngon lắm. Anh ăn đi?

- Oa, vợ anh đỉnh cao nghen. Anh phải ăn thử mới được. Em ăn luôn với anh.

- Nhớ có ai vào thì sao?

- Vào thì sao? Càng tốt, anh nói luôn cho thiên hạ đỡ thòm thềm vợ anh.

- Anh này! – Phù Dung liếc anh một cái thật sắc lấy chén xối cơm cho anh.

Cơm nóng, sườn kho thơm mềm đậm đà và canh rau muống thật thanh nhẹ. Cao Phong ăn ngon lành. Canh nấu thật ngon thật khéo làm sao, vị thơm của ngổ với cái giòn giòn của giá và chút chua thanh mát của me khiến canh chua rau muống khá lạ miệng này giúp anh xua tan mệt nhọc, đem lại sự thư thái bất ngờ.... Những món ăn tuy giản đơn nhưng nó chứa cả tấm lòng của vợ anh. Công việc công ty bừa bộn mà cô phải lên lớp bình thường, vậy mà cô vẫn giành thời gian để chăm sóc anh rất chu đáo. Anh biết cô mệt mỏi, căng thẳng nhưng công việc quá nhiều không dứt ra được. Phù Dung mỉm cười hạnh phúc khi thấy chồng mình ăn một cách ngon miệng. Hạnh phúc thật giản đơn!

- Chị Ba của em vừa về đấy? Sẽ giúp công ty mình dự án sắp tới. – Cao Phong uống tách trà Phù Dung đưa khẽ nói.

- Tiểu thư về à? – Phù Dung nghiêng đầu khẽ hỏi chồng.

- Gì mà tiểu thư? – Cao Phong nhún mày

- Tại em quen rồi mà? – Phù Dung phân bua với lại vốn cô cũng đã quá quen miệng gọi thế rồi.

- Em đường hoàng gả cho anh với tư cách là người họ Hoàng. Vì thế chả có lý do gì mà em phải gọi Thu Hương là tiểu thư. – Cao Phong âu yếm nhìn vợ.

Phù Dung gạt đầu đồng ý. Anh mỉm cười phụ cô thu dọn đồ trên bàn. Cô pha tách trà cho chồng. Cao Phong cứ tũm tĩm cười nhìn vợ ánh mắt tha thiết, anh sẽ không để ai khi dễ cô, yêu thương cô hết sức có thể. Để tách trà lên mặt bàn, cô khẽ nhắc anh:

- Anh đừng tách trà cho tỉnh táo?

Cao Phong gạt đầu đón lấy tách trà nhắm nháp từng chút một. Phù Dung tỉ mỉ lau lại bàn.

- Em làm gì thế? Để đấy đi, lại đây với anh nào?

Cô lườm anh một cái. Rõ đáng ghét! Anh cười gian tà kéo cô vào lòng mình ôn nhu ôm lấy.

- Anh đừng có làm càn nhé? Ai vào lại bảo em dụ dỗ anh nhá? – Phù Dung nhéo nhéo hai má anh.

- Vợ dụ dỗ chồng thì chết ai? Ai dám ý kiến đây?

- Da mặt anh thật dày quá thể?

Cao Phong cười ha hả trước câu nói của vợ. Nhẹ nhàng thơm vào má vợ thật dịu dàng. Đáng yêu quá. Hai mắt nhìn nhau thật tình tứ, âu yếm quên đi hết xung quanh. Không gian đầy yên lặng, công ty đang giờ nghỉ trưa nên không ai làm phiền họ cả.

Bỗng cánh cửa bật mở, cả hai giật mình. Phù Dung vội đẩy chồng ra chỉnh lại trang phục, Cao Phong luyến tiếc rời khỏi vợ đáng yêu. Anh chỉnh lại cà vạt.

Phù Dung ngạc nhiên đến ngây ngốc khi thấy hai người vừa bước vào, theo bản năng cô vội cúi đầu, miệng lắp bắp:

- Thiếu gia.... Tiểu thư....

Cao Phong thấy lạ khi thái độ của vợ. Hai người này là Hoàng Vinh và Thu Hương của công ty Hoàng Thái đây sao? Hôm ký hợp đồng anh cũng gặp họ mà, anh nhún mày nhìn thái độ khép nép của vợ mình trước

hai người đó. Phải chăng cuộc sống trong gia đình của cô trước đây không hề thoải mái, phải nhìn thái độ của mọi người mà sống. Khẽ vỗ vai an ủi vợ, anh cười tươi bảo:

- Em đi pha trà mời khách đi chứ? – Rồi quay ra rất lịch sự bắt tay với Hoàng Vinh: – Chào anh! Rất vui khi gặp hai người ở đây?

Phù Dung cúi đầu bước đi. Thu Hương thoáng nhìn cô. Trông chị Ba quả là càng ngày càng đẹp, nét sắc sảo mặn mà trở lên rõ nét. Mái tóc đen được bung xõa kết hợp với bộ véc đen càng tôn nên nét quyến rũ, sang trọng. Dáng người uyển chuyển, đôi mắt long lanh gợi cảm. Quả khiến lòng người xốn xang.

Anh Hai vẫn thế nhưng trông phong độ và lịch lãm hơn. Tuy không được gọi hai tiếng anh chị nhưng trong lòng cô vẫn luôn coi họ là anh chị, vẫn giữ thái độ kính trọng, hòa nhã. Đặt tách trà lên bàn, nở nụ cười thật tươi nhưng thái độ của Hoàng Vinh vẫn như cũ, coi cô như không khí. Cao Phong tinh ý nhận ra ngay liền bảo vợ:

- Em về phòng kiểm tra lại số dự án nhỏ. Một số dự án nếu chưa xong thì đốc thúc bên thi công làm nhanh lên để tập chung cho dự án lớn nhưng vẫn nhớ đặt chất lượng lên hàng đầu, liên quan đến sinh mạng con người.

Phù Dung gật đầu bước đi. Hoàng Vinh nhăm nháp tách trà rồi nhìn Cao Phong. Quả là không thể xem thường, rất uy lực nhưng cũng rất ôn hòa, con người này có thể tiến xa. Thu Hương đưa tập hồ sơ ra phía Cao Phong:

- Đây là yêu cầu từ phía chúng tôi? Anh xem có kiến nghị gì không?

- Vâng? – Cao Phong lấy xem và nhanh chóng giở các trang tài liệu: – Được, chúng tôi có thể đáp ứng một số yêu cầu nhưng một số thì phải để xem xét.

Anh đưa ra những nhận xét thận trọng của mình. Thu Hương chăm chú lắng nghe, con người này quả không đơn giản chỉ thoáng qua mà có thể đưa ra được những nhận xét sắc bén như vậy khiến cô quả là không thể khâm phục anh.

- Thế còn 30% cổ phần sẽ đứng tên anh chứ? Tôi sẽ bảo luật sư. – Hoàng Vinh lên tiếng sau khi nghe những lời nhận xét của anh.

- Không? – Anh trầm ngâm nhìn họ rồi khẽ quay ra nhìn Phù Dung đang ngoan ngoãn làm việc cần mẫn khẽ nói: – Đứng tên vợ tôi, Hoàng Phù Dung!

- Cái này được coi là phí ly hôn cho tương lai sao? – Hoàng Vinh trào phúng hỏi.

- Anh Hai nói gì kỳ quái vậy? – Thu Hương tức giận nhìn anh mình. Sao anh Hai quá đáng vậy chứ? Ăn nói lung tung quá trời.

- Không? – Cao Phong mặt nghiêm lại giọng đầy lạnh lùng đáp: – Tôi chưa bao giờ cho rằng mình sẽ bỏ một người vợ tốt như vậy? Tôi chỉ muốn đảm bảo cuộc sống của cô ấy sau này, hơn nữa “của chồng công vợ”. Anh hiểu chứ?

Anh nhìn Hoàng Vinh cái nhìn đầy nghiêm khắc và cảnh cáo làm Hoàng Vinh có chút e dè. Thu Hương vội xin lỗi thay anh mình rồi hai người nhanh chóng xin phép rời đi.

- Anh Hai đừng ăn nói kỳ cục như thế? – Thu Hương vừa lái xe vừa nói anh Hai.

- Hừm? Ai ngờ cậu ta lại phản ứng dữ dội như thế cơ chứ. – Hoàng Vinh nhún vai đầy bất ngờ trước thái độ của Cao Phong khi anh nói thế. – Mà này – Anh nhìn cô em gái của mình tò mò. – Em có vẻ hâm mộ cậu ta nhỉ?

- Sao không cơ chứ? – Thu Hương liếc mắt hừ anh trai một cái: – Anh xem bản dự án chúng ta soạn tưởng chừng như kín kẽ vậy mà anh ta liếc qua một cái thì đã chỉ ra một loạt. Đúng là người tài. – Cô trầm trồ khen ngợi.

- Hối hận rồi à? – Hoàng Vinh

h liếc mắt nhìn em – Sao ngày xưa, bảo là đám cưới với người ta thì dọa tự tử. Bà sợ em nói thật làm thật nên đành gả con bé kia đi thế mạng. Đúng là mèo mù vớ cá rán.

- Anh Hai! Bao giờ anh mới thôi giọng điệu thế hả? – Thu Hương gắt lên hỏi: – Anh không thấy Cao Phong tý nữa ném anh ra khỏi cửa sổ sao? Đừng để cái miệng hại cái thân hơn nữa dù sao Phù Dung cũng là em gái của chúng ta.

Hoàng Vinh nhún vai không thêm ý kiến một câu. Xe dừng lại trước cửa công ty. Thu Hương nhẹ giọng nói:

- Anh xuống đi? Em đi có việc, anh vào xem lại mấy bản doanh thu của mấy siêu thị gửi về. Anh trốn đi chơi thì liệu hồn với em.

Nói xong, Thu Hương phóng xe cái vèo không thèm quan tâm tới thái độ đầy bất bình của anh. Cô nhìn ra khung cảnh bên ngoài, thành phố không có gì thay đổi. Cô vẫn nhớ một dáng người mà bản thân mình mang theo đến cả chân trời xa. Về đợt này cô mong có thể đường hoàng gặp anh, không biết anh nhớ cô không, còn giữ thái độ chán ghét, lạnh lùng với mình không? Cô thở dài đầy buồn bã. Còn sớm, giờ này chắc anh chưa tan sở đâu? Thu Hương lái xe rẽ vào một Spa, cô muốn thay đổi kiểu tóc của mình. Mái tóc thẳng mượt này thật nhàm chán và vô vị. Uốn xoắn nhẹ hơi gọn sóng, đôi môi tươi hồng và bộ máy đồ rực đầy quyến rũ và bốc lửa. Đôi mi cong dày khuôn mặt trắng hồng khiến cô thật nổi bật. Mỗi bước đi của cô khiến không biết bao người ngoái lại nhìn đầy hâm mộ.

Xe dừng lại trước sở công an. Đúng giờ tan tầm! Ngày về nước sau khi ổn định công việc thì việc tiếp theo của cô là cho người tìm hiểu về anh – Lê Bảo Lâm Phong. Không ngờ anh giờ đã làm trong tổ hình sự của sở. Quả là người tài hiếm gặp, cô nở nụ cười tươi rói. Bước xuống xe đầy nhàn nhã, cô mỉm cười dựa vào xe và chờ đợi. Cô sẽ không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào khi ở bên anh cả? Cô biết mình nhớ anh, yêu anh không bởi vì anh đã cứu mình mà vì những lý do không thể nói thành lời. Tình yêu là điều khó diễn tả thành lời.

Một cô gái đầy quyến rũ sớm đã thu hút ánh nhìn của mọi người nhưng cô lại không thèm liếc nửa con mắt trước ánh mắt của họ. Mục tiêu của cô chỉ có một. Đang giờ tan tầm nên mọi người đầy tò mò trước sự xuất hiện của một mỹ nhân đầy bốc lửa kia. Cô nàng đang đợi ai vậy? Trong sở có anh chàng nào may mắn nhỉ?

A, nhân vật chính của cô xuất hiện rồi kìa. Anh vẫn rất đẹp trong bộ quân phục đó, đúng theo trí nhớ của cô. Dáng người thật không thể chê được, đôi mắt đó quả là hút hồn nhưng thật nhàm chán là anh đang đi cạnh một nữ nhân. Không thèm để ý tới ánh mắt mọi người, cô khẽ nhún mày bước về phía anh.

- Chào anh! Anh khỏe chứ?

- Cô là.... – Lâm Phong nhíu mày, cô gái này quen quen, hình như là: – Cô là người nhà Phù Dung.

- Oh! – Thu Hương mỉm cười khế, anh ấy còn nhớ. – Vâng.

- Cô là đến đây có việc gì? Báo án thì bên trong có đồng nghiệp tôi đấy. – Lâm Phong trả lời rồi định bước tiếp.

- Không? Tôi công dân lương thiện chả có gì phải báo? Tôi đến tìm anh. – cô đưa tay cản anh bước tiếp.

- Tìm tôi? – Lâm Phong nhíu mày ngạc nhiên. Cử chỉ đầy đáng yêu khiến Thu Hương không khỏi thích thú gật đầu.

- Cô tìm anh ấy có việc gì? – Thanh Nhân, đồng nghiệp đi cùng anh này giờ lên tiếng. Cô gái xinh đẹp bốc lửa gặp anh có việc gì, cô thích anh lâu rồi mà không được. Cô gái lạ hoắc này nhìn qua cũng biết là rất thích anh Lâm Phong rồi. Không được, cô lườm nhìn Thu Hương, giọng chanh chua.

- Cô là ai? – Thu Hương liếc nhìn cô gái đánh giá.

- Tôi là... tôi là đồng nghiệp của anh ấy. – Thanh Nhân mạnh miệng.

- Oh. Thế cơ đấy? – Thu Hương giễu cợt. – Vậy phiền cô tránh ra?

Lâm Phong đau đầu trước hai cô gái. Toàn bộ cơ quan hôm nay được xem kịch vui mà anh cũng có vai diễn. Mai thì làm sao mà sống nổi với lũ tiểu quỷ đang nhe răng ra cười. Anh nhìn đầy đe dọa khiến cả lũ im thin thít.

- Nếu hai người thấy nói chuyện với nhau thấy hợp thì cứ việc. Tôi đi trước – Lâm Phong nhàn nhạt nói ung dung bước đi.

Thu Hương không thèm để ý tới Thanh Nhân uyển chuyển bước về phía anh lấy giọng thật điềm tĩnh:

- Lê Bảo Lâm Phong, em thích anh? Anh làm bạn trai anh được không?

Lâm Phong cứng đờ toàn tập. Toàn bộ những người đứng chứng kiến thì há hốc mồm ra, mắt căng mắt để chứng kiến. Hung thần máu lạnh Lâm Phong cũng có người thích cơ đấy? Ấc, ôi thế giới này tưởng có mỗi Thanh Nhân ngốc nghếch thôi chứ. Anh rất hòa đồng với đồng nghiệp nhưng Lâm Phong nổi tiếng ở sở là người nghiêm túc, lạnh lùng trong công việc, tội phạm mà được anh hỏi cung thì chỉ muốn khai nhanh nhanh chóng chóng nếu không muốn bị đóng băng dọa cho đau tim và nhất với con gái thì càng không bao giờ ý kiến được. Có lần con gái sếp tỏ tình với anh nhưng bị từ chối phát khóc. Khuôn mặt không thể điềm tĩnh được hơn, nếu chọc giận anh thì tự mà lĩnh lấy hậu quả. Nữ đồng nghiệp chỉ nhìn xa hăm mộ thôi chứ không bao giờ nhích lại để lĩnh lấy cục bằng kiếm cục tức này vào người. Giờ có thêm cô gái này lại trước mặt mọi người, thật khâm phục?

- Cô đùa à? Tôi không rảnh đâu nhé? – Lâm Phong cuối cùng cũng có thể khôi phục tinh thần.

- Em đâu có thời gian mà rảnh đùa cùng anh. – Thu Hương cười duyên đáp.- Cứ quyết thể đi nhé. Anh cho em cơ hội nhất định em sẽ làm anh thích em.

Cô tự tin nói với anh rồi động tác nhanh nhẹn chào anh tiến ra xe đi thẳng bỏ mặc cả đám người đang tròn mắt ngạc nhiên đến xanh mắt. Khó tin chết đi được. Lâm Phong mặc kệ lũ mắt nhìn mọi người – những người ham hồ xem kịch vui thì hoàn hồn nhanh chóng lẻ đi chỗ khác không thì hôm nào rảnh rảnh đi đánh án với anh lại một phen lao đao vất vả.

- Có ai như anh không cơ chứ? – Phù Dung vừa bỏ đồ vào giỏ vừa càu nhàu con người không biết trời trăng, vô tổ chức vô kỷ luật kia nhưng lại tỏ ra mình vô tội đang ngược đời mắt vô cùng “ngây thơ vô số tội” nhìn vợ mình.

- Vợ à? – Cao Phong quăng túi rau vô giỏ nhăn mặt đáp: – Chỉ là đi siêu thị thôi mà em.

- Nhưng anh có biết là bây giờ là thứ mấy không? Thứ hai chứ không phải cuối tuần. Anh nghĩ rồi mai công việc chất đống lên cao rồi tính sao. Tưởng anh mệt ai dè đòi đi siêu thị sắm đồ. Rảnh quá ghen? – Cô không thể không nói. Các dự án hoàn thành thì cần duyệt để giao cho bên kia, còn một số dự án đang thời kỳ đàm phán nên còn cả đồng hồ sơ giấy tờ. Anh quảng sạch đây đi nghỉ một ngày.

- Cuối tuần vợ chồng mình đã làm việc đến kiệt sức rồi còn gì? – Anh vẫn rất vô tư đang cân nhắc lên chọn loại rau nào nữa cơ đấy: – Mà anh thuê nhân viên để họ làm việc chứ đâu làm cảnh. Kệ đi, bỏ đây tủ lạnh. Chăm sóc bà xã đại nhân để còn ra thành quả. Anh sắp buồn đến chết rồi đây. Nhanh cho anh lên chúc cái coi.

- Anh linh tinh cái gì đấy? – Phù Dung cau có nhìn anh. Đáng ghét, bây giờ nói chuyện với anh được 10 câu thì đến câu thứ 11 thể nào anh cũng lôi chuyện đó ra để đàm phán với cô. Trời ơi, cô còn đi học nhé với lại con cái là của trời uốn là được đâu.

- Anh biết rồi? Tại anh lao động chưa hăng say đấy mà. – Cao Phong tỏ vẻ như được khai hóa vấn đề cốt lõi.

Phù Dung đỏ rần mặt. Kệ anh, cứ đứng đấy mà huyền thuyên dài dòng. Siêu thị không phải cuối tuần nên có vẻ thừa vắng. Hai người dạo quanh siêu thị mua rất nhiều đồ. May mà cô cần không thì ông xã cô dám khuôn cả siêu thị này về quá. Ôi trời ơi, thế mà suốt ngày kêu anh kiếm tiền vất vả lắm ghen. Cô chỉ tiêu cẩn thận nhưng anh thì tiêu theo cái kiểu hôm nay là buổi cuối cùng của cuộc đời được đi siêu thị ấy, không mua thì ân hận. Lần sau đừng hòng cho anh lại gần cái siêu thị nào nữa? Cô bậm môi thề với lòng mình.

Hai người về nhà thì cũng gần chín giờ. Cậu em trai anh vẫn chìm trong giấc mộng, đêm qua lại nháy nhót ở đâu cho đến khuya rồi. Anh vào trong phòng nó, nín nhịn không ném nó ra khỏi phòng. Kéo mạnh cái chăn ra khỏi người, hét ầm lên:

- Dậy ngay cho anh. Nếu không thì đừng có trách. Mà xem phòng mà có như chuồng heo không?

Cao Thiên ngáp mộ cái dài lồm cồm bò dậy nhìn anh trai đầy ai oán, khó chịu nhưng phải nín thôi nếu không chỉ có con đường cuốn gói ra khỏi nhà

- Mà y ngoan ngoãn dọn phòng cho anh? – Cao Phong nghiêm mặt ra lệnh: – Bao nhiêu đồ bẩn thì quăng ra máy giặt giùm cái đừng có vất đồng trong phòng. Thật gây ô nhiễm!

- Ủa? Hôm nay anh có ở nhà sao? – Cao Thiên giọng đầy giấu cợt ông anh quý hóa của mình: – Một người yêu công việc như anh không sợ vắng anh một ngày thì công ty sẽ sụp đổ sao.

- Mà yên lặng cho anh được không? Dọn dẹp đi và đừng lảm lời!- Anh dẫn mặt xong thằng em thì quay gót ra phòng bếp một mạch. Vợ anh đang lúi húi cho đồ vào tủ lạnh và dọn dẹp bếp lúc. Thấy anh, cô cười bảo:

- Anh về phòng nghỉ đi. Em nấu xong cơm sẽ gọi anh?

- Không cần anh phụ sao? -Cao Phong nhìn vợ hỏi

- Không? – Cô kiên quyết lắc đầu đẩy anh quay về phòng.

Phù Dung chuẩn bị làm bữa cơm thì chuông cửa reo, cô gọi với ông xã:

- Anh ra mở cửa xem ai? Em đang dở tay nè?

Cao Phong loẹt quẹt đôi dép trong nhà nguyên rửa ai vô duyên phá hủy ngày nghỉ của anh. Nếu là nhân viên công ty thì thật là phiền vì hiện tại toàn bộ nhân viên không ai biết Phù Dung là vợ anh nhưng mà trước đó anh nói với trưởng phòng kinh doanh có việc gì liên lạc với anh qua điện thoại. Cao Phong mở cửa ngạc nhiên tới tròn mắt:

- Là cô à?

- Chào anh? Tôi tới không đường đột quá chứ. – Thu Hương cười tươi. – Tôi liên lạc tới công ty thì nhân viên nói hôm nay anh nghỉ ở nhà.

- Cô tìm có việc gì không? Tôi nhớ là thứ năm mới là lịch hẹn giữa hai công ty.

- Tôi tìm Phù Dung có chút việc.

- Việc gì vậy? – Cao Phong nhú mày hoài nghi nhìn cô gái này, vốn dĩ họ có bao giờ để ý, hỏi thăm vợ anh đâu cơ chứ. Bao lần tiếp xúc với ba mẹ, anh chị nhưng chưa lần nào họ hỏi qua xem Phù Dung thế nào đâu cơ chứ, hôm nay hỏi thăm chắc chả tốt đẹp gì đâu.

- Tôi chỉ là nhờ việc riêng thôi. – Thu Hương e ngại nhìn anh, cô có cảm giác anh không có thiện cảm với gia đình cô, chỉ trừ công việc ra thì hầu như không có liên hệ gì cả?

Anh gật đầu đầy dè phòng, đóng cửa xoay người dẫn cô tới phòng bếp. Phù Dung đang cắm củi làm bếp, hình như cô đang pha trà sen chắc để tiếp khách.

- Thu Hương t

ới tìm em? – Cao Phong gọi vợ.

Phù Dung quay ra thoáng chút ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Thu Hương. Cô khép nép:

- Dạ! Tiểu thư....À không, xin lỗi. Chị... chị tìm em có việc gì không?

Thu Hương cười e ngại với Cao Phong. Con bé này bao giờ mới sửa được tật dạ thưa khép nép như vậy chứ. Cao Phong nhú mày khó chịu, vợ anh trước kia chắc phải chịu nhiều ầm ỨC nếu không cô đâu cứ phải một hai dạ thưa như thế? Hừm, anh khó chịu lắm.

- Chị ở đây chơi với Phù Dung. Anh về phòng đây, hai người cứ tự nhiên. Có gì cứ gọi anh đừng sợ...

Anh quay gót đi vào để lại trong bếp bầu không khí trầm lặng. Thu Hương có cảm giác Cao Phong không có cảm tình với bất cứ ai trong gia đình cô cả, xong công việc thì nhanh chóng rời đi không lưu lại nói chuyện riêng bao giờ.

- Chị tìm em có việc gì? – Phù Dung e dè hỏi.

- Uhm. – Thu Hương e dè nhìn cô em của mình: – Em dạy chị làm bếp được không?

Làm bếp, đôi mắt tròn vo của Phù Dung căng ra hết sức. Thu Hương ngại ngùng trước cái nhìn đó. Nói ra thật xấu hổ, cô ít khi vào bếp lắm. Từ bé đến lớn, cô không phải mó tay vào bếp núc đâu, đến khi đi du học thì cô ăn chủ yếu trong căng tin của trường. Tay nghề của cô thực tệ nhưng mà tìm hiểu biết Lâm Phong rất kỹ tính trong ăn uống, đồ ăn nếu không bị bắt buộc thì thường tự nấu.

- Cũng được, không có gì nhưng mà sao chị lại muốn học vậy?

- Chị có việc? em giúp chị đi!

Phù Dung từng chút một dạy chị nấu ăn nhưng mà xem chừng với Thu Hương khó quá vậy. Cô không “đá thúng” cũng “đụng nia”, dần đi dần lại phải canh giờ nếu không gạch của cua sẽ bông lên mất ngon nhưng nồi canh trào ra, gạch của cua vỡ sạch dính đầy ra bếp. Bảo chị thái thịt thì chị vụng về cho vào tay một nhát khiến cô một phen hoảng loạn chạy vội tìm bông băng. Căn bếp biến thành bãi chiến trường còn Thu Hương ngao ngán ngồi phịch xuống ghế. Nấu ăn quả không đơn giản chút nào? Dễ mà không dễ chút nào?

- Chị ngồi nghỉ uống ly cam này át. Để em dọn dẹp, chị ở lại ăn cơm nhé.

Cao Phong nghe tiếng loảng xoảng trong bếp, thi thoảng là tiếng kêu nho nhỏ. Anh ngồi nghe không cam lòng, không biết có chuyện gì xảy ra không nữa? Anh rảo bước ra phòng bếp thấy căn bếp bầy bừa bẩn thỉu, vợ mình đang cầm củi lau chùi dọn dẹp còn Thu Hương đang ngồi yên phận thư thái nhâm nhi ly nước cam. Đúng là phong cách của đại tiểu thư, chỉ có vợ anh là vất vả thôi. Không thể chấp nhận, ném cho Thu Hương cái nhìn khí chịu anh cất giọng hỏi:

- Ai nói cho tôi biết bữa vừa xảy ra ở đây à?

- Chị Thu Hương muốn học nấu ăn, chưa quen việc nên mới thế thôi? – Phù Dung nhanh miệng giải thích: – anh đói rồi à, đợi tý đi. Em nấu nhanh thôi!

Thu Hương cười ngượng ngịu, ngại quá đi mất thôi! Cao Phong thấy vợ tóc tai bù xù, quần áo lấm lem vương ít nước. Anh thấy cô rất vất vả, còn người gây việc thì rảnh rỗi ngồi uống nước. Giật cây lau nhà khỏi tay cô, anh vén tóc vợ dịu dàng nói:

- Để anh làm nốt cho? Em đi thay đồ đi. Xem em kìa, xấu chết đi được.

Phù Dung mỉm cười cúi đầu đi về phòng thay đồ. Cao Phong cầm củi lau sàn nhà một cách nhanh nhẹn. Thu Hương khẽ cười không ngờ chồng của Phù Dung thật tốt như thế, không câu nệ giúp vợ việc nhà lại ân cần chu đáo. Thật là tốt!

- Cô nhìn đủ chưa? – Cao Phong nhíu mày hỏi.

Cô ngại ngùng khi thấy mình nhìn anh một cách chăm chú như thể nhỏ giọng nói:

- Không nghĩ một người đàn ông thành đạt như anh mà cũng phụ vợ việc nhà?

- À? Cô thắc mắc à? Vợ chồng sống với nhau muốn lâu bền thì phải chia sẻ với chứ? Với lại tôi không phải là thành đạt lắm đâu, công ty của ba mẹ tôi chứ đâu phải của tôi đâu? – Cao Phong nhắm tới giải thích nhưng vẫn cầm củi dọn dẹp

- Cuộc hôn nhân hai người đều không phải xuất phát từ yêu? Tôi không nghĩ anh có thể chấp nhận. – Thu Hương tò mò hỏi anh. Cô luôn nghĩ một cuộc hôn nhân không xuất phát từ tình yêu thì sẽ rất gượng ép nhưng không nghĩ rằng họ sống rất êm ả, hạnh phúc.

- Hôn nhân trước rồi yêu sau không lạ chứ? – Anh nhíu mày hỏi lại: – Duyên vợ chồng khó se lắm nên tốt nhất hãy trân trọng nhau một chút. Phù Dung cũng nên có những hạnh phúc xứng đáng. Cô không muốn sao?

Thu Hương ghen lời không nói. Cô nhìn anh, ánh mắt chăm chú có phần ghen tỵ. Anh trân trọng cuộc hôn nhân đó, không phải vì dự án quá quý mà chân thành đón nhận nó, vun đắp cho nó. Cô nhìn nó quá phiến diện, cuộc sống đôi khi quá bất ngờ....

Phù Dung nhanh nhẹn chuẩn bị bữa cơm khiến cho Thu Hương ngạc nhiên vô cùng. Bàn tay thoăn thoắt thái, xào nấu không ngừng tay. Cao Phong cũng phụ bếp cùng vợ. Anh quyết không cho Thu Hương lại gần vì sợ không giúp được gì lại thêm rối. Vợ sẽ mệt!

Thu Hương thấy mình thật nhàn rồi và như người thừa ầy. Cô đành đi dạo loanh quanh. Căn hộ này không rộng nhưng thật ấm cúng, nơi nào cũng tràn ngập tiếng cười, hạnh phúc. Bố trí cũng đơn giản nữa, vật dụng rất ít nói chung chỉ đủ dùng thôi, không như nhà cô ít người nhưng rất nhiều đồ. Điều cô thích thú là những khung ảnh của hai vợ chồng họ được treo dọc theo tường theo đủ kiểu từ hình dáng đến kích thước, đủ khung hình từ bức ảnh cưới trông rất lãng mạn đến khung hình ngộ nghĩnh đáng yêu bất ngờ của hai vợ chồng. Có hình Phù Dung cùng Lâm Phong thối bong bóng dưới hoàng hôn trông họ thật đáng yêu. Nụ cười nở thật rạng rỡ.

- Tinh thần tự sướng của anh tôi thật cao! Lấy nhau mới được hơn nửa năm mà cứ rảnh rang một chút là lôi chị dâu đi lung tung rồi thế đấy. Thật chướng mắt. Chị thông cảm...

Thu Hương giật mình quay ra thấy trước mắt mình là một anh chàng cao lêu nghêu đang ngáp dài một cái đầy dễ chịu.

- Cậu là....

- Tôi là Cao Thiên! Em trai Cao Phong!

- Còn tôi là Thu Hương, chị gái của Phù Dung.

- Rất vui biết chị! Chị cứ tự nhiên, tôi thì chán ông anh này lắm rồi. Ngày xưa rủ chụp hình thì ông tưng tưng không chịu, lấy vợ rồi thì suốt ngày ôm máy tự sướng. Sau này mà có con thì chắc tôi đau mắt quá.

- Họ thật hạnh phúc – Thu Hương nhìn chăm chú khen ngợi.

- Biến thái thì có! – Cao Thiên cười.

Bữa cơm diễn ra trong im lặng. Cao Thiên vốn ăn không bao giờ nói chuyện, còn Phù Dung vốn thấy sự xuất hiện của chị dâu bất ngờ nên cũng chỉ trong im lặng mà ăn! Cao Phong im lìm khiến cho Thu Hương cũng không thể nói gì nhưng cô công nhận Phù Dung nấu ăn không chê vào đâu được. Do cô nấu hồng nên trong nhà đồ ăn không nhiều vậy mà chỉ từ trứng và thịt ba rọi mà Phù Dung nấu món canh trứng với thịt kho tàu không chê vào được, ăn không hề ngán.... Phụ nữ đôi khi không cần giỏi ở đâu xa trong chính căn bếp của gia đình là được rồi. Chỉ nhìn Cao Phong ăn ngon miệng nhìn vợ âu yếm là biết sự thành công của Phù Dung rồi.

8. Chương 8

Đan Phượng sắp hóa điên vì con bạn thân của mình mất thôi. Sao cô lại có con bạn thân như nó chứ? Cái gì mà mày phải giúp tao? Giúp cái gì mà về đầu quân cho công ty Hoàng Thái chứ? Nó liên quan đếch gì đến công ty đó chứ? Bực mình chết đi được? Cái gì mà vợ chồng tao có cổ phần ở đấy nhờ làm sao thì chúng tao lấy gì mà ăn, mày không nghĩ tới vợ chồng tao thì nghĩ tới con nuôi tương lai của mày sao? Ừ, thì cô nghĩ đây? Hừm, cô biết tổng nó lo bên công ty Hoàng Thái dạo này thiếu người cho các dự án lớn nên muốn cô giúp...

Đây, hôm nay sau ba vòng phỏng vấn muốn giết người thì cô cuối cùng vô cùng đen đủi khi nghe tin mình trúng tuyển đến để nhận việc. Đan Phượng ngán ngẩm nhìn sếp của mình. Anh trai đáng ghét của Phù Dung làm sếp trực tiếp của cô. Đau đầu. Nhìn mặt đã không ưa nổi rồi....

Hoàng Vinh nhìn cô trợ lý của mình đầy ngạc nhiên, rất xinh đẹp mang một phong thái nhẹ nhàng và rất điềm đạm. Cô gái ăn mặc cùng trang điểm rất nhẹ nhàng mà đậm thắm, sắc sảo. Cô ta chỉ liếc anh một cái

rồi coi anh như không khí. Nhận nhiệm vụ thì miệt mài làm không để ý thời gian, làm xong cho anh xem nghiêm chỉnh chờ duyệt, không một cái liếc mắt đưa tình, rất lạnh nhạt. Hoàng Vinh bắt đầu nghi ngờ về vẻ đẹp trai chết người của mình đã bị biến mất, tất cả những cô gái phải ngoái nhìn.

- Anh xem có gì phải chỉnh sửa không? – Đan Phượng hỏi khi thấy anh ta cứ trù trù. Làm sếp kiểu gì vậy, không quyết đoán là thế nào như chồng Phù Dung nhanh nhẹn mà hiệu quả. Mà không nhắc nó nữa, bực mình rồi đấy?

- Tôi không ngờ một sinh viên chưa ra trường mà đã làm việc rất tốt như vậy đây? – Hoàng Vinh ngạc nhiên khi xem chỗ giấy tờ được giao.

- Tôi từng làm thêm ở một số văn phòng Luật và các văn phòng công ty. – Đan Phượng nhún mày đáp.

Hoàng Vinh nhìn cô gái trẻ rất năng động nhưng sao lại chẳng có chút thiện cảm với anh là thế nào? Anh là sếp mà? Đan Phượng cất giọng lần nữa muốn nhanh nhanh chóng chóng biến khỏi nơi này lắm rồi:

- Nếu không có việc gì thì tôi xin phép.

Hoàng Vinh gật đầu một cái là cô biến nhanh như tia chớp phóng thẳng đến quán cà phê Lưu Ly. Quán không đông lắm nên cô nhanh chóng phát hiện ra tội nhân đã đẩy cô vào công ty đó mà xem chừng tội nhân đó còn đang rất ung dung nhăm nháp cà phê đưa đôi mắt nhìn khắp lượt. Không gian quán được bài trí theo không gian mở, có rất nhiều giếng trời và cây xanh, thường là những chậu hoa nhỏ li ti, chủ đạo màu sắc là đen trắng tạo cho quán một không gian khoáng đạt nhưng vẫn tạo nên sự trầm ấm, suy tư, thoải mái. Bản nhạc nhẹ vang lên trong không gian thật du dương mà vẫn mang cái gì đó mạnh mẽ. Cô tiến đến cạnh tội nhân mang tên Phù Dung:

- Mày cảm thấy thoải mái nhỉ?

- Ủa? Mày đến từ lúc nào thế? – Phù Dung ngẩng lên nhìn bạn khẽ hỏi.

- Đủ để thấy mày thật happy còn tao thì nhảy dựng lên như đĩa phải voi trong đồng tài liệu to ụnh. – Đan Phượng nhảy lên đây bắt bình.

Phù Dung lắc đầu khẽ kéo bạn ngồi xuống gọi phục vụ mang một ly sinh tố dâu tây ra. Đợi cho Đan Phượng bình tĩnh với ly dâu tây, cô nhẹ giọng:

- Thì lương của mày đã cao gấp 2 lần rồi gì? Kêu ca gì nữa???

- Uhm? – Đan Phượng hút nước chùn chụt cao giọng đáp: – Mày cứ ngồi ở văn phòng ôm em máy tính gần 6 tiếng đồng hồ xem mà nhìn mặt lão ấy tao cũng ghét. 6 năm trước với sáu năm sau trả khác nhau là mấy?

Xem chừng ấn tượng của Đan Phượng về anh Hoàng Vinh không tốt lắm thì phải, lần mà đến nhà đúng lúc anh đang sai Phù Dung dọn phòng để bạn đến chơi. Đan Phượng ngồi ở dưới nhà tính mấy lần xông thẳng lên ụnh với cái mặt đẹp trai nhưng vô cùng tệ nữa chứ. Đàn ông con trai to ụnh mà không tự dọn phòng phải sai con em làm còn mắng nó như đúng rồi. Chỉ vì em gái yêu kêu muốn uống nước xoài ép ở quán quen xa nhà gần hai km mà sai Phù Dung đi mua mà khổ nỗi hỏi đó nó không có xe nên phải đi bộ. Đan Phượng bắt bình lắm, may hôm đó cô ở đó nên lấy xe lai nó đi. Ghét cái thái độ. Đan Phượng bĩu môi chán ghét:

- Tao không ưa lão, làm việc chung quả cực hình. Mày nhanh nhanh mà giải quyết để tao biến.

- Mày từ từ đi. Chưa là đã đòi nghỉ là sao? Vì tao tạo? – Phù Dung nhăn mặt nói.

- Vì mày? Tao cóc cần. Tao sợ con nuôi tao mai một nó khổ thui ghen? Mày sống chết thế nào kệ mày? – Đan Phượng toáng lên.

- Vì ai cũng thế? Đây, đây? – Phù Dung đưa cho bạn một túi to ụnh.

- Cái gì này? – Đan Phượng miệng hỏi tay nhận lấy: – To đùng vậy?

- Tao làm cá kho tộ với thịt kho tàu cùng hột vịt muối. Mày mang về bỏ vô tủ lạnh ăn dần. Chứ anh Lâm Phong tối ngày bị mày hết cơm tiệm rồi tiệm cơm quá. Tao làm nhiều lắm, cứ ăn thoải mái đi.

- Xem ra mày có lương tâm? – Đan Phượng cười đến ngoác miệng ra. Cô biệt tài nấu ăn không có nên chủ trương vẫn là cơm tiệm vừa nhanh vừa tiện mà nhất là không phải rửa bát. Haha, vẫn no bụng mà không

phải động tay, sướng còn gì bằng nhưng anh Lâm Phong thì khác, anh thích ăn cơm nhà nấu hơn nên dù bận anh vẫn về nhà nấu cơm. Giờ có mấy món này chắc anh ăn nhiều lắm vì anh ấy rất thích đồ mà cô bạn cô nấu.

Phù Dung cười khê với bạn rồi đứng dậy đáp:

- Thôi. Cứ ngồi đây sướng đi nhé? Tao về, cũng đến giờ Cao Phong tan tầm rồi.

Cô quay gót đi mất, chỉ đến khi phục vụ chìa tờ giấy thanh toán thì Đan Phượng mới tỉnh mộng. Cậu phục vụ khê nói:

- Chị vừa rồi bảo chị sẽ thanh toán.

Đan Phượng nghiêng răng trèo trẹo, dậm chân bành bịch dứt từng khúc ruột mà rút ví ra giả. Con bạn đáng chết, cô chưa lĩnh lương mà. Đáng ghét...

Phù Dung nấu xong bữa cơm thì đã gần bảy giờ rồi. Cô vội dọn cơm đợi chồng về. Cao Thiên đi sớm về muộn không biết làm những gì cả? Cô cũng không tiện hỏi lắm, sợ người ta bảo mình so đo với em chồng. Cao Phong dạo này tuy không bận rộn như trước vì các dự án nhỏ đã xong, giờ các dự án lớn nữa thôi mà công ty cũng hạn chế nhận thêm dự án, trừ những đối tác lâu năm nên xem chừng anh rất thư thả nhưng công việc nói thế vẫn còn nhiều cái đầu đau, cô không muốn anh có những lo nghĩ không cần thiết.

Cao Phong bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn bay ra khiến anh vô vô cùng thoải mái. Nhà ta luôn là số một, tiện tay anh cầm một ít thư từ trong hòm thư ra. Ở nhà anh luôn là người có nhiệm vụ cao cả này

- Anh về rồi a? – Phù Dung nhanh tay đỡ cặp cho chồng trước khi anh kịp tiện tay quăng quật đầu đó.

Cao Phong gật đầu nhìn vợ rất âu yếm. Cười một cái thật là tươi cho vợ xem. Anh nhớ lắm lắm, hôm nay cô trốn việc mà không thèm rủ anh trốn cùng. Chán thế đấy?

- Anh tắm rửa nghỉ ngơi, rồi ăn cơm ghen.

Anh cười khi thấy dáng tất tả của cô vào bếp cũng nhanh nhanh chóng chóng về phòng tắm. Khi trở lại phòng bếp thấy cô đang bưng bát canh nóng hôi hổi đặt lên bàn thơm phức, canh đậu hũ. Đợi vợ chuẩn bị anh xem một số thư từ vừa lấy. Toàn là thông báo với quảng cáo nhưng anh đặc biệt chú ý tới một phong bì. Sao lại có nó ở đây? Có gì nhầm lẫn chẳng? Anh cẩn thận bóc ra đọc lấy. Khê nhíu mày khi đọc rồi bùng nổ thét gào:

- Cao Thiên! Mày ra đây cho anh? Nhanh khẩn trương?

Cao Thiên nghe anh gọi lên hấp tấp chạy vội tới không chút chậm trễ. Anh nhìn thẳng em rồi quăng tờ giấy về nó khê nói:

- Mày khôn hồn thì giải thích trước khi anh điên lên? – Anh rít lên đầy bức dọc làm Phù Dung hoảng, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy cả...

- Em Em – Cao Thiên lúng túng.

Cao Phong giờ mặt đã vô cùng khó coi lắm rồi:

- Đánh bạc! Mày chứng nào tật đấy? Đầu mày làm bằng gì đấy? Không có việc gì à? Mày xem con số trong đó xem. Gần 500 triệu.

Cao Thiên đành im lặng trước sự tức giận của anh trai. Anh trai khác ba mẹ, anh sẽ không bao che cho cậu như ba mẹ. Anh rất điềm tĩnh, hiền lành nhưng nếu để anh ấy tức giận thì hậu quả khôn lường.

- Mày cút vào phòng cho tao. Mày đừng lộ cái mặt ra nữa. Ở Mỹ chuyện mày gây ra không đủ phiền toái sao mà còn mang về đây? Mày nghĩ tao rảnh lắm sao. Số tiền này mày tự nghĩ cách giải quyết đi, tao không cần biết...

Cao Thiên quá hiểu anh trai nên không nói gì nữa đành về phòng, Cao Phong cảm thấy vô cùng khó chịu. Xoảng, cả mâm cơm bay xuống đất không thương tiếc khiến cho Phù Dung cũng run lên. Đôi mắt anh đầy u tối, khuôn mặt lạnh căm rảo bước về phòng đánh cái ầm.

Phù Dung sững sờ, anh cũng có lúc tức giận như vậy. Cảm giác thật ngột thở, cô lấy lại bình tĩnh thu gọn đồ vỡ, lau chùi. Nước mắt không hiểu sao cứ chảy hoài, không phải cô giận anh đã làm đổ mâm cơm mà là thương anh. Có lẽ nó như giọt nước làm tràn ly, cô biết anh rất lo lắng và thương em trai của mình nhưng cũng bất lực vì không thể khuyên nhủ được em.

Lau dọn xong, cô lại nủ hủ nấu lại đồ ăn. Cao Phong đi làm cả ngày chắc mệt lắm mà lại chưa ăn gì chắc sẽ đói. Khi cơm giận qua đi mà không có gì ăn thì thật tình sẽ rất rất khó chịu đây?

- Em làm gì đấy? Muộn rồi...

Phù Dung giặt mình quay ra thì thấy Cao Phong đã đứng từ lúc nào? Dáng anh cao hơn cô một cái đầu về mặt hơi nhăn lại khiến cô có chút lo lắng.

- Em nấu đồ ăn. Em sợ anh đói.

- Xin lỗi, anh không cố ý đâu? Nhưng – Cao Phong đỡ giùm cô tô canh nóng.

- Em biết nên không sao đâu? – Phù Dung an ủi anh, tay vẫn xối cơm cho anh.

Cao Phong cầm cúi ăn khiến cô cảm thấy an tâm hơn. Thi thoảng cô lại gấp thức ăn cho anh. Nhìn anh ngon miệng cảm giác thật hạnh phúc.

- Việc của Cao Thiên, anh để em giải quyết cho? Đừng lo lắng nữa, được không chồng?

Một chút ngạc nhiên rồi anh cũng gật đầu. Chồng cô đôi lúc cũng đáng yêu ghê cơ đấy chứ. Nhìn kìa, cơm dính má nè, “định phần cơm cho em nào đấy?”. Hai người thì có thể thành một gia đình cùng nhau chia sẻ những buồn vui, hạnh phúc hay khổ đau, áp ủ những yêu thương mà đôi khi chỉ cần cảm nhận không cần nói thành lời, những lo lắng ưu tư cũng được chia đôi sẽ nửa rất nhều.

Cao Thiên thức dậy khá sớm thấy trong nhà im lìm nên nghĩ chắc anh chị đi làm. Ngáp một cái dài lê cái thân vào bếp kiểm gì ăn thì bất ngờ khi thấy chị dâu đang làm bữa sáng. Oa, anh đâu rồi ta? Ngó quanh ngó quất một hồi chuẩn bị vọt lẹ thì nghe giọng chị dịu dàng:

- Anh đêm qua thức khuya còn đang ngủ. Chú đói rồi vào ăn đi. Sáng nay chị không làm cơm đâu, làm mỳ bò chú ăn tạm nhá.

Cao Thiên gật gật ngoan ngoãn ngồi bàn ăn. Mùi mỳ thơm phức khiến cậu muốn chảy nước miếng quá trời. Phù Dung đặt trước mặt cậu một tô mỳ to ụnh với bao nhiêu là thịt bò nè. Cậu cầm cúi ăn ngon lành.

- Cao Thiên này? – Phù Dung chợt lên tiếng: – Chuyện tối qua chị cũng nghe anh nói qua. Uhm, thôi thì tuổi trẻ bồng bột, chị không nói làm gì. Thế này đi khoản nợ của chú, chị sẽ gặp người ta thanh toán chứ để lâu thì lằng nhằng lắm.

Cao Thiên ngẩng đầu lên nhìn chị dâu. Thực ra cậu cũng không biết phải thế nào nữa đây? Giờ cậu không còn đường về nữa rồi. Về Mỹ thì ba cạo đầu mà ở bên này chuyện thì đã gây xong rồi.

- Nhưng? – Phù Dung tiếp lời: – Chú không thể cứ ngồi không thế này được đâu? Vừa may công ty đang thiếu một giám sát công trình, chú là kỹ sư học ở Mỹ mấy việc này không làm khó chú được. Chú đến đây làm đi, lương chú một khoản sẽ trừ vào tiền nợ cho đến hết thì thôi. Còn nữa, chú có thể ở đây nhưng buổi tối nếu đi đâu phải đi trước 7 giờ và trước 9 giờ. Không ăn cơm phải gọi về nhà. Tùy chú quyết định?

Phù Dung đứng dậy chuẩn bị pha cà phê cho chồng. Cao Thiên ngồi yên ngẫm nghĩ, có lẽ đây là ánh sáng cuối con đường của cậu.

- Được, em đồng ý? Bao giờ em bắt đầu?

Phù Dung mỉm cười gật đầu:

- Ngay ngày hôm nay nhưng nói trước cậu vào công ty với tư cách là một nhân viên mới và không phải là tư cách em trai tổng giám đốc đâu nghen. Cậu phải tự mình phấn đấu? Ok

- Vâng? Em biết rồi.

Cô cười rất tươi hài lòng. Cao Thiên ăn sáng xong thay đồ đến công ty theo lời cô nói, hy vọng chú nhóc sẽ cố gắng. Giờ thì cô lại chịu trách nhiệm gọi đút lang quân đang vui trong chăn ngủ ngon lành. Chồng cô trước khi lấy nhau thì sáng nào cũng đến công ty trước nhân viên nhưng giờ trước 7 giờ thì đừng hòng gọi dậy, bê tha khủng khiếp. Nhân viên mà thấy chắc ngất quá trời luôn đấy, ai dám nói sếp oai phong, lạnh lùng mà lại trình bộ mặt nũng nịu, khó coi nào?

- Anh có dậy đi làm không thì bảo? – Phù Dung cố kéo cái chăn ra khỏi người anh nhưng càng cố thì càng mất sức. Anh ghì chặt lắm: – Anh dậy đi? Muộn lắm rồi đấy? Cao Thiên đi làm rồi đấy?

- Thế à? Theo lời em bàn hôm qua hả? Không biết được mấy bữa đây? – Anh ngáp dài trùm chăn ngủ tiếp: – Mệt.

- Anh làm sao đấy? Dậy ngay đi, đừng làm biếng. Ai như anh không? Tuần 7 ngày thì 4 ngày trốn việc. Cuối tháng lĩnh lương không biết ngại?

- Ồ hay? – Cao Phong ngáp cái dài: – Anh đứng đầu công ty, phiền ai trả lương?

- Anh đấy? Anh nghỉ một mình thì không sao, đừng lôi em vào. Công ty người ta xì xào, sếp nghỉ thư ký cũng nghỉ theo?

- Kệ đi? Hôm nay anh nghỉ tiếp? – Cao Phong thuận tay kéo vợ vào lòng ôm chặt mặc Phù Dung giãy dụa phản ứng.

- Anh dậy? Sáng em phải lên trường?

- Mấy giờ?

- 9 giờ.

- Còn sớm? Tập thể dục buổi sáng cái để còn sớm có thêm thành viên?

- Anh đừng có nháo nữa? – Phù Dung trợn tròn mắt nhìn anh đầy phản đối. Rèm cửa lung lay mang theo chút ánh sáng vào căn phòng.

- Kệ? Chúng ta chả phòng chống gì sao mãi chả có em bé gì cả?

- Cái gì mà không phòng chống? Thuốc gì anh mang về cho em đấy? – Phù Dung hoảng lên nhìn chồng.

Cao Phong nhìn vợ rồi biết mình lỡ lời nên bụm miệng lại. Ách, ai bảo vợ anh kêu còn đi học nên không chịu có baby mà anh mong lắm lắm cơ. Cô kiên quyết anh đành phải theo nhưng mà trong tâm thì sáng lên một ý kiến. Sau khi đi khám bác sỹ để lấy đơn thuốc tránh thai, anh có dùng chút thủ thuật nho nhỏ là tráo thuốc của vợ. Phù Dung không để ý lắm nên không biết chồng mình đã trộm long tráo phụng nên cứ yên tâm thôi.

- Thảo nào mà anh xung phong? Em đã nghi ngờ nhưng không đoán ra? Anh giỏi? Khai ra từ bao giờ?

Cao Phong cọ cọ vào ngực vợ ôm chặt trong lòng: – Thì từ ngày đầu đi khám.

- Anh! – Phù Dung thổ phỉ phò trước sự thật này. Chúa ơi, con không thể tin nổi. Sao mà con không biết cơ chứ? Ngốc quá đi thôi. Cô nhúu mày đăm chiêu kể anh ôm ấp thủ thủ. Đúng là quái nhân, mong con đến mức này thì chịu thua rồi. Ách, biết sao giờ. Nhìn chồng mà không nén khỏi buồn cười. Cô không phải ngại có con mà là còn đi học sợ vừa học vừa chăm con thì bỏ mặc anh.

- Vợ à? Đừng thế nữa? – Giọng Cao Phong nỉ non: – Anh biết anh sai rồi mà? Anh sửa chữa ngay.

- Sửa chữa cái gì? – Phù Dung tròn mắt nhìn anh.

Chưa kịp thốt lên câu thứ 2 thì tay anh đã siết lấy cô, môi tìm môi trao nhau những yêu thương nồng cháy....

Đan Phượng không thể tin nổi Hoàng Vinh đang đứng trước cổng trường mình. Ôi trời, nhìn anh ta kìa! Quá nổi trội trước đám đông. Đi con xe rõ cấu cạnh, bộ véc trên người anh ta càng tôn nên nước da trắng, khuôn mặt baby của anh ta. Anh chàng thu hút không biết bao ánh nhìn nồng nàn của các cô gái. Đan Phượng quyết định lơ anh ta đi, không phải giờ hành chính miễn đi. Cô rảo bước theo anh bạn đi cùng xem chừng rất thân thiết, coi như không thấy anh ta cho rồi. Nói thật không phải nể tình mấy nòi cá kho tộ, hột vẹt muối của Phù Dung thì có đánh chết cô cũng không thêm làm việc với anh ta đâu. Rõ vớ vẩn.

- Đan Phượng. – Hoàng Vinh cất giọng gọi không ngờ trên đời này có người dám coi như không nghe không thấy anh đấy.

Đan Phượng càng ngó lơ rảo bước đi, chỉ khựng lại khi có người chắn trước mình nở nụ cười rất tươi:

- Em không nghe tôi gọi à? – Rồi quay lại nhìn anh chàng đi cùng dò xét. Một anh chàng một sách với gọng kính dày nhưng hai người trông rất tình cảm ghen. Không thể được...

- Tại tôi không nghe thấy chứ bộ? – Đan Phượng cong môi lên trả lời: – Với lại anh đến đây có việc gì vậy?

- Tìm em? – Hoàng Vinh thông thả trả lời gọn lỏn.

- Tìm tôi? Công ty có việc gì à? – Đan Phượng nhú mày hỏi. Hợp đồng tối qua trước khi về cô đã hoàn chỉnh đưa anh ta rồi mà, hay có sai sót gì nhỉ? Không thể luật sư đã gặt đầu rồi mà không có sai sót gì. Dù gì cô vẫn là sinh viên kinh nghiệm cũng không nhiều nên Đan Phượng rất nghiêm túc học hỏi đàn anh đi trước.

- Chả nhẽ chỉ có công việc mới được tìm em sao? – Hoàng Vinh nhếch miệng hỏi.

- Còn gì nữa? Oa, sắp vào giờ học rồi nè. Có gì chiều nói nhé, tôi trễ rồi....

Đan Phượng vội kéo cậu bạn vội vàng đi vào lớp để kịp tiết học bỏ mặc Hoàng Vinh nhìn theo đầy những yêu thương có chút giận hờn. Anh đã cố nghĩ mình đã từng làm gì để có ấn tượng không tốt với anh như vậy? Đan Phượng không giống những cô gái khác là luôn bám theo anh liếc mắt đưa tình, cô rất thờ ơ và mối quan hệ ràng buộc giữa họ chỉ có hai từ công việc. Anh thích ánh mắt trong veo của cô, nụ cười tươi tắn, nó giành cho tất cả mọi người nhưng không có anh. Hoàng Vinh nhếch miệng cười, anh rất bất ngờ khi nhìn khuôn mặt mộc của cô một lần vô tình gặp ở siêu thị. Khuôn mặt không trang điểm đậm đầy sắc sảo mà là nét trắng hồng tự nhiên, đôi môi hồng chúm chím rất dễ thương. Anh rất thích, bộ váy công sở đầy sexy thay bằng bộ váy hồng dịu dàng, mái tóc hay búi cao lộ ra cái cổ trắng nhưng được bung dài thơm mùi bồ kết. Đẹp thật, tự nhiên. Anh in sâu trong mình hình ảnh đó nhưng khi đến công ty thì mang bộ mặt khác, phong cách khác? Đây là con người thực của cô, anh tò mò muốn biết quá.

Đan Phượng vào lớp mang theo bộ mặt thông báo nếu ai lại gần thì liệu hồn. Phù Dung vẫn chưa đến lớp, mau đến ngay cho cô trước khi ba máu sáu cơn nổi lên trút nhảm người vô tội. Cuốn tiểu thuyết đam ra nhạt nhẽo vô vị, mới sáng ra nhìn thấy cái mặt ấy chán không buồn chết. Công ty chưa đủ à, hãm tài. Công nhận đẹp trai, có tài nhưng mà không chấp nhận. Đạo này không biết ăn nhảm cái gì lại quan tâm tới cô, thi thoảng hỏi thăm khiến cô biến thành kẻ thù của toàn bộ nữ nhân trong công ty.

Phù Dung bước vào lớp ngồi cái phịch cái. Suýt muộn học, chỉ tại lão chồng cứ dây dưa không chịu buông quần lầy như sam vậy. Một muốn chết, hai má cứ hây hây hồng.

- Mày giờ mới xác xác tới à? – Đan Phượng găm gừ trong họng đầy khó chịu.

- Nhà có việc thôi mà? – Phù Dung chống chế.

- Lão chồng mày lại trốn việc đúng không? – Đan Phượng dẩu môi hỏi.

Phù Dung nhú mày ngạc nhiên hỏi: – Sao mày biết là chồng tao ở nhà vậy? Hay quá ta?

- Tao mỗi lần sang công ty mày đưa giấy tờ toàn nghe bọn nhân viên của mày kêu toáng trời là đạo này sếp không mấy tới công ty toàn giao cho cấp dưới nhảy nhót đi đâu đấy, mà sếp vắng thì cô thư ký tạm quyền cũng biến mất.

Phù Dung cười cười không nói. Đạo này công ty có sầm sì rằng cô và Cao Phong rất mờ ám vì lúc nào cũng dính lấy nhau, đến công ty gần như là trùng nhau. Mọi người nhìn cô với ánh mắt đầy e ngại, không thân

thiện lắm. Chồng cô thì phơi phới trong lòng vui vẻ bảo vợ chồng không quần nhau thì quần ai, đi quần bồ nhé! Nghỉ làm là cô cũng phải nghỉ theo, nhất quyết không cho đi làm.

- Tao thấy vợ chồng mày quần nhau như thế mà chả có kết quả gì? Vẫn kế hoạch à? – Đan Phượng tò mò hỏi.

- Ách! Kế hoạch cái gì? Chồng tao thay toàn bộ thuốc bằng thuốc vitamin rồi.

Đan Phượng le lưỡi khi nghe bạn nói vậy. Lão này trông vậy mà gian manh thật đấy. Cô vốn muốn nhanh nhanh có 1 nhóc con để bế bồng nhưng bạn cô bảo phải học nên không chịu gì cả. Thật đáng tiếc!

- Tao cũng nói mày lun. – Đan Phượng chợt nhớ nói: – Thằng anh mày dạo này không biết uống nhằm cái gì mà cứ theo tao không biết. Bực bội quá. Không vì nể nổi cá kho tộ với hột vịt muối của mày thì tao xù lâu rồi.

- Tao biết? – Phù Dung chán an bạn thân: – Tao biết mày vất vả rồi. Cố gắng lên.

- Mau cống nạp thêm đi. Thêm xoài muối mày nhá – Đan Phượng kỳ kèo.

- Dạ, em biết rồi!

Chiều nay, Phù Dung sau một hồi lúi lúi kéo kéo ông chồng vô đối của mình đến công ty làm việc. Cao Phong ngao ngán nhìn đồng giấy tờ cần duyệt đến mỗi tay đau mắt. Vợ anh quả đã man thật, nghỉ ngơi một chút thôi mà.

Phù Dung không thèm liếc chồng một cái, dừng mang bộ mặt âu sầu ấy được không. Sáng nay ở nhà xem mấy bộ phim không chán à, poca cô tích trong tủ cũng bị anh lôi ra ăn sạch không còn một gói giờ thích ý kiến gì, làm việc đi. Cô nhanh chóng thu xếp lại sổ tài liệu còn

sót lại để anh xem, đang mần mê làm việc thì có tiếng gõ cửa bước vào khiến Phù Dung giật mình ngẩng đầu. Thanh Tùng trưởng phòng kế hoạch của công ty, cô khẽ mỉm cười hỏi:

- Anh Tùng hôm nay có việc gì vậy?

- Sếp ở trong phòng hả em? – Danh Tùng liếc mắt nhìn vào phòng tổng giám đốc hỏi.

Phù Dung gạt đầu ra hiệu anh có việc thì cứ vào. Thanh Tùng cười một cái thật tươi rồi nhanh chóng gõ cửa vào và nửa tiếng sau đi ra với tâm trạng phơi phới. Sếp hôm nay dễ tính xem qua bản kế hoạch chỉ góp ý vài câu chứ không nhảy dựng lên như mọi lần nếu bản kế hoạch sai sót một chút thôi. Người trong công ty đồn rằng nhờ cô thư ký xinh đẹp Phù Dung nên tâm trạng sếp tốt và rất nhiều người đồn đại về mối quan hệ mập mờ của họ. Anh cũng thích cô từ ngày mới gặp. Cô dịu dàng, ân cần không kiêu kì như những cô gái xinh đẹp khác. Gõ gõ vào mặt bàn, Thanh Tùng cười khổ khi thấy Phù Dung mãi miết với vi tính không chú ý tới sự có mặt của anh. Gõ gõ thêm vài cái thì cô mới ngẩng lên nhìn anh:

- Sếp bảo sao anh?

- Trời đi vắng sếp tự dừng dễ tính dễ sợ lun. Ok rồi. A, phải rồi, tối nay em rảnh không?

- Sao anh? Có việc gì à? – Phù Dung hỏi.

- Uhm. Anh có 2 vé xem phim hay lắm, chúng mình đi xem cho vui.

Phù Dung hơi bất ngờ trước đề nghị của anh. Thanh Tùng nhìn cô đầy mong đợi. Thật khó xử! Hai người đang trầm lặng thì nghe tiếng cửa mở cái xạch, Cao Phong với chồng giấy tờ chắc đã giải quyết xong rất thông thả đặt xuống bàn làm của cô khẽ bảo:

- Phù Dung phiền cô kiểm tra hộ tôi chỗ giấy tờ này, sắp xếp theo trình tự. Cô thu xếp cho tôi lịch họp các trưởng phòng cho tôi, còn nữa kiểm tra lại cho tôi dự án bên Hoàng Thái đến đâu rồi, bàn giao đợt một được chưa? – Anh liếc Thanh Tùng hỏi: – Cậu còn việc gì ở đây vậy?

- Không? Tôi đang nhờ Phù Dung một chút chuyện. – Anh ấp úng nói.

- Vậy à? Hai người cứ tự nhiên. Phù Dung cô giải quyết nhanh giùm tôi càng nhanh càng tốt.

Cao Phong quay gót trở về phòng tiếp tục công việc của mình. Phù Dung nhìn Thanh Tùng khẽ nói giọng đầy tiếc nuối:

- Anh Tùng thông cảm giùm. Đồng công việc sắp giao nhiều như vậy e rằng tối nay cũng chưa xong.

Thanh Tùng gật đầu trở về văn phòng. Qua rèm cửa, Cao Thiên thấy anh chàng đi rồi mà lòng không khỏi buồn phiền, tức giận. Rảnh rỗi dám đi của vợ sắp là sao? Loạn, loạn cả rồi! Hừm, nhanh nhanh mà tìm cách nói cho cả công ty này biết Phù Dung là vợ anh chứ không thì loạn mất, một lũ đàn ông chưa vợ, chưa người yêu cứ bám lấy như đĩa. Thật phiền phức làm sao? Đáng chết, khó chịu quá mất thôi. Ai da, nghĩ cách làm cho cả thiên hạ biết đây là vợ mình thật khó, có vợ bí mật còn hơn đi buôn bạc giả. Phù Dung không chịu đâu, cô bảo để ra trường rồi nói không muộn nhưng mà tình thế giờ đã khác rồi, phải nghĩ cách khấn trương trước khi cô lại nhận một lời mời nào đó.

- Anh ký duyệt cho em với – Phù Dung nhẹ giọng phá tan không khí trầm mặc trong phòng.

Anh gật đầu không đáp nhẹ nhàng xem những bản báo cáo cô vừa đi trong lòng không khỏi những khó chịu không thể nói thành lời. Phù Dung im lặng nhìn anh khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp những yêu thương.

- Xong rồi. Em báo các trưởng phòng mai 8 giờ họp bàn dự án mới.

Cô gật đầu xác nhận định bước đi thì bỗng một vòng tay xiết lấy cô một cách chặt chẽ. Cao Phong không thể kiềm chế được ôm lấy cô.

- Anh... anh.... Anh.... – Phù Dung bất ngờ trước hành động của anh: – Có người vào thì sao? Cửa sổ?

- Hết giờ từ lâu rồi em yêu? – Cao Phong không ngừng hôn lên cái cổ thanh mảnh của cô, bàn tay lướt nhẹ trên cúc áo của cô. Phù Dung chặn anh lại nhưng càng thế anh càng xiết mạnh, nụ hôn trở lên gắt gao khiến bản thân cô ngộp thở. Cô đẩy anh ra, liệu thế không biết nhờ có người vào thì ăn nói làm sao đây? Tổng giám đốc cùng thư ký riêng thân mật trong công ty chả hay ho tẹo nào...

Cao Phong không thể kìm nén những cảm xúc trong bản thân cứ ôm ấp eo cô xiết nhẹ, hôn đến cuồng si mang đến cho anh cảm giác chiếm hữu cô của riêng mình. Phù Dung đành chịu thua để anh cuốn theo những cảm xúc của mình.

Khi những cảm xúc đi qua, chỉ còn những hơi thở dồn dập đầy mê mẩn. Hai má Phù Dung đỏ hồng đầy nét quyến rũ lòng người khiến anh sắp muốn bùng nổ tiếp. Cô liếc cái xẹt một cái đầy trách móc làm anh cười khổ sở. Chính sửa lại quần áo cho chỉnh tề, cô định đứng dậy nhưng anh đã ôm cô vào lòng thủ thủ:

- Vợ à? Còn giận anh à? Ai bảo trước mặt anh dám cùng người khác hẹn hò cơ chứ?

Hóa ra anh nghe thấy hết nên những hành động vừa rồi là ghen. Ôi trời ơi, sợ luôn đấy. Cô nhéo mũi anh cười hạnh phúc:

- Anh làm em mất xem một bộ phim hay và tách cà phê ngon rồi đấy!

- Em dám nói thế à? – Cao Phong khẽ rít lên: – Không được, không được rồi. Có lẽ phải thêm lần nữa.

Phù Dung hoảng khi nghe anh nói thế. Ai da, cô nũng nịu dụi đầu vào ngực anh:

- Em định từ chối rồi mà? Tại anh chả có chút từ tốn nào đuổi cùng giết tận như thế? Em dám sao? Sau này mọi người biết em là vợ anh thì có mà anh ấy ngất tại trận.

Cao Phong như có mật ngọt rót vào tai mình trong lòng tự nhiên thấy mềm nhũn ra vui vẻ ôm cô vào lòng.

- Vậy thì giờ chúng ta đi đi? Ăn tối rồi xem phim ghen. – Anh gợi ý.

- Còn Cao Thiên ở nhà? – Phù Dung vội kéo anh.

- Kệ nó! Một bữa không chết đói.... – Nói rồi kéo cô đi đầy hào hứng. Hey, lấy nhau lâu rồi, giờ mới hẹn hò, ngược đời thật đấy.

9. Chương 9

Thu Hương lấy hết can đảm mới có thể bước vào Sở công an. Mỉm cười thật tươi trước anh công an ngoài cửa khẽ nói:

- Anh ơi! Cho em vào gặp anh Lâm Phong của phòng hình sự được không?

Anh cảnh sát nhìn cô gái xinh đẹp này khẽ hỏi:

- Cô là gì của cậu Lâm? Tìm có việc gì?

Thu Hương khẽ giong hộp đựng thức ăn ra nói:

- Em là bạn gái của anh ấy. Em mang cơm trưa cho anh ấy.

Anh cảnh sát gật đầu chỉ cho cô phòng làm việc của anh, cũng sắp tới giờ nghỉ trưa của cơ quan rồi. Thu Hương gật đầu nhẹ bước. Hôm nay cô mặc bộ đồ công sở, trang điểm nhẹ nhàng cùng mái tóc buộc cao trông rất đẹp dịu dàng, nữ tính.

- Cô đến đây làm gì? – Thanh Nhân nhíu mày trước sự xuất hiện của cô gái xinh đẹp này. Như đũa phải vôi vậy, chiều nào cũng đợi Lâm Phong ở cơ quan, thỉnh thoảng lại gọi điện hỏi cho anh. Tưởng sau một thời gian sẽ chán trước thái độ thờ ơ của anh, cô ta sẽ bỏ cuộc không ngờ càng thế càng quẩn lầy. Đồ đáng ghét.

- Tôi tìm Lâm Phong? – Thu Hương nhún vai thờ ơ đáp. Hai người nhìn nhau tóe lửa.

Lâm Phong đang cùng đồng nghiệp xem lại một số thông tin của nghi phạm thì một đồng nghiệp vỗ vai cười bảo:

- Cậu mau ra mà giải quyết đi? Chiến tranh giữa các vì sao sắp bùng nổ vì cậu rồi đấy!

Lâm Phong nhíu mày tỏ ý không hiểu thì anh chàng đồng nghiệp đã liếc ra cửa chỉ hai mỹ nhân xinh đẹp đang nhìn nhau đầy bão tố nhưng xem chừng cô gái xinh đẹp kia có ưu thế hơn Thanh Nhân rồi. Ánh mắt cô gái đó sắc lạnh đầy quyết đoán, đáng người chuẩn hơn cả người mẫu. Lâm Phong ngó lơ coi như không có chuyện gì ra hiệu cùng đồng nghiệp tiếp tục công việc nhưng ai có thể tập trung khi chiến tranh sắp bùng nổ thế cơ chứ. Anh đành thông thả bước về phía hai nàng:

- Hai cô rảnh nhỉ? Thanh Nhân thay vì em đứng đây hãy vào trong kia xem lại cho anh hồ sơ đi. Còn cô, không phải là giám đốc sao phải rất bận sao? Suốt ngày đi đến đây là sao?

Thanh Nhân nguyệt một cái dài bỏ vào trong, Thu Hương nhún vai đáp: – Đó là nghệ thuật sắp xếp công việc hơn nữa công ty thuê nhân viên để làm gì cơ chứ? Em đến gặp anh mà mang theo bữa trưa cho anh nữa.

Lâm Phong muốn ngắt quá rồi đấy. Anh chưa thấy cô gái nào bám dai như cô. Thu Hương có thể bất cứ lúc nào có thể, khi thì rủ anh đi ăn, khi thì xem phim, công viên nước vào cuối tuần. Hầu như ngày nào cũng đợi anh ở cơ quan cùng về, điện thoại nhắn tin đầy quan tâm. Thật tình, anh từ chối nhiều lần làm cô không hề nản lòng mà càng quyết tâm. Thỉnh thoảng hai người cũng ra ngoài chơi vì anh từ chối mãi cũng thấy kỳ mà em gái cũng giục anh đừng cứ ở nhà mà ám, có người hẹn hò thì tốt rồi không thì ế vợ đấy.

- Cô đợi tôi chút xíu. Tôi bảo đồng nghiệp xử lý nốt rồi chúng ta đi ăn. Cô cứ ra trước đi.

Thu Hương gật đầu đồng ý. Hai người đến một quán cà phê nhỏ nhưng yên tĩnh. Lâm Phong từ tốn ăn đồ ăn cô mang đến. Thu Hương hồi hộp nhìn anh ăn lòng không khỏi lo lắng không biết có ngon không. Lần đầu tiên cô vào bếp mặc dù Phù Dung đã hết sức dạy cô những điều cơ bản. Ngại mỗi lần đến nhà Phù Dung làm xáo tung bếp lên rồi, còn gặp ánh mắt khó chịu của Cao Phong khi thấy vợ mình vất vả nhưng đành phải dày mặt một tuần 3 lần đến học.

- Anh ăn thấy thế nào? Có quá tệ không?

Lâm Phong im lặng không đáp, chỉ cầm cùi ăn khiến Thu Hương có chút bồn chồn. Anh ăn rất thông thả, chậm rãi.

- Cô nhờ Phù Dung dạy hả? Mùi vị rất giống cách nấu của Phù Dung, chỉ có con bé mới làm cho xoài muối vẫn giữ được vị giòn giòn chua chua mằm mằm của xoài thôi. Canh rau muống me chua rất ngọt nước nhưng vẫn giữ được vị chua thanh của me. Cá kho vừa phải.

Thu Hương ngạc nhiên khi nghe Lâm Phong nói vậy. Chỉ qua hương vị mà đoán biết được người dạy là cô là ai thì chứng tỏ món ăn của người đó đã in sâu vào tâm trí của anh như thế nào. Trong giọng nói của anh có sự dịu dàng, ấm áp mang theo chút hoài niệm, có gì đó chua xót trong lòng cô dâng lên.

- Sao anh đoán là do Phù Dung dạy em? – Thu Hương tò mò hỏi lại.

- Từ khi Đan Phượng quen thân với Phù Dung thì con bé thường xuyên đến ở nhà tôi. Con bé học nấu ăn từ mẹ tôi, chúng tôi coi Phù Dung như một thành viên trong gia đình. Thậm chí ba mẹ tôi còn coi con bé...

Anh bỏ lửng câu nói của mình, dường như đó là niềm đau anh chôn kín trong lòng mình không thể nói ra. Thu Hương cảm thấy nghẹn ngào trong lời nói:

- Coi Phù Dung như một cô con dâu đúng không?

Lâm Phong nhìn Thu Hương rồi quay đi, đôi mắt anh thoáng sự u buồn nhưng nhớ về một khoảng trời xa nơi có người con gái dịu dàng ân cần với anh, nấu cho anh những bữa ăn ngon, đơm lại chiếc cúc áo bị rơi và mỉm cười với anh mỗi khi anh buồn, lo lắng khi anh bị ốm. Cô như đóa hoa tươi gieo vào trong anh không biết bao những ước mơ về một gia đình nhỏ có anh, cô và những đứa con của họ bụ bẫm đáng yêu. Hạnh phúc chỉ cần có thế thôi, đâu phải cao xa nhưng giờ nó chỉ có thể in sâu trong trí tim anh mà thôi không thể thoát thành lời.

Thu Hương thu vào hết tầm mắt của mình hình dáng của anh. Trong trái tim anh đã có người con gái mà người đó mãi không thể cùng anh. Một chút ghen tỵ, một chút xót xa dâng trong lòng cô. Cô làm tất cả vì anh, bỏ qua cả tự trọng để quần lấy anh, cố giành thời gian để học nấu ăn, quan tâm anh nhưng tất cả chỉ là số 0 tròn trĩnh. Anh không để cô vào tầm mắt mình.

- Nếu không có cuộc hôn nhân với Cao Phong thì có lẽ giờ hai người cũng thành đôi rồi nhỉ? – Giọng cô mang chút mỉa mai chua xót lẫn ghen tuông.

Anh nhìn cô một cách đầy căm ghét, những dồn nén trong lòng khiến anh mất hết lý trí, Lâm Phong hét lên:

- Đúng đấy! Tại cô. Đáng ra cuộc hôn nhân đó, người lấy Cao Phong không phải Phù Dung mà là cô. Bà cô nói gì với Phù Dung, cô biết không? Rằng bà ta không muốn cô dính vào cuộc hôn nhân không tình yêu. Phù Dung là kẻ chết thay cô. TÔI HẬN CÔ. – Lâm Phong giần từng tiếng một như từng nhát dao đâm vào tim Thu Hương, anh dừng một lát rồi nhưng bùng phát cơn giận trong lòng khiến không thể kìm nén được: – Cô là gì mà cô có tất cả, được đối xử như một công chúa còn Phù Dung thì không? Trong lúc cô được tình yêu thương của gia đình còn Phù Dung là sự lạnh nhạt thờ ơ. Lúc cô được chu cấp mọi thứ để đi học còn Phù Dung là những tháng ngày lặn lội để có từng đồng học phí. Cô có biết một lần Phù Dung ốm rất nặng hơn nữa di chứng của cánh tay bị gãy không được chăm sóc tốt khiến tình trạng của con bé rất tệ. Tôi và em gái đã cố liên lạc với gia đình cô nhưng khi vừa nói đến tên Phù Dung thì cụp máy cái rụp. Con bé phải co ro trong căn phòng bệnh ảm thấp một mình không người thân. Còn cô, ốm có chút xiu mà nằm trong phòng bệnh tiện nghi có y tá riêng chăm sóc. Tôi nhớ mãi hình ảnh khi tôi mang cơm vào cho Phù Dung thấy ba mẹ cô tất tả chạy vào. Tôi mừng thầm nghĩ họ vào thăm Phù Dung nhưng không phải. Cô chỉ sốt nhẹ mà có cả đồng người quan tâm còn Phù Dung là suy nhược cơ thể nặng đấy, cô biết không? Tuy không nói ra miệng nhưng tôi biết bản thân nó mong ba mẹ cô vào thăm nó dù trong giây lát. Hôm nào nó cũng ra cửa ngóng nhưng mãi không có. Bọn họ thì cô là con gái vàng, con gái ngọc, không hề tồn tại đứa con tên Phù Dung.

Thu Hương gần như lạng người đi khi nghe anh nói vậy. Hóa ra anh chỉ có hận cô mà thôi, vì người con gái khác mà hận cô. Lâm Phong đứng dậy đẩy bỏ đi không ngoái đầu nhìn cô một lần. Thu Hương cứ im lặng như vậy mặc anh bước đi. Tim cô đau như muốn nổ ra, nước mắt như mưa tuôn trên khuôn mặt xinh đẹp. Anh lạnh lùng với cô vì Phù Dung, tất cả vì Phù Dung. Hay thật đấy, tất cả những gì cô làm cho anh, những yêu thương quan tâm không đủ làm lay động trái tim của anh. Tình yêu cô đeo đuổi như gió thoảng mà thôi. Nơi xứ người, cô không ngừng nỗ lực mong có thể trở về nước sớm một chút để gặp anh, nói những

lời yêu thương, quan tâm anh. Tất cả đều chỉ để đổi lấy một chữ HẬN của anh mà thôi. Anh hận cô bởi sự đối xử bất công với Phù Dung khiến cho con bé sống những ngày tháng cơ cực như đứa trẻ mồ côi, hận cô vì cô chính là nguyên nhân chia rẽ anh và Phù Dung. Yêu thương trong anh với Phù Dung rất lớn lên tất cả những khổ sở của Phù Dung đối với anh là do cô gây ra.

Ly rượu này đến ly rượu khác càng khiến cho cô điên đảo trong tiếng nhạc sập sinh của bar. Rượu ngon, ngon đến mức cô muốn uống nữa, uống nữa để quên đi nỗi đau trong lòng mình. Yêu thương là thứ gì mà khiến cô phải khổ đau thế này. Lần đầu tiên có thứ cô không thể nắm bắt được mang tên tình yêu, nghe đơn giản nhưng đầy những ưu tư.

Loạng choạng Thu Hương xiêu vẹo đi vào nhà. Đầu óc cô như muốn nổ ra, càng uống càng thấy ưu sầu. Ông bà Hoàng Tuấn lần đầu tiên thấy con gái nồng nặc mùi rượu, tóc tai rối tung, quần áo xộc xệch. Vừa thấy bà nội, cô ôm lấy bà khóc như mưa, mùi rượu khiến bà cũng khó chịu. Đứa cháu yêu của bà lần đầu như thế. Bà vỗ vai an ủi đứa cháu:

- Cục cưng của bà nói rõ nghe xem có chuyện gì mà cháu bà ra nông nổi này vậy?

Ngọc Diệp đỡ lấy con gái mình đang xiêu vẹo đầy nước mắt. Ông Hoàng Tuấn thở dài không biết sao nữa. Đứa con gái yêu chắc có chuyện gì nghiêm trọng lắm chứ nó chưa bao giờ như thế cả.

- Bà? Tại sao ai cũng nói con điều kiện tốt mà anh ấy không yêu con lại yêu Phù Dung. Con yêu anh ấy mà. Đáng ghét!

Thu Hương cứ gào lên trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi thành viên trong gia đình. Chả lẽ Thu Hương yêu... Ánh mắt dồn nén của mọi người nhìn nhau. Bà Hoàng đành ra lệnh cho bà vú:

- Bà vú đưa Thu Hương lên phòng nghỉ ngơi đi? – Rồi quay ra an ủi đứa cháu của mình: – Ngoan, bà thương? Cháu gái bà xinh đẹp thế này, ai ngốc à không yêu cháu chứ? Yên tâm, bà sẽ làm anh ta yêu cháu. Giờ thì đi nghỉ ngơi đi.

- Thật hả bà? – Thu Hương nhìn bà đầy tin tưởng. Bà không bao giờ nói dối cô cả. Cô loạng choạng theo bà vú về phòng nghỉ ngơi để lại ánh mắt lo lắng của ba người còn lại.

Đợi Thu Hương đã yên giấc ngủ, Ngọc Diệp mới lên tiếng:

- Mẹ, lần đầu tiên con thấy nó như vậy? Phải làm sao bây giờ?

Bà Hoàng nhìn con dâu rồi trấn an con:

- Không sao? Mẹ sẽ làm cho con bé hạnh phúc. Người đàn ông nó yêu sẽ phải bên nó. Cháu gái mẹ phải được hạnh phúc chứ? Con về phòng với chồng đi. Nghỉ ngơi sớm. Mọi việc đã có mẹ.

Thấy con dâu về phòng, bà yên lặng nhìn ra khoảng không. Gia đình này có nhiều biến cố, bà đã dùng cái sức tàn của mình để giữ nó, yêu thương hai đứa cháu nhìn chúng lớn lên điều bà mong nhất là chúng hạnh phúc, vui vẻ thì chúng muốn dù khó đến đâu bà cũng sẽ làm. Thu Hương sẽ có người đàn ông nó muốn và bà sẽ làm điều đó.

Đan Phượng cùng Phù Dung đi dạo phố, hai người băng qua những con phố dài. Con đường cuối tuần tấp nập lạ thường, không khí nóng nực đến dễ sợ. Đan Phượng khó chịu kéo Phù Dung vô đại một khu thương mại. Trong đó vừa mát mà nhiều thứ để mua sắm thay vì lượn phố phường nhìn toàn người là người. Phù Dung đứng yên lặng trước gian quần áo nam phân vân mãi. Bộ đồ ở nhà này không biết có hợp với anh không, chất liệu cũng tốt, màu sắc được nhưng mỗi tội là giá không rẻ chút nào?

- Đẹp ghê nhỉ? Chồng mày hợp phết đấy? – Đan Phượng cầm chiếc áo lên đầy thích thú mà bình phẩm.

- Giá hơi đắt một chút nghe? – Phù Dung e ngại nói.

Đan Phượng nghe vậy mà không khỏi phì cười:

- Tao lạ mày nhỉ? Chồng mày nhiều tiền như vậy mà sao mày tiết kiệm quá mức vậy. Thẻ ATM lão đưa ày đâu.

- Hay nhỉ? Mày nghĩ chồng tao cướp ngân hàng mà ra đây hả? Chi tiêu cũng phải có chừng chứ nhưng mà bộ này Cao Phong mặc hợp mày nhỉ? Mua cũng được ghen.

Đan Phượng lắc đầu cười khỏ, bó tay luôn với con bạn này thôi. Cô dám lấy đầu mà khẳng định số tiền hàng tháng mà Cao Phong chuyển vào tài khoản ATM của Phù Dung rất đều đặn và mỗi lúc một tăng chứ không có giảm nhưng nhìn con bạn cô xem chi tiêu rất tiết kiệm không hề một chút hoang phí. Phù Dung sau một hồi đắn đo quyết định lấy bộ ở nhà này, cô rút ví ra lấy tiền để giả thì Đan Phượng tò mò hỏi:

- Sao lại không thanh toán bằng thẻ?

- Tao không thích lắm. Tiền này Phong đưa tao để lo việc nhà nên...

- Nên mày lấy lương của mày ra chứ gì? – Đan Phượng tròn miệng nói nhẹ.

- Uhm. Bây giờ trong nhà không có việc nhưng ngộ nhớ mà có việc thì phiền lắm đấy. Không có thì thôi chứ mà có thì không biết đâu mà kể.

Đan Phượng không khỏi nhin cười trước tính lo xa của bạn. Ai da, ai bảo bạn cô từ bé đến lớn luôn phải lo nghĩ phòng xa, tính toán trước sau.

- Chà, hai người dạo này đại gia ghê nhỉ? Vào hẳn khu thương mại cao cấp nàu mua sắm sao?

Một giọng chanh chua kiêu ngạo làm hai người phải quay ra nhìn. Ngọc Trâm tiểu thư của lớp hai cô đây mà. Nhìn dáng vẻ khinh khỉnh của Ngọc Trâm khiến Đan Phượng tức tối. Ngọc Trâm công nhận là xinh đẹp nhưng lời nói thì đồng đánh lại rất hay ghen tị, ai hơn cô ta cái gì cũng khiến cho Ngọc Trâm tức tối coi người đó như cái gai trong mắt cần nhổ. Phù Dung là trường hợp đó. Phù Dung luôn đứng đầu lớp lại xinh đẹp hiền lành luôn được mọi người yêu quý, các chàng trai khỏi nói rồi rất ái mộ. Ngọc Trâm cảm thấy khó chịu luôn gây khó dễ cho Phù Dung. Ngọc Trâm rất khó chịu, nhất là dạo này trông Phù Dung càng lúc càng xinh đẹp hơn càng khiến cô ta không cam tâm. Lớp bắt đầu loan ra tin Phù Dung là gái bao được đại gia bao nên mới thay đổi 1800 như thế? Nếu không thì đang ở kí túc xá lại chuyển ra ngoài ở, có xe đẹp đi, có di động xịn dùng, từ trang phục đến phụ kiện tuy giản dị đơn giản nhưng người có mắt nhìn cũng dễ nhìn ra đó toàn là hàng hiệu. Trong lớp ngoại trừ Đan Phượng là biết chuyện Phù Dung lấy chồng giàu có thì không ai biết. Phù Dung kín tiếng lại không có bất cứ hành động nào phản minh mình nên tin đồn thất thiệt đó càng lúc lớn. Nhất là có lần Ngọc Trâm bắt gặp vợ chồng Phù Dung vào khách sạn 5 sao dùng cơm khiến cho tin đồn đó từ miệng cô ta như đổ thêm dầu vào lửa khó dập tắt.

- Ai da? Có vẻ như bạn Phù Dung rất nhiều tiền nha. Mua hẳn những bộ đắt tiền này để lấy lòng vị đại gia nào đó rồi. – Ngọc Trâm lên miệng trào phúng: -Cũng đúng một bước lên tiên thì sao không phải lấy lòng. Từ cú thành thiên nga sao không cố.

Đan Phượng nhìn Ngọc Trâm chỉ muốn tẩn vào miệng thối của cô ta một cái. Đừng tưởng cô ta trong sạch mà to mồm. Thấy thái độ muốn đánh người của Đan Phượng nên Phù Dung cố kéo bạn ra không lại xảy ra to chuyện không hay lắm.

- Mày sao có thể để nó xỉ nhục thế cơ chứ? Tao mà là mày thì con đó không còn cái răng nào? – Đan Phượng giằng tay ra khỏi Phù Dung đầy tức tối

- Mình mà chấp nhận thế hóa ra mình bằng người ta à? Bỏ qua đi.

Phù Dung cười xòa phân bua với bạn. Đan Phượng không thể nói gì thêm nữa, không còn gì để thêm vào nữa rồi. Chuông điện thoại từ túi sách của Phù Dung. Số máy lạ, cô khẽ nhíu mày nhưng vẫn nghe máy. Đan Phượng nghe thấy mặt Phù Dung biến sắc khi nghe điện thoại. Đợi bạn cúp máy cô liền hỏi ngay:

- Ai gọi ày mà mặt mày biến sắc vậy?

- Bà nội muốn gặp tao có chuyện? Hẹn quán cà phê ở lầu 2 trung tâm thương mại thành phố.

- Đi làm gì? Chả tốt đẹp gì đâu? – Đan Phượng can bạn. Cô không tin đó chỉ là gặp nhau đơn thuần nói dăm ba câu chuyện phiếm, hỏi thăm sức khỏe của nhau đâu.

Phù Dung hơi nhíu mày suy nghĩ rồi quyết định đi gặp. Đan Phượng biết không cản được nên nằng nặc đi cùng.

Đan Phượng như nổi điên nên khi nghe toàn bộ câu chuyện. Điên không tả được thể mà con bạn cô ngồi yên từ đầu đến cuối không chút phản ứng lại còn cố giữ cô bình tĩnh trước bà già đó. Giờ thì cô muốn đốt nhà bà ta, cho nổ luôn công ty bà ta. Con bạn cô thần thờ bước đi bảo muốn yên tĩnh một chút nên về một mình. Nhìn cái dáng siêu vẹo của nó kia, thần hồn nát thần tính rồi, không được rồi. Nếu cứ để yên thế này thì với tính khí của Phù Dung sẽ... không được đâu? Có phải đập nát mọi thứ trên thế gian này cũng không thể đập nát hạnh phúc nhỏ nhoi mà Phù Dung có được. Đan Phượng lao như tên bắn tới công ty Minh Hòa.

Hôm nay hai công ty họp để thông qua dự án 2 trung tâm thương mại Việt Á. Căn phòng đang im ắng nghe kế hoạch của Hoàng Vinh. Hôm nay bà nội cùng bố mẹ cũng có mặt vì đây có thể nói là dự án lớn hợp tác với Minh Hòa nên Hoàng Vinh và Thu Hương phải cố hết sức của mình để hoàn thành. Thu Hương lao mình vào công việc để quên Lâm Phong. Dự án lần này khiến cho hai công ty tối tăm mặt mũi lại.

Bà Hoàng không thể không khen Cao Phong tuổi trẻ tài cao. Anh chăm chú lắng nghe rồi đưa ra ý kiến sát thực. Đôi mắt lạnh, cái đầu sắc bén đúng là tài không đợi tuổi. Cao Phong cảm thấy khó chịu trước cái nhìn đầy đánh giá của bà Hoàng nhưng anh cố nén lại để nghe nốt dự án. Mọi người đang chăm chú lắng nghe thì có người lao vào phá tan đi sự tập.

Đan Phượng chẳng kiêng nể gì lao thẳng đến chỗ bà Hoàng. Cô đập bàn cái rụp, giọng đánh lại:

- Bà già? Hy vọng bà còn nhớ tôi chứ? Tôi là người đi cùng Phù Dung nghe câu chuyện trời ơi đất hỡi của bà đây.

Tất nhiên là bà nhận ra rồi, cô gái đi cùng Phù Dung. Sao cô ta lại biết mà đến đây? Rõ ràng ở quán cà phê cô ta rất im lìm nghe như chuyện người khác.

- Bà thấy tôi im lặng thì đừng nghĩ tôi bỏ qua. Tôi muốn tất cả ở đây nói ọi người biết cả nhà bà vô sỉ thế nào?

Hoàng Vinh như hóa đá trước thái độ của Đan Phượng. Anh muốn lao đến để can cô nhưng thấy thái độ của cô khiến anh quá bất ngờ ngồi phịch xuống. Không khí phòng họp trở lên ồn ào xáo động. Ông Hoàng Tuấn nhìn Đan Phượng rồi khẽ bật kêu lên:

- Hoàng Vinh đây không phải à cô thư ký của con sao?

Hoàng Vinh bắt lực gật đầu. Cả căn phòng tròn mắt nhìn cô, bà Hoàng gầm lên:

- Hoàng Vinh! Con tuyển nhân viên kiểu gì đấy? Hồn láo, vô học.

Đan Phượng trừng mắt nhìn bà đây phần nữa. Cao Phong quá hiểu tính của cô nên anh chỉ im lặng lắng nghe. Chắc vợ anh lại phải chịu ầm ứ gì từ họ rồi và nó phải quái ác lắm nên Đan Phượng mới nổi điên như thế? Thu Hương vội trấn an Đan Phượng:

- Có gì cô bình tĩnh nói được không?

Đan Phượng đẩy cô ra chỉ thẳng tay vào bà Hoàng, ông bà Hoàng Tuấn, Hoàng Vinh rồi Thu Hương: – Mấy người có phải là người thân của Phù Dung không thế? Chỉ vì một sự trùng hợp lãng xẹt mà mấy người coi nó như kẻ thù. Bỏ mặc nó cho người khác, không quan tâm gì đến nó muốn sống chết thì mặc. Các người có phải bà nội, ba mẹ, anh chị nó không? Những tháng ngày nó phải sống cơ cực lẫn lộn mưu sinh thì mấy người ở đâu? Nó thềm những yêu thương của mấy người lắm nhưng nó chỉ dồn vào hai người này – Cô chỉ thẳng một lần nữa vào Hoàng Vinh, Thu Hương: – Nghĩ lẽ nào nó cũng mong về nhà dù biết chả có ai mong mình nhưng vẫn háo hức dồn hết tiền mua bánh trái làm quà cho cả nhà. Về đến nhà các người nếu không đi thăm hai người đó thì cũng đưa nhau đi du lịch bỏ mặc nó một mình. Có lần nó ốm nặng, rất nặng do suy nhược cơ thể nhưng các người không một lần vào thăm nó. Ngày nào nó cũng ngóng mấy người vào thăm dù chỉ một lần mà không thấy. Chúng tôi đành nói dối rằng công ty có quá nhiều việc nên chắc bận. Ngốc nghếch nó lại tin vào điều đó. Rồi vì dự án quái quỷ gì đó mà đẩy nó vào cuộc hôn nhân. Bắt nó hy sinh cho đứa cháu, đứa con vàng ngọc của mình chứ? May mắn nó có được hạnh phúc của mình thì sao? Cao Phong anh có biết bà già kia đã nói gì không?

Cao Phong lắc đầu nhưng lơ mờ đoán nó khủng khiếp lắm. Mọi người trong phòng họp im lặng đến ngạt thở. Ông bà Hoàng Tuấn tái run mặt nhìn nhau không thể nói thành lời. Những lời nói vừa rồi là thật, họ đã lãng quên mất mình còn một đứa con nữa. Đứa con họ đã bỏ mặc khi mới lọt lòng không một lời quan tâm tới. Đan Phượng hai mắt đã đỏ hoe, giọng cô như muốn gào nữa dù đã kiệt sức

- Ly dị với anh đấy? Bà ta bảo gì là đã sai lầm khi ép Phù Dung vào cuộc hôn nhân không tình yêu, rằng Thu Hương với anh hợp hơn. Có đứa cháu vàng ngọc đó thì sự nghiệp anh sẽ rất phát triển. Mẹ nó? Ép cưới bằng được, giờ cũng bắt ly dị bằng được?

- Cô nói láo? – Bà Hoàng rít lên giọng đầy hỗn hển.

- Nói láo? Bà quên tôi là luật sư sao? Nói được ắt có chứng cứ?

Đan Phượng nhếch môi cười lạnh lẽo lấy trong túi chiếc máy ghi âm. Toàn bộ câu chuyện được cô lên ghi âm lại. Mọi người dừng như cứng đờ lại khi nghe nó. Cao Phong nhú mày lại đầy bất ngờ, không thể chấp nhận được? Vợ c

hồng anh đang hạnh phúc, chả biết cô ngốc có vì điều điên rồ của bà lão kia mà bỏ đi không nữa? Nhưng anh vẫn lặng im biểu tình như không có gì. Thu Hương kinh ngạc khi nghe nói. Có ai nói cho cô nghe chuyện gì không? Cô nhìn bà lấp bắp:

- Bà nói cho con nghe chuyện này được không?

- Bà... Bà... Thực sự bà không thể nhìn con đau khổ được? Thu Hương của bà không thể đau khổ được? – Bà Hoàng nhẹ giọng đáp.

- Nhưng mà bà à? Ai nói với bà là con yêu Cao Phong.

- Có lần con say về cả đêm luôn miệng gọi Phong. Con xem con gầy dọc đi rồi. Bà không cam tâm nhìn con thế được? Con phải được hạnh phúc, vui vẻ. Bà mới an tâm.

- Nhưng Phù Dung là cháu bà cơ mà? – Cao Phong lạnh lùng hỏi.

- Ta chưa bao giờ coi nó là cháu cả? Nó đã hại chồng ta, các con của ta và giờ là cháu của ta. Nó đáng chết. – Bà Hoàng rít giọng lên đầy oán hận.

- Nhưng nó là tai nạn. – Đan Phượng phẫn nộ lên tiếng: – Bà điên rồi? nó là máu thịt của bà mà? Cả ông bà nữa? – Đan Phượng quay ra nhìn ba mẹ Phù Dung: – Bà già này còn nói là lẩm cẩm được chứ hai ông bà có bị thần kinh không? Bà không phải sinh ra nó sao? Bỏ mặc nó mà coi được à?

- Chúng tôi... – Hai người nhìn nhau không thể thốt thành lời.

Đan Phượng căng ra cảm giác chán nản, cô bất ngờ tiến về phía Hoàng Vinh cao giọng nói:

- Tôi cũng xin nghỉ việc luôn. Chả có lý do gì tôi phải ở lại cả, trước kia là Phù Dung nhờ nên tôi làm thôi. Nếu không có cho vàng tôi cũng không thêm.

Hoàng Vinh nhìn Đan Phượng. Cô lạnh lùng với anh khiến cho tim anh đau nhói khe khẽ kéo tay cô lại khi thấy Đan Phượng định đi như muốn cô ở lại nhưng cô vung tay bước đi.

- Công ty Minh Hòa luôn chào đón cô. – Cao Phong mỉm cười khê đáp rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng họp: – Nếu các vị còn có ý định ép vợ chồng tôi ly hôn thì tôi cũng không ngần ngại dừng lại tất cả các dự án này. – Cao Phong gõ gõ vào tập hồ sơ dày cười lạnh một cái: – Hy vọng mấy người biết phân biệt lợi hại.

- Nếu thế thì cậu cũng sẽ bị thiệt hại không nhỏ đâu? – Bà Hoàng cũng cao giọng nói.

- Mất cũng không nhỏ? – Cao Phong khê nhú mày nhưng giọng đầy quả quyết: – Nhưng mất đi một người vợ như Phù Dung lại là điều tôi ân hận nhất. Với lại các công trình đang thi công nếu bọn tôi dừng lại cũng không sao? tôi sẽ chuyển nhượng sang ột đối tác khác, cũng không thiệt hại là mấy nhưng trong khoảng thời gian đây thiệt hại nhiều gấp trăm lần của tôi. Vốn của bà sẽ ứ lại không quay vòng được thì phiền lắm. Trong tay tôi hiện tại vẫn còn ít nhất 4 dự án lớn. Làm gì thì tôi cũng luôn để dành một con đường sống.

Bà Hoàng nhìn Cao Phong đầy kinh ngạc. Theo bà điều tra thì tất cả nguồn lực của Minh Hòa đều dồn vào để hợp tác với Hoàng Thái. Hầu như các dự án lớn không tham gia thì cũng đã chuyển nhượng. Nguồn

vốn hầu như trong các dự án Hoàng Thái, không ngờ cậu ta vẫn nhận các dự án khác. Không thể ngờ rằng nguồn vốn của Minh Hòa lại lớn như vậy, vẫn có thể thu thêm các dự án lớn. Chẳng nhẽ các thông tin tài chính ngân hàng trong tay bà đều không xác thực sao? Cậu ta quả là không dễ đối phó như vậy. Bà đang tính gây áp lực cho cậu ta nữa.

Cao Phong ung dung bước ra khỏi phòng họp. Anh luôn chuẩn bị ột con đường rút trong bất cứ việc gì? Thương trường là chiến trường, người không chết thì mình chết. Bề ngoài tuy anh cho rút một số dự án lại nhưng thực chất anh cũng vẫn giữ lại một số dự án vừa và nhỏ. Cao Thiên bên kỹ thuật giúp anh không ít trong các dự án cũng như trong quá trình nghiệm thu công trình. Có một vài dự án lớn quan trọng anh vẫn tiếp tục thi công, giám sát gắt gao. Anh cho phân nhỏ nguồn vốn rồi quay vòng chúng một cách linh hoạt và bề quang tỏa cảng tất cả các thông tin tài chính của công ty.

Giờ đáng lo ngại nhất là cô vợ ngốc của anh, chả biết chạy lung tung ở đâu rồi. Bây giờ đáng lý ra thì phải ở công ty rồi chứ hay tính bỏ trốn đây không biết? Gọi điện về nhà thì Cao Thiên bảo chị ra khỏi nhà lâu rồi. Anh lo quá định về phòng lấy chìa khóa xe để tìm cô thì nghe giọng thất thanh của Thanh Tùng:

- Phù Dung? Cô sao vậy? Đừng dọa tôi chứ?

Cao Phong nghe thế vội chạy vào thì thấy mọi người xúm xít quanh đây. Anh vội đẩy ra lao vào ôm cô trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Cao Phong bế vợ chạy như bay xuống phòng y tế của công ty. Mọi người ùn ùn kéo theo tò mò về mối quan hệ của hai người kia thế không biết? Tuy rằng cả công ty đã ồn ào về mối quan hệ mập mờ của họ nhưng vì là sếp nên không thể ý kiến?

Cao Phong bị đẩy ra ngoài không thương tiếc. Ngồi ngoài mà lòng như lửa đốt. Cánh cửa bật mở anh lao vào lách vị bác sĩ kia không thương tiếc:

- Có chuyện gì với cô ấy thế?

- Cô ấy có thai được khoảng 12 tuần rồi. Do căng thẳng quá nên ngắt thôi nên cẩn thận một chút.

Có baby? Tức là anh sắp lên chức, thành quả lao động của anh thành rồi. Về mặt ngây ngốc của anh khiến mọi người hoảng. Anh cười rất chi ngây ngô hét vang lên:

- Tôi sắp được làm baba rồi nè? Vợ tôi có em bé nè?

Vợ tôi? Cái gì? Đùa hay thật đấy? Phù Dung là vợ của sếp thảo nào mà họ mật thiết thế? Nhưng từ bao giờ nhỉ? Mọi người nhìn nhau đầy choáng váng như cũng sắp ngắt vì tin sốc đó. Cao Phong nhìn mọi người đầy vẻ ngạc nhiên:

- O, chúng tôi là vợ chồng mà? Mọi người không biết thất sao?

Mọi người hóa đá nhìn nhau? Có ai nói đâu mà biết? Cao Phong nhú mày nhìn họ, chẳng nhẽ vợ chồng anh chưa đủ thân mật để mọi người biết họ là vợ chồng? Suy nghĩ cái coi, không phải vợ chồng thì chả có lý do nào mà suốt ngày kè kè đi về cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, âu yếm nhau như thế cả? Đây là lý lẽ gì nữa? Tình nhân cũng có thể thế mà, cứ chi vợ chồng. Mọi người lần đầu tiên cũng biết rằng sếp cũng có lúc có những lý lẽ chẳng hợp lý gì cả?

- Chúc mừng anh nhé? Cuối cùng thì thành quả lao động của anh cũng thành rồi nhỉ? – Đan Phượng cười tươi như hoa vỗ vai con người đang vô cùng hạnh phúc kia. Cô đang định rời đi thì nghe mọi người nháo lên thư ký sắp ngắt khiến cô phải phi một mạch đến phòng y tế. Cuối cùng thì cô cũng được làm mẹ nuôi, được véo cái má phúng phính của bé, cắn nữa chứ. Mới nghĩ xong cũng sướng rồi.

- Oh! Tất nhiên? Tôi mà lại. – Cao Phong húng chí bước vào phòng y tế sau khi đóng cửa cái rầm trước sự ngỡ ngàng của mọi người và Đan Phượng. Anh vào thăm vợ anh, miễn làm phiền.

Cao Phong nhìn vợ má hồng hồng nhìn anh, đáng yêu quá. Baby của anh. Cao Phong nhẹ nhàng ngồi xuống giường ôm lấy Phù Dung xoa xoa bụng:

- Thành quả của anh? Mong mãi mới được?

- Thành quả hay mưu kế? – Phù Dung nhún mặt đẩy anh ra không thương tiếc. Đáng ghét, giờ thì hay rồi cả công ty đều biết cô là vợ của anh thì cô làm sao có thể làm việc tiếp đây. Ngại quá!

- Giờ thì nghỉ ngơi đi nhé? Cục cưng của ba nhanh nhanh ra với ba đi. Ba một mình buồn lắm.

Phù Dung nhú mồm nhìn anh. Anh buồn á, từ ngày lấy nhau đến giờ từ lúc mà chồng cô chẳng từng từng. Công việc lúc nào anh cũng giải quyết nhanh chóng chính xác để rồi tối về ngồi ôm cô chơi Nấm lùn cơ chứ. Rảnh rỗi là rủ cô đi lung tung, miệng lúc nào cũng ngoác ra cười.

- Buồn à? Anh nói trước mặt con mà không biết ngược à? Anh xem miệng anh có lúc nào ăn da non không?

Cao Phong ôm cô vào lòng đầy hạnh phúc. Giờ họ đã là một gia đình, một gia đình thực sự rồi. Cảm ơn ông trời! Họ là những mảnh ghép riêng lẻ nhưng nhờ duyên phận mà họ thành vợ chồng, thành một gia đình thật ấm êm. Đó là hạnh phúc, hạnh phúc thực sự....

10. Chương 10

Phù Dung mang cái bụng bầu sang tháng thứ 6 rồi. Một thật! Tại ông chồng thân yêu của cô một hai bồi dưỡng nên giờ thì cô đã tròn xoay như chữ O rồi. Cao Thiên bắt đầu cầu nhàu về việc anh trai lo lắng thái quá cho chị dâu. Bụng mới tròn tròn một tý thôi mà thể mà làm cái kia không được cái này không được? Đi làm về cấm la cà về nhà lo mà phụ chị việc nhà, mới đưa ra ý kiến thì anh trừng mắt bảo muốn bị trừ lương không? Quái nhân mà, vợ chưa hết ngày sinh đã lo sắm đủ thứ mà chắc con 2 tuổi vẫn đủ xài. Cuối cùng không còn con đường nào khác cô đành phải ra lệnh cấm mua thêm bất cứ cái gì? Đau đầu nhất là ở công ty, một chốc một lát thể nào anh cũng chạy qua chạy lại chỗ cô khiến tất cả nhân viên chóng mặt. Thế nên nếu cần giải quyết vấn đề gì quan trọng, qua phòng anh không thấy thì cứ qua chỗ cô là ắt tìm thấy thôi....

Đan Phượng phì cười khi nghe Phù Dung cầu nhàu về sự quan tâm thái quá của ông chồng mình, phải gọi là biến thái thì có. Sau khi cô nghỉ việc ở Hoàng Thái, anh ta mang luôn nhóc con đáng yêu ra uy hiếp cô rằng cái gì nếu Phù Dung đi làm thì vất vả thì nhóc con sẽ không lớn được, không thể mũm mĩm đáng yêu được. Không thể thế được, cô phải cần, phải véo má cơ? Cô gạt đầu vào làm cho anh, xoa xoa cái bụng tròn của bạn cười tới toác cả miệng.

- Gớm giời? Không chồng mà chữa thì có gì mà tự hào? – Ngọc Trâm cao giọng nói đầy mỉa mai

Đan Phượng nhú mồm nhìn Ngọc Trâm. Từ ngày Phù Dung lộ bụng bầu đến nay thì tiếng xầm xì không ngớt, Ngọc Trâm càng được thể thêm mắm thêm muối vào. Đan Phượng nghe ngứa cả tai, muốn cho con bé này mấy bạt tai cho bõ tức. Thấy máu điên của Đan Phượng sắp bùng nổ, Phù Dung vội giữ bạn lại cho bình tĩnh. Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ làm sao? Cô không quan tâm lắm, ai cũng có thể giới riêng, đời tư riêng của mình há chỉ phải bon chen tìm hiểu ệt. Thật đau đầu? Ngọc Trâm được nước béo cò khinh miệt xoa xoa cái bụng của Phù Dung cười nói:

- Con à? Con là nấc thang để mẹ con thoát khỏi cảnh nghèo hèn. Một bước lên tiên. Mọi người chắc không biết sao? Hôm nọ thấy Phù Dung đi cùng với một ông trông phong độ lắm đi sắm đồ ở siêu thị nhưng tuổi tác thì đáng tuổi ba tụi mình. Ông già tiều không ngớt tay chứ.

Định chọc điên nhau đây à? Đan Phượng đầu sắp bốc khói tới nơi rồi đấy. Mọi người trong lớp bắt đầu chỉ trỏ bàn tán. Hôm đi sắm đồ, Phù Dung tròn mắt nhìn Ngọc Trâm. Đó là ba chồng cô mà, hôm đó ông về nước tranh thủ thời gian đi mua sắm cho cháu. Cô đang định giải thích thì đã thấy Đan Phượng đã túm tóc Ngọc Trâm tát tới tấp miệng luôn miệng chửi:

- Con đi này. Cái miệng thối của mày không nói được tử tế à? Mày không biết thì ngậm miệng lại. Đã ngu nhưng thích tỏ ra nguy hiểm. Mày tưởng mày trong sạch lắm sao? – Đan Phượng cứ thế nhào vô đánh Ngọc Trâm không thương tiếc. Ai cho phép miệng thối nó dám xỉ nhục con nuôi của cô cơ chứ: – Mày đừng tưởng mày trong sạch hơn ai mà gào với thét.

Mọi người vội nhảy ra can lại, ai cũng thuộc tính của Đan Phượng một khi máu điên nổi lên e rằng dám giết người lắm đấy. Ngọc Trâm bị đánh cho bầm dập mặt mày. Phù Dung hoảng quá vội chạy lại can. Trời ơi, sao phải thế chứ?

- Hai người thôi đi được không? Bạn bè cùng lớp có gì từ từ nói?
- Mày xem nó ăn nói thế mà được à? – Đan Phượng vẫn túm tóc Ngọc Trâm rít lên đầy bất mãn.
- Tao nói sai sự thật sao? Bạn mày làm điểm, lấy thân nuôi miệng?
- Mày còn nói. Tao tát ày không còn cái răng nào nói bậy nữa thì thôi?

Phù Dung ở giữ can hết bên này bên nọ cũng mệt lắm, gỡ được bên này thì bên kia xông tới. Hai người này sao vậy, buồn chán thế sao? Năm cuối thế này mà đánh nhau thì rất là phiền nha? Cuối cùng mọi người cũng gỡ được hai người đó. Xem họ kìa, mặt mũi bầm dập, quần áo xộc xệch chẳng ra làm sao? Cả hai thở hổn hển như sắp chết đến nơi vậy? Phù Dung thở dài khẽ nói:

- Hai người sao vậy? Đánh nhau vì chuyện không đâu? Ngọc Trâm này, mình thay mặt Đan Phượng nói lời xin lỗi cậu vì cậu ấy đã đánh cậu nhưng có lẽ mình cũng không nên giấu chuyện của mình để mọi người trong lớp gây hiểu lầm mất đoàn kết. Thực sự thì mình không là bồ nhí hay gái bao gì gì đó. Năm ngoái mình lập gia đình rồi nhưng vì ngại nên mình đã không nói. Thật xin lỗi.

Mọi người trong lớp tròn mắt nhìn Phù Dung đầy ngỡ ngàng. Đan Phượng lau vết máu trên mặt gật đầu xác nhận.

- Lấy ông già đấy hả? Có khác gì nhau đâu? – Ngọc Trâm xoa xoa vết thương trên mặt giọng đầy mỉa mai châm chọc.
- Không đâu? Đó là ba chồng mình đấy! – Phù Dung lắc đầu phân bua.
- Bằng chứng đâu?

Đan Phượng sắp bùng nổ trước sự ngang ngược của Ngọc Trâm, chắc phải đánh cho nó tỉnh người mới được. Không khí đang rất căng thẳng, Phù Dung không biết làm thế nào để mọi người tin mình nữa.

- Xin cho tôi hỏi đây là lớp Luật K8 không?

Mọi người quay ra tròn mắt nhìn một anh chàng trông rất đẹp trai, lịch sự với đôi mắt rất hút hồn. Ngọc Trâm nhanh chóng lấy lại vẻ tươi cười chạy ra hỏi:

- Anh tìm ai vậy?

Đan Phượng mím môi cười, lão chồng của Phù Dung hay thiết, xuất hiện đúng lúc ghê? Phù Dung còn đang tròn mắt nhìn chồng thì Ngọc Trâm đã lên giọng điệu đà hỏi:

- Anh tìm ai vậy?

Cao Phong nhìn cô gái rồi nhìn xung quanh. Cô ta hình như vừa cùng Đan Phượng gây nhau vì mặt mũi hai người bầm dập, thâm tím. Có chuyện gì ta? Trông vợ anh tái nhợt đi là sao vậy? Cao Phong nhún mày không hài lòng nhìn hai người, này chứ có unction nhau thì tránh xa vợ với cục cưng của anh một chút? Anh nhẹ giọng nói:

- Tôi tìm vợ tôi?
- Vợ anh?

Ngọc Trâm cùng cả lớp đồng loạt nhìn về hướng Phù Dung. Phù Dung quay đi chỗ khác tránh ánh nhìn của mọi người về mình. Cao Phong chỉ tay về phía Phù Dung khẽ nói:

- Cô ấy là vợ tôi đấy?

Phù Dung vội bước về phía anh ngưỡng chừng khẽ hỏi: – Anh tìm em có việc gì đấy?

Cao Phong nhìn vợ vuốt mái tóc lòa xòa trên trán khẽ nói: – Em quên tập trên bàn nên anh mang tới.

Mọi người nhìn nhau bàn tán. Chồng của Phù Dung trông rất được hơn nữa có vẻ rất thành đạt nữa. Ánh mắt nhìn trông rất đẹp khiến các bà các cô không thể ngoái đầu. Phù Dung lật tập xem, đúng là cô quên thật rồi. Môn nào quên được chứ quên môn của ông thầy giáo trẻ này thì rất phiền phức. Còn trẻ mà rất hắc xì dầu khiến mọi sinh viên đều lắc đầu quầy quậy.

- Cao Phong? Sao mày lại hiện hồn ở đây thế này?

Giọng nói này khiến cả lớp đứng tim, mọi âm thanh trở nên im lìm nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình như một bầy cừu vậy. Phù Dung cúi đầu:

- Em chào thầy ạ?

- Thầy gì mà thầy thẳng khỉ này? Nó là bạn học của anh đấy? – Cao Phong cười vỗ vai bạn: – Thế Hùng lâu quá không gặp mày?

- Nhưng thầy dạy em mà? – Phù Dung ái ngại nói.

- Hóa ra ông thầy dạy hay nhưng hắc xì dầu của em đấy hả? – Cao Phong ngạc nhiên nhìn bạn: – Không ngờ luật sư có tiếng như mày lại hành nghề gõ đầu trẻ. Đúng là tai họa cho nền giáo dục nước nhà.

- Mày ăn nói gì thế? – Thế Hùng gườm gườm nhìn bạn đầy trách móc. Mấy năm rồi không đổi, chuyên đời chọc gậy bánh xe anh. Mất hết hình tượng mà anh xây dựng bấy lâu: – Thế sao mày lại hiện hồn ở đây? Công ty mày sập tiệm rồi hả, ông tổng giám đốc?

Tổng giám đốc? Cả lớp tròn mắt nhìn nhau, trừ cô nàng Đan Phượng đang nhở nhe con cá cảnh xem truyện tranh dưới gầm bàn? Ghen tỵ thật đấy, Phù Dung tốt số quá ta? Lấy chồng vừa giàu vừa đẹp trai nữa. Một tỷ cô gái may ra mới có một cô trúng vé số độc đắc như vậy đấy? Ước mơ quả là ước mơ? Ai da, đúng là số trời? Trói được anh chàng đẹp trai lại tài giỏi? Bao ánh mắt nhìn ngưỡng mộ từ các cô gái và sự ghen tỵ từ các anh chàng. Haizzzz, khó trách, khó trách. Trai đẹp có tài có đức giờ là hàng hiếm.

- Mày ăn nói lung tung gì đấy? Muốn vỡ mồm không? – Cao Phong đe dọa: – Tao mang tập cho vợ tao.

- Vợ mày? – Thế Hùng nhìn Phù Dung, cô học trò khiến anh ưng ý nhất: Haizz! Thầy không ngờ em sắc sảo thông minh như vậy lại đắm đầu vào thằng trời đánh như vậy? Thật không ngờ? Em bị nó lừa tình hả?

- Tao chém giờ! Mày đừng mà tuyên truyền đầu độc vợ tao nghen.

- Không là chuyện xấu sao sợ chứ? Mấy khi bắt nạt được mày. Thù với mày tao sẽ trả đầy đủ. Haha, tao chịu ầm ục không ít từ mày rồi.

Thế Hùng cười nham hiểm đầy hứng khởi khiến cả lớp lạnh sống lưng. Ông thầy lại nguyên hình rồi. Sách đâu, vở đâu rồi? Mở ra nhanh xem đi, tâm trạng tốt thế này thì sẽ bị xoay cho ngất hết. Thầy là thế, vui cũng xoay mà buồn cũng xoay không thương tiếc. Nhìn chồng bài tập thầy cho cũng đủ hiểu? Hai từ ngao ngán là còn nhẹ.

- Thôi! Tao đi đây? Bữa nào rảnh mấy thằng mình tập trung nha? Lâu ầm rồi không gặp. Mà làm ơn đi đừng để sinh viên mày nghĩ mày là xã hội đen đi? Kinh khủng quá.

Hai người bắt tay nhau đầy thân ái nhưng ánh mắt như tóe lửa. Phù Dung nhanh nhẹn biến về chỗ của mình. Thế giới nhỏ thật ta? Không thể ngờ được, cô cười lắc đầu. Thế Hùng sau khi chia tay bạn bước vào lớp giọng đầy hứng khởi:

- Cả lớp, gấp vở chúng ta kiểm tra. Bài làm không được phép dưới 8 trang.

Cả lớp run ồ lên một tiếng rồi ngoan ngoãn chép đề? Biết ngay mà? Thầy ơi, thầy thật dã man??????

Phù Dung đã hiểu thế nào là hạnh phúc, sự quan tâm, tình thương và tình yêu. Một cảm giác lạ mà bản thân cô lần đầu cô cảm nhận được, nó dịu dàng và ngọt ngào, ầm ập như rót vào tâm can của Phù Dung. Cao Phong như làm tất cả để bù đắp những tháng ngày vất vả của cô, những tháng ngày thiếu tình yêu thương. Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, chiều theo tất cả những ý thích của cô, dỗ dành cô và tránh cho những tổn thương có thể xảy ra. Anh không cho Phù Dung tiếp xúc với gia đình cô vì không muốn có việc tương

tự xảy ra. Cô cười bảo anh lo xa quá rồi, bản thân mình cũng không trách cứ gì họ, trong cô vẫn coi họ là gia đình mình luôn muốn được thừa nhận.

- Anh Hai? Đừng dăm man thế chứ? Thân là đàn ông mà hôm nào em cũng phải vào bếp chứ?

Phù Dung như thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình vì tiếng cầu nhàu của Cao Thiên. Cô khẽ cười, cũng tại Cao Phong chẳng biết ai xui lung tung bảo bà bầu thì cần nghỉ ngơi nhiều nên quyết không cho cô động tay vào bất cứ việc

gì dù là nhỏ nhất. Chán ghét thật, đây bà bầu còn phải làm việc vất vả ấy chứ mà cô có việc nhà chút xíu thì mệt mỗi cái gì nhưng mà đức ông chồng này thì không quan tâm đến chuyện đó một ai theo ý mình mà làm. Cao Thiên sau giờ làm thì khôn hồn về nhà mà nấu nướng, dọn dẹp, cấm tìm cách đẩy việc cho chị dâu làm không thì liệu đấy. Anh phân công công việc nhà đâu ra đấy, cô tuyệt nhiên không phải chạm tay vào bất cứ việc gì dù là nhỏ nhất. Cao Thiên vô cùng là bất bình trước việc phải từ bỏ những thú vui của mình để về làm một người đảm đang. Anh Hai kỳ cục, vợ anh thì anh chăm liên quan gì đến cậu mà lôi kéo thế cơ chứ? Nhưng bất bình thế nào có dám ho he, đau lòng mà cậm cụi làm. Giọng Cao Phong đầy đe dọa:

- Hình như công trình 21 hôm trước phải nghiệm thu hoàn chỉnh rồi nhỉ? Sao giờ vẫn phải kiểm tra lại? Viết báo cáo, tháng này trừ 30% lương do thiếu tinh thần trách nhiệm và không đúng tiến độ.

- Anh Hai? Em làm? – Cao Thiên rên rỉ đầy bất mãn, anh Hai ngày càng công tư lẫn lộn, hở tỹ là dọa trừ lương. Lương đã thấp lại còn công lương trả nợ do lần trước mình gây họa còn đáng mấy. Cậu thì “trời không sợ, đất không sợ” chỉ sợ bị trừ lương.

Phù Dung ngó vào bếp nhìn hai anh em đầy vui vẻ. Con cô sau này sẽ có một gia đình thực sự rùi, sẽ không lẻ loi như cô trước kia và có đầy ấp tình yêu thương của ba mẹ. Khẽ thở dài, cô bước trở về phòng vì không muốn làm phiền hai người đàn ông kia.

Ngẫm lại nếu ngày đó cô nghe lời bà nội rời xa Cao Phong thì làm sao cô có thể có được những hạnh phúc như thế này. Đối với người khác thì nó vô cùng bình thường giản dị nhưng với cô là cả ước mơ. Mỗi khi nhìn anh chị sum vầy bên ba mẹ khiến lòng cô lại nao nao một cảm giác ghen tỵ và ao ước, hy vọng dù một lần có thể trong vòng tay ba mẹ. Nhớ những ngày nằm chống chọi bên giường bệnh, nhìn mọi người có người thân bên cạnh khiến cô không khỏi ứa những giọt nước mắt tủi thân. Nuốt chén cháo mà miệng đắng ngắt, không người thân, không lời quan tâm động viên cứ ngày qua ngày ngóng mong ba mẹ. Buồn thênh, tình cảnh bên ba mẹ mà cứ như người đứng thật khó chịu, muốn được gọi mà không được. Xoa xoa cái bụng tròn tròn, cô khẽ thở dài. Quá khứ thật không êm đềm, để tồn tại cô không ngại khổ, vất vả. Mấy năm tự nuôi bản thân khiến cô hiểu dù bản thân có thể nào thì ba mẹ cũng không thừa nhận mình. Ngày anh chị đi du học, cô thấy mẹ ngoài vườn khóc khiến ba phải an ủi và cả nhà buồn lắm. Hôm tiễn đi họ đi học cũng là ngày cô đi nhập trường nhưng không có một lời quan tâm, nó giành cho anh chị. Nhìn chiếc xe đưa anh chị đi làm cô ghen ngào. Cô một mình một ba lô đi trên con đường dài lẻ loi, cô độc. Những bước chân nặng nề đầy khó nhọc. Lễ tết mọi người háo hức về thăm nhà thì cô lặng lẽ về căn biệt thự trống trơn không một bóng người. Cả nhà không đi Singapo thăm anh chị thì cũng lên Đà Lạt. Một mình đón tết rồi một mình lên trường, buồn lắm nhưng riết rồi quen.

- Vợ ơi? Làm gì mà ngồi thừ ra thế?

Giọng của Cao Phong cắt đứt dòng suy tưởng của Phù Dung. Cô lắc đầu cười như ra hiệu không có gì nhưng mắt vẫn nhìn ra khoảng không phía trước. Cao Phong khẽ tiến lại gần vợ, ôm cô lòng thủ thủ:

- Em lại nghĩ tới ba mẹ à?

- Anh.... – Phù Dung mở đôi mắt to tròn ngân ngấn nước nhìn anh đầy ngạc nhiên.

- Sao anh biết? – Cao Phong ôm vợ chặt trong lòng xoa xoa cái bụng bụng đáng yêu kia, cười đáp: – Ngốc! Anh là chồng em mà.

- Anh biết không? – Phù Dung nắm lấy bàn tay chồng khẽ nói: – Ngày bé, khi em còn sống với bà, mỗi lần em hỏi ba mẹ thì đều nhận một câu trả lời ba mẹ đi làm ăn xa. Lần đầu tiên gặp ba mẹ trong lòng em đầy háo hức vì cuối cùng em cũng đợi được đến ngày này nhưng khi thấy ba mẹ em trông sang trọng khác xa với bộ dạng nhếch nhác của em khiến em quá bất ngờ. Em hiểu chuyện vì sao mình bị lãng quên cùng thối

độ thờ ơ, lạnh nhạt của họ thì... – Giọng cô hơi nghẹn lại: – Em hiểu nhưng vẫn nuôi chút hy vọng nhưng dần dần nó bị bóp chết. Em vẫn cảm ơn họ đã sinh em ra, cho em gặp anh, yêu anh cùng anh có một gia đình hạnh phúc.

- Quên đi em? Giờ anh với em sẽ cùng tạo nên gia đình hạnh phúc, thực sự của chúng ta. – Cao Phong nhẹ giọng an ủi cô.

- Cảm ơn anh, chồng ạ?

- Hai ông bà có thôi ngay cái màn 18+ được không? Nhà còn trẻ nhỏ? – Cao Thiên hét toáng. Trời ơi, anh chị suốt ngày tình cảm thế này thì cậu sống vào mắt à? Cái cảnh âu âu yếm kiêu này diễn ra từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, đau hết cả mắt. Cao Phong liếc nhìn cậu đầy khó chịu khiến cậu im lặng đột ngột.

- Có khách anh Hai? – Cao Thiên lắc đầu nói: – Còn không ra tiếp khách bắt em tiếp thay a?

- Ai vậy? – Cao Phong nhíu mày nhìn cậu em đầy nghi hoặc.

- Anh Hai! Đôi tác bên công ty mình. Nhàm chán! Sắp tới giờ cơm mà còn làm việc?

- Đối tác nào vậy? Có ai đến nhà mình bao giờ cơ chứ? – Anh nhìn Cao Thiên đang lắc đầu đầy khó chịu

- Thu Hương với Hoàng Vinh? Thắc mắc gì nữa không anh? – Cao Thiên nhìn anh Hai đang vuốt bụng chị dâu mà chướng mắt. Suốt ngày nhìn bụng vợ cười như ngốc, không thèm quan tâm tới cái gì gọi là thể thái nhân tình, chỉ khổ thằng em suốt ngày hết công trình nọ tới công trình kia, từ công trường này sang công trường khác

Cao Phong nhìn Phù Dung đang túm chặt áo mình, đôi mắt đầy lo âu làm anh không thể kìm lòng ôm cô vào lòng an ủi ý chỉ cô không cần lo lắng có anh đây rồi. Phù Dung khẽ gạt đầu nhìn chồng đầy yên tâm.

- Mày đứng đây làm gì? Ra pha trà mời khách đi chứ? – Cao Phong liếc em một cái: – Anh chị ra ngay giờ.

Cao Thiên cười lắc đầu ra ngoài để anh chị tự do ôm ấp an ủi nhau. Liếc nhìn hai vị khách, Cao Thiên đặt hai tách trà xuống bàn dịu giọng nói:

- Anh chị dùng nước. Đợi anh chị tôi chút xíu.

Thu Hương gạt đầu mỉm cười:

- Cảm ơn anh! Phiền anh quá? Chúng tôi đợi thêm chút nữa cũng không sao?

Thu Hương nhìn Hoàng Vinh đang vô cùng chật vật bên cạnh. Cô phải dùng tất cả các biện pháp từ mềm mỏng tới cứng rắn, nịnh nọt lẫn đe dọa để kéo anh tới đây. Thuyết phục mãi mới được đấy! Dù sao cũng là anh em một nhà, đừng cứ để sai càng thêm sai. Cô muốn giải thích những chuyện hiểu lầm. Về phần bà nội, cô cũng đang tìm cách giải thích, thuyết phục bà quên đi quá khứ đau buồn kia, tất cả chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, không thể đổ hết lỗi lên đầu đứa em gái vô tội này. Ba mẹ cũng muốn đi du lịch để suy nghĩ lại mọi chuyện. Hy vọng mọi chuyện dần qua đi, mọi chuyện sẽ vui vẻ.

Hoàng Vinh nhìn em gái rồi lại nhìn căn hộ của đôi vợ chồng trẻ. Đơn giản nhưng ấm áp, vui vẻ không ai tin đó là căn nhà của một tổng giám đốc công ty lớn. Thu Hương cười nhìn anh trai, cùng người nhà không có gì khó nói chuyện hơn nữa với cá tính của Phù Dung cũng dễ. Phù Dung tính tình ôn nhu lại dịu dàng, hiểu chuyện nên cũng không làm khó gì đâu.

- Anh chị ngồi chơi. Tôi phải xuống bếp làm chút việc, anh chị tôi chắc cũng sắp ra rồi đấy

Thu Hương gạt đầu nhìn Cao Thiên đi vào bếp, cô không xa lạ gì với căn bếp đó vì có thời gian dài đến đây học nấu ăn để vừa miệng với Lâm Phong. Nghĩ đến anh lòng cô không khỏi có chút chua xót, bảo phải quên nhưng càng quên càng nhớ. Nhớ đến quay quắt con người, đến trào cả nước mắt nhưng anh không để mắt đến cô thậm chí còn rất hận cô nữa.

- Anh chị đến đây có việc gì? Tôi nhớ không nhầm thì mọi việc tôi đã giải quyết xong rồi. Tháng 2 này bàn giao đợt 3 rồi, chỉ đợi nghiệm thu thôi mà. Phần kiến trúc thì tôi đã cho sửa lại cho phù hợp.

- Không? Hôm nay chúng tôi đến đây để thăm hỏi và gửi lời xin lỗi của gia đình tới anh và Phù Dung thôi. Phải không anh?

Thu Hương huých tay Hoàng Vinh đang đứng ngây người. Phù Dung nép vào chồng nhìn hai người lấp bắp:

- Anh chị đến chơi ? Hai người ngồi đi?

Cao Phong đỡ vợ ngồi xuống mỉm cười nhìn vợ âu yếm: - Hai người ngồi xuống nói chuyện. Dù sao đến nhà cũng là khách.

Hoàng Vinh nhìn Thu Hương. Anh không ngờ mọi chuyện đơn giản thế, cứ tưởng Cao Phong phải nổi đóa nên trước sự xuất hiện của hai người vì anh ta từng cấm tất cả thành viên trong gia đình anh lại gần Phù Dung. Hoàng Vinh nhớ mỗi lần anh đứng đợi Đan Phượng trước cổng trường đều thấy Cao Phong tới đón vợ thấy anh, cậu ta khó chịu vô cùng. Duy chỉ có Phù Dung vẫn nhẹ nhàng chào anh một tiếng làm anh có suy nghĩ khác về đứa em gái này.

- Dạo này em khỏe không? - Thu Hương lên tiếng hỏi thăm trước: - Bao giờ dự tính sinh vậy?

Phù Dung xoa xoa cái bụng mỗi lúc một to lên của mình ấp úng đáp: - Dạ em khỏe lắm? Cũng sắp rồi đấy ạ. Hôm nọ em đi siêu âm, bác sĩ nói là con trai. Bé khỏe lắm, tăng cân đều đều.

Đôi mắt của Phù Dung sáng lên khi nhắc tới con mình làm Thu Hương hạnh phúc lây không khỏi nhin cười. Cao Phong thấy không có gì đáng lo nên xin phép chạy vào bếp xem thế nào. Chỉ còn Hoàng Vinh ngồi im lặng nghe hai người phụ nữ nói chuyện, những câu chuyện càng nghe thì lại càng không hiểu nhưng xem chừng hợp lắm. Anh có cảm giác như giữa hai chị em không hề có khoảng cách gì cả, có chút gượng gạo nhưng vẫn thân thiết.

Tiếng chuông cửa reo cắt đứt cuộc nói chuyện. Cao Thiên lê cái dép quèn quẹt ra mở cửa khiến Cao Phong phải nhắc: - Thôi ngay kiểu ấy đi? Nhắc cao chân lên?

Cửa mở làm cho anh chàng đang ngán ngẩm bỗng sáng lên như đèn ô tô: - Anh chị? Ra xem ai đến đây này? Sao lâu hai người mới đến vậy? Mang chi cho nhiều vậy? Mỗi tay không, đưa túi xách cho nhen? Nặng quá trời.

Cao Phong vội chạy ra khi nghe tiếng của Cao Thiên liếng thoảng như súng liên thanh vậy.

- Nhiều chi mà nhiều? Có gạo với rau thôi. Cửa nhà đấy, ba mẹ bảo gửi lên ấy người. Còn có ít hoa quả, cá khô thêm mấy hột vịt này. Phù Dung có bầu ăn nhiều vô mới béo chớ. Ủa, hai người sao ở đây?

Đan Phượng đang vô cùng hào hứng thuyết minh đồ đạc của mình thấy Thu Hương mới Hoàng Vinh khiến mắt cô tối sầm lại khó chịu. Đang vui thì đứt dây đàn là sao? Nhưng nhìn thấy hai người kia lại nhớ tới cái lão bà bà kia làm Đan Phượng vô cùng ghét. Sao mấy người này lại chịu tiếp mấy người kia cơ chứ? Bị bắt nạt như thế, phải cô thì xong rồi.

- Nay tính đến xui người ta bỏ chồng hả? V

ề bảo với lão bà bà kia đừng lảm chuyện không tội kiện mấy người tội phá hoại hạnh phúc gia đình đấy nha.

- Em đừng hiểu lầm? - Hoàng Vinh thấy Đan Phượng nổi giận vội giải thích: - Bọn anh chỉ tới thăm họ thôi? Không có ý gì đâu?

- Mèo khóc chuột? - Đan Phượng liếc anh một cái đầy chán ghét làm Hoàng Vinh chùn xuống. Anh thích cô vậy mà Đan Phượng rất thờ ơ với anh.

Cao Thiên thấy không khí vô cùng căng thẳng liền hỏi Đan Phượng: - Anh Phong đâu rồi? Phượng đi một mình à?

- Một mình tui thì sao vác nổi đồ này? Anh Hai dưới nhà gửi xe lên sau? Đấy nhắc tới đến rồi, phải cho nhắc vàng bạc thì hay không? Ui, sao ынh em

Lâm Phong liếc nhìn em gái, tặc ăn nói như thế mà đòi làm luật sư thì loạn cả tòa án mất thôi. Anh gật đầu chào mọi người, vô vai Cao Phong cười:

- Nhà hôm nay đông vui nhỉ?

Cao Phong gật đầu cười đáp:

- Uhm, đây là Hoàng Vinh và Thu Hương. Chắc cậu biết rồi!

Lâm Phong gật đầu cười không đáp. Thu Hương nhìn anh chăm chăm, trong bộ quân phục anh thật vững vàng rắn rỏi nhưng cánh tay sao bị băng thế kia? Trong lòng cô có chút đau nhói, lo lắng

- Anh? Sao lại bị thương thế kia? – Phù Dung la lên

Lâm Phong xoa đầu Phù Dung cười một cái: – Cô không bé mồm được à? Đừng làm cháu tôi sau này lấy nhầm hai cô nhá?

-Anh kỳ cục? Người ta lớn rồi chứ phải trẻ con đâu mà xoa đầu hoài vậy ta?

Đan Phượng cười nhìn con bạn đang phụng phịu không nhịn được. Cô không hay biết có ánh mắt đang nhìn mình đầy yêu thương nhưng phảng phất chút buồn nơi đáy mắt, cô cười tươi tắn đáng yêu vậy mà không bao giờ thể hiện trước anh.

- Mày lo cái gì? Nghề của ông ấy quanh năm ngày tháng đánh với đám, bị thương là bình thường, không chết được đâu? – Đan Phượng đáp thay anh trai: – Oa, tình yêu của tôi? Ở nhà hả? Tối nay nhá? – Nói xong chạy qua ôm chăm lấy Cao Thiên.

-Uhm, được thôi? Nhớ mún chết lun nè? Haha, tại ông anh bắt tài điều đi hết công trình này đến công trình khác nên không gặp được chứ bộ? – Bộ dạng Cao Thiên vô cùng hứng khởi ôm lấy Đan Phượng.

Mọi người trừ Hoàng Vinh và Thu Hương thì ai cũng quá quen với cái màn phát buồn nôn ra rồi của hai người mang hình dáng người lớn nhưng vô cùng con nít này. Lâm Phong vội tách hai người đang hưng phấn kia ra:

- Chúng mày có thôi ngay cái màn buồn nôn này không? Ở đây còn có con nít đấy? Chả hiểu phép tắc gì cả? Vào bếp dọn cơm, tối nay tao có ca trực đừng làm mất thời gian của bọn tao? Cao Phong, tôi có chuyện muốn hỏi anh? Vào phòng làm việc của anh nha?

Cao Phong gật đầu, hai người kéo nhau vào phòng, Cao Thiên cùng Đan Phượng cùng rủ nhau vô bếp nấu thêm đồ ăn. Phù Dung cười nhìn Thu Hương và Hoàng Vinh đáp:

- Anh chị ở lại ăn cơm nha? Không ngại đâu cùng người nhà mà!

Phù Dung cố gắng muốn kéo khoảng cách với người nhà lại nên nhiệt tình mời hai người lại nên Thu Hương cùng Hoàng Vinh liền đồng ý nhưng tâm trạng của Hoàng Vinh đang vô cùng phức tạp. Đan Phượng cùng Cao Thiên quan hệ gì mà họ thân thiết ghê, cô cười với hần nụ cười thân thiện làm trái tim anh đau quá. Buồn, ghen tị, rất nhiều cảm xúc vây quanh lấy anh như bóp nát trái tim mình khiến anh không thể thở được. Lấy chút bình tĩnh bước qua gian bếp đang rộn lên tiếng nói cười, hai người họ phối hợp ăn ý vô cùng. Người nấu, người dọn bàn cứ thoăn thoắt với những câu chuyện phiếm đầy thú vị. Anh đứng ở ban công nhìn khung cảnh xung quanh mà lòng đầy những bất an, gặp cô khiến trái tim anh chột rung lên những yêu thương. Cô như đóa hoa đẹp vừa có sắc lẫn có hương, dịu dàng mà vẫn cá tính, sắc sảo nhưng đáng yêu, vừa rất người lớn vừa rất con nít. Cười cho những kỷ niệm ít ỏi mà anh có cùng cô khiến tim sao bỗng yêu đến lạ lùng. Gặp cô là điều bất ngờ lớn nhất cuộc đời anh.

- Anh Hai, ra ăn cơm đi? Mọi người đợi đấy!

Thu Hương gọi đưa anh về thực tại, cắt đứt những suy nghĩ đang theo đuổi. Lắc đầu cho những ý nghĩ của mình, Hoàng Vinh theo em gái vào phòng ăn thấy mọi người đã quay quần. Nhìn qua bàn ăn, Hoàng Vinh đã thấy rất phong phú, mùi thơm thật quyến rũ khiến người đã muốn ăn ngay nhưng thấy Đan Phượng đang cùng Cao Thiên khiến miệng anh đắng ngắt, không muốn ăn nữa. Cao Phong mở đầu:

- Mọi người ăn đi nào? Cùng người nhà đừng ngại gì cả?

Thu Hương nhìn Lâm Phong, anh vẫn khỏe là tốt rồi. Không biết vô tình hay cố ý mà cô ngồi cạnh anh, một chút ám áp xen lẫn dư vị ngọt ngào quán lấy cô. Cho cô một chút tham lam này thôi, cho bên anh cùng ăn bữa ăn như một gia đình như Cao Phong và Phù Dung. Nhìn Phù Dung được chồng chăm chút mà cô ghen tị. Lâm Phong quay nhìn khiến cô có chút vội vã cắm mặt vào chén cơm.

- Anh Phong gấp thức ăn cho chị họ em cái? – Phù Dung cười nói với Lâm Phong: – Chị Hai không ăn thức ăn là không tốt. Kia anh?

- Thôi, để chị tự gấp đi? Tay anh Phong đau. – Thu Hương vội xua tay, hai má hây hây hồng tựa hồ mang chút thẹn thùng.

Tay đang lúng túng không biết gấp món nào thì chén cơm của cô, miếng cá đã được đặt gọn gàng. Đôi mắt tròn to nhìn động tác của anh đang gấp đồ ăn khiến cô có chút khấn trương, vui vẻ và hạnh phúc. Lâm Phong nhẹ nhàng đáp:

- Cô ăn nhiều một chút? Cao Phong nấu, cô nên ăn ừi cậu ấy một chút.

- Ừ ừ vậy? – Cao Phong vỗ nhẹ vào vai Lâm Phong.

- Đàn ông gì mà vô bếp? Vợ có bầu thì cũng nên giữ khí phách đàn ông chút chứ? – Lâm Phong cười đáp khê quay ra gấp tiếp cho Thu Hương: – Cô ăn đi chứ? Tệ cũng nên có lời khen nhé.

- Cậu thôi đi? Vợ ăn đi, kệ cậu ta? Mai một có vợ tự hiểu.

Lâm Phong cười hà hà, trêu trọc Cao Phong đang cầm cúi gỡ cá cho vợ mà không biết hành động vô tình của mình làm trái tim có người đang rung lên những nốt nhạc không lời. Không khí bàn ăn ấm cúng dễ chịu nhưng có người đang cố nắm chặt đôi đũa của mình đầy khó chịu vì đối diện của mình đang vô cùng chững chạc. Hoàng Vinh nhíu mắt nhìn Đan Phượng cùng Cao Thiên đang to nhỏ vô cùng cao hứng, thỉnh thoảng không biết anh ta nói gì mà cô cười hơi e lệ. Nắm chặt đôi tay để không bùng nổ, đáng ghét.

- Chúng mày có thôi ngay cái màn phát buồn nôn kia không? – Lâm Phong khua khua đôi đũa trước mặt hai người: – Lúc nào cũng như buồn bạc giả?

- Anh Hai? Lắm chuyện? – Đan Phượng le lưỡi làm mặt quỷ trêu anh trai: – Anh không lấy vợ đi kéo hăm đấy? khó tính như ma.

- Mày thấy ma nào đẹp trai như tao không? – Lâm Phong cự lại.

Câu nói của anh khiến mọi người cười òa lên. Phù Dung đặt chén cơm xuống gấp cho chồng thức ăn khê nói:

- Anh Phong? Em nghe bác gái nói đã mai mối cho anh được mối nào tốt lắm nha?

- Tin tức của mày tốt ghê? – Đan Phượng chen vào đáp thay anh đầy hứng khởi. Lâm Phong cau có nhìn em gái cười đáp:

- Uhm, mẹ giới thiệu cho đám ấy, con bạn mẹ.

- Thế nào? – Cao Phong nhìn hỏi mà không khỏi tò tò, xem chừng anh bạn rất hài lòng nên mới cười tươi thế.

- Làm giáo viên cấp ba? Cô ấy hiền lành, dịu dàng lại thạo việc nhà.

- Cậu ưng không? Chứ mấy cái đấy thì làm gì? – Cao Thiên cười đáp.

- Uhm. – Lâm Phong cười: – Cậu biết thừa công việc của mình rồi. Lu bu quanh năm ngày tháng. Cô ấy là giáo viên thời gian nhiều thì mới quán xuyến được việc nhà, lo cho con cái chứ. Ba mẹ mình cũng ưng lắm. Chắc thuận tiện cuối năm thôi.

Choang. Tiếng bát vỡ khiến mọi người giật mình. Thu Hương lúng túng gượng cười: – Xin lỗi, tôi sơ ý. Để tôi dọn.

Thu Hương dờ dẫm cúi xuống dọn để tránh những giọt nước mắt sắp lăn xuống. Đau quá, sao tim lại đau như vậy khi nghe anh nói thế chứ. Không được, phải bình tĩnh.

- Cô để tôi dọn dẹp cho kéo phải tay? – Lâm Phong khê năm lấy tay cô cầm lấy những mảnh chén vỡ.

- Không? Tôi tự làm được. – Tay cô run run trước bàn tay ấm áp của anh, giọng khê run lên.

- Thôi để đấy? Mọi người ăn xong rồi thì ra phòng khách uống trà đi để tôi với Đan Phượng dọn cho.

Cao Thiên lên tiếng nói nhìn Đan Phượng gật đầu. Phù Dung cười đáp:

- Mọi người ra phòng khách nào? Hôm nay có trà sen anh Phong mang ra đây.

11. Chương 11

Hoàng Vinh và Thu Hương rời khỏi nhà Phù Dung trong tâm trạng phức tạp. Không khí trong ô tô đầy lặng lẽ, hai người nhìn một hướng đầy mong lung, buồn bã. Thu Hương với lấy lon bia mà anh trai vừa mua về cười nhạt nhìn Hoàng Vinh:

- Sao? Đau lòng không anh Hai?

- Em nói người mà không sờ mặt mình sao? Em hơn anh chắc. – Hoàng Vinh nhếch môi tu hết lon bia: – Không nghe người ta nói sao? Cuối năm đây? Người ta dụ dỗ, ngoan hiền lại có thể có thời gian chăm sóc gia đình. Em xem em lúc nào cũng ngập đầu. Từ bỏ đi.

- Anh nghĩ em điếc sao mà phải nhắc lại. – Thu Hương tu lon bia đáp: – Thấy người ta quần quýt vỡ tim chưa anh? Cao Thiên trẻ hơn anh, đảm đang việc nhà nữa chứ. Không thấy cậu ta làm việc nhà thành thạo không? Anh chỉ biết ăn, đến quét nhà không biết.

- Anh khinh? Đàn ông phải làm công to việc lớn, chui vô bếp thật mất mặt.

- Nhưng người con gái anh yêu lại thích. Anh có biết người ta nhỏ tuổi hơn anh mà quản lý 4 công trình lớn không chút sai sót lại đảm đương việc nhà. Anh thua chắc. – Thu Hương nhắm nhấp vị bia đắng ngắt trong miệng cười nói nhớ tới Lâm Phong làm cô nhói đau.

- Chưa chắc? – Hoàng Vinh đáp đầy tự tin nói: – Anh không thua đâu? Cô ấy là tim là cuộc sống của anh. Chưa cô gái chạm sâu trái tim anh như vậy. Anh không can tâm. – Lon bia bị bóp méo không còn nhận ra hình dạng nữa, cơn giận đang bùng nổ. Anh tiếp tục uống hết lon bia này đến lon bia khác. Cảm giác khó chịu khi hình ảnh đó quần lấy tâm trí anh như cào nát trái tim mình. Thu Hương thờ dãi uống tiếp mong quên đi hình bóng đó, từ bỏ được không. Chỉ thêm chút dừng cảm nữa thôi mà, sao cô lại không làm được.

Thu Hương lắc đầu nhìn mọi thứ đầy vô vọng. Cô từng hy vọng có cùng anh có một gia đình thật ấm êm, hạnh phúc và những đứa trẻ của họ, cô sẽ từ bỏ mọi thứ để ở nhà làm một người vợ hiền, một cô con dâu thảo. Đứa trẻ sẽ giống anh. Đúng rồi, con của Lâm Phong. Không thể cùng anh thì cũng có đáng người, là hạnh phúc dịu ngọt của cô nhưng làm sao làm được đây đây. Tu tiếp lon bia trong tay, Hương miễn man suy nghĩ. Hoàng Vinh gục xuống vai vô lăng ngủ vùi sau khi làm hết nửa thùng bia.

Phù Dung cười nhìn chồng đang cầm cúi gấp quần áo của hai người. Đúng là ông chồng mẫu mực nhỉ. Cao Phong thấy vợ cứ chăm mình mà cười liên vắt đồng quần áo đang gấp dở chạy lại ôm vợ, giọng thủ thỉ:

- Thấy chồng đẹp trai không? Nhìn hoài là mòn đó?

- Da anh dày thật đấy! – Phù Dung dí chán chồng một cái tiện tay véo má anh một cái. Đáng ghét, tự khen hoài. Nhóc con mà giống ba thật là phiền.

- Em định mưu sát chồng đây à? – Cao Phong xuýt xoa vuốt nhẹ má mình: – Anh mà chết là tội ngủ không có người ôm đầu.

- Mưu sát được anh. Da dày có dao đâm không thủng.

Phù Dung lườm chồng một cái cho bõ ghét. Ôm cô vợ vuốt nhẹ cái bụng tròn tròn khiến cho Cao Phong sung sướng đến tê người. Phù Dung ngồi trong vòng tay chồng cảm nhận hơi ấm của anh làm cô cảm thấy bình yên, ngọt ngào. Gia đình nhỏ của cô. Hạnh phúc quá!

Tiếng gõ cửa nhẹ khiến hai người buông nhau ra. Cao Phong cầu nhàu làm mất không gia riêng tư của vợ chồng người ta. Đan Phượng mỉm cười với anh đầy vẻ mặt vô tội.

- Không làm phiền hai người chứ?

- Nếu tôi bảo phiền thì sao? – Cao Phong chống tay vào cửa nhìn Đan Phượng.

- Oh, thế thì trót đi.

- Trước 10 giờ giả vợ cho tôi.

- Được, keo kiệt! – Đan Phượng le lưỡi nhìn bóng Cao Phong khuất sau phòng Cao Thiên. Tối nào ăn cơm ở nhà vợ chồng này là cô ngủ lại luôn để cùng Cao Thiên luyện kiếm thế. Hai người khá hợp nhau về khoản game này nên thường rủ nhau luyện thông đêm khi có điều kiện vì tên ma vương Cao Phong luôn đưa cho họ cả đồng việc để có thời gian rảnh rỗi lờ cùng vợ. Tên keo kiệt, cô muốn cùng bạn thân tâm sự cũng phải nhìn sắc mặt hần. Đi chết đi!

- Đan Phượng à? Vào đi. Đứng tần ngần ngoài cửa làm gì?

- Vào đây? Mà ngồi yên đi không chồng mà lại nhảy Au bây giờ?

Phù Dung cười trước cầu nhàu của bạn. Kéo Đan Phượng ngồi xuống giường, cô nhìn bạn:

- Sao gặp chàng? Vui không?

- Vui cái con gì? Mà chàng cái gì? – Đan Phượng gào lên: – Mà nói linh tinh cái quái gì đấy?

- Mà đừng nói với tao là mà vô tâm trước anh Vinh nha? – Phù Dung cười đáp.

- Ờ thì? – Đan Phượng lúng túng đáp hai má đỏ hồng lên.

- Tiến thui. Mà cứ thế anh Vinh ngỡ mà không có tình cảm bỏ mất thì sao?

- Này lão giúp gì mà mà tán lão cho tao khùng thế? – Đan Phượng cau có nhìn bạn. Biết thế không tâm sự với nó nữa. Đúng là cô có tình cảm với Hoàng Vinh. Anh khờ khạo quan tâm tới cô một cách vụng về nhưng chân thành. Làm việc với nhau một thời gian làm cô hiểu anh rất tốt, luôn hòa đồng với nhân viên, đối xử tốt với mọi người không có dáng của công tử nhưng là....

- Mà đừng nghĩ lung tung. Đừng vì tao mà xóa bỏ hạnh phúc của mình. Với lại đứng ở cương vị của anh ấy thì không thể làm bà nội buồn được. Cả đời bà vì gia đình hy vọng về già được cùng ông hưởng phúc nhưng tất cả biến mất lại gánh vác trọng trách quá lớn. Dù sao bà cũng mang cho tao một ông chồng tốt. Mà đừng cố chấp nữa!

Như hiểu được ý bạn nên Phù Dung khẽ giải thích với bạn. Hạnh phúc là do mình chứ. Đan Phượng nhìn mông lung suy nghĩ. Bạn mình nói cũng không phải không có lý nhưng mà nghĩ tới bà lão đó làm cô khó chịu với lại cô xém nữa đưa nhà họ ra tòa còn mắng người ta ra gì không kiêng ai nể ai. Ai da, thử dài một cái. Suy nghĩ đau đầu quá.

- Mà à? Từ từ rồi nghĩ xem thế nào đã? Kệ mà này tao thấy mà tính làm mối ông anh ngố của tao với chị mà đấy à? Tính đem cả hai anh em tao đá vào nhà mà cả đấy à?

Đan Phượng liếc Phù Dung, con bạn tính toán gì chả nhẽ cô không hiểu sao? Không thì uống quá mấy năm thân thiết như chị em.

- Cùng là tấm chân tình mà!

Chân tình nghe mà nhẹ nhưng sao là cả một chặng đường dài đầy chông gai để hiểu. Yêu mà, đắng đấy nhưng rồi ngọt đấy, lạnh đấy mà ấm áp vô cùng. Tấm chân tình nhận hay không nhận, nắm bắt hay không là ở mỗi người vì tình đó là trái tim, là Nguyệt lão se duyên bằng hàng ngàn sợi tơ mong manh thành một sợi dây trói lấy hai người và từ đó hợp hay tan là tùy thuộc vào sự cố gắng của mỗi người.

“Là duyên, là phận, là tình

Ngàn năm mới có mối lương duyên mình.”

Thu Hương bước chân vào bar với ánh mắt hâm mộ của bao người. Đôi môi mọng đỏ với bộ đầm đen đầy duyên dáng và khiêu khích, mái tóc uốn cong hòa hợp làn mi được uốn cong khiến cô đầy nét quyến rũ đến mê người. Bước chân đầy uyển chuyển đến quầy bar sau khi từ chối tất cả lời mời. Tâm trạng cô chỉ muốn một mình yên tĩnh uống rượu để thư thả. Cô không thể lạc quan như anh Hai được, quần lấy bà vú đòi học làm việc nhà khiến cả nhà suýt ngất. Tận mắt nhìn thấy anh đi cùng cô gái đó khiến cô cảm thấy mình đã hết hy vọng. Đúng là dịu dàng, đoan trang thích hợp để làm một người vợ hiền dâu thảo. Nực cười, gọi ỉnh một ly rượu mạnh nhắm nhấp từng chút khiến tâm trạng cô dịu đi. Ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh khiến cô muốn ngừng hô hấp? Sao anh lại ở đây. Lâm Phong bằng da bằng thịt đang ngồi trước mặt cô. Anh thấy sự xuất hiện của cô nở nụ cười xã giao rồi tiếp tục với ly rượu trong tay mơ hồ nghĩ điều gì đó.

- Không nghĩ anh lại ở đây?

- Sao cô nghĩ thế? – Anh lắc lắc ly rượu trong tay hỏi lại cô.

- Anh không hợp với nơi này? – Thu Hương uống nốt ly rượu của mình rồi với tay gọi bồi thêm ly nữa. Đúng là duyên, không nghĩ gặp anh ở đây.

- Cô thì hợp chắc? – Lâm Phong ghé sát vào tai cô, hơi thở phả vào khiến Thu Hương bủn rủn. Nó quá ấm, quá ngọt ngào khiến tim cô muốn ngừng. Cánh tay anh vươn qua ôm lấy eo cô về phía mình nụ cười quyến rũ: – Mà hợp với cô, tối nay trông cô đầy khêu gợi.

Anh có vẻ uống nhiều rồi nên mới có hành động đó vì nó không hợp với tính cách thường ngày của anh. Lâm Phong có tâm sự chẳng và nó liên quan tới phụ nữ. Đàn ông chỉ uống rượu khi thất bại trong sự nghiệp hay tình yêu. Công việc của anh rất tốt vừa mới được thăng cấp. Vậy đây là... Một chút nhói đau trong tim nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh của mình, Thu Hương nâng ly rượu lên khẽ cười duyên:

- Vậy chúng ta cạn ly rượu này vì điều đó?

Lâm Phong cười uống cạn ly rượu của mình rồi rót tiếp ly khác, vòng tay anh vẫn giữ cô và càng siết chặt lấy khiến Thu Hương cảm thấy ngọt. Lần đầu tiên cô gần anh đến thế. Hai người cùng nhau uống không nói thêm bất cứ câu nào.

Khi hai người rời khỏi quán bar thì Lâm Phong đã say lắm rồi. Anh bước đi loạng choạng vúi chặt vào Thu Hương. Hai người sát lấy nhau, trời đã quá khuya nên gọi mãi mà không có taxi nào cả. Cô chặt vật mãi mới đưa anh đến khách sạn gần nhất và đã đưa ra quyết định cuối cùng của mình. Đêm nay anh sẽ là của cô, duy nhất là của cô mà thôi. Đặt anh lên giường cô mới có thể nhìn kỹ Lâm Phong. Hôm nay, anh không mặc quân phục mà mặc áo sơ mi với quần Jin tôn nên thân hình cân đối của mình. Hôn nhẹ lên bờ môi anh làm Thu Hương rung lên, hương vị rượu cùng mùi sữa tắm dịu nhẹ của anh khiến cô mê mẩn. Bàn tay cô vuốt nhẹ lên anh đầy quyến luyến, lợi dụng anh say mà làm loạn. Lắc đầu cười bản thân mình, biết yêu không có lối thoát mà vẫn lao vào.

Lâm Phong mơ màng khi có bàn tay vuốt nhẹ mình khiến anh có những cảm giác mà chưa bao giờ được trải qua. Bờ môi nào đó chạm nhẹ vào môi anh khiến rung lên những cảm xúc mê người, Lâm Phong ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia. Bờ ngực khẽ cọ vào người khiến anh không thể kìm nén cùng với hơi rượu, Lâm Phong trườn nhẹ lên thân hình đó khát khao bờ môi đỏ đó. Hương vị thật tuyệt và quen thuộc, dịu dàng đến mê hoặc. Tham lam quyến luyến thân ảnh, anh theo bản năng vuốt nhẹ dùng tất cả sức lực tháo bỏ những gì gò bó giữa hai người, quay cuồng trong những đam mê.

Thu Hương mỉm cười thỏa mãn trong vòng tay anh. Dẫu biết lợi dụng anh say rượu mà làm loạn nhưng cô không ân hận, một chút cũng không hối hận. Tình yêu này là cô đã lựa chọn, là một tình yêu sét đánh nhưng lại là khắc cốt ghi tâm. Ngắm nhìn anh, tham lam siết nhẹ ôm lấy anh. Tình một đêm thôi, mong sau khi anh tỉnh dậy sẽ quên để bên người vợ dịu dàng mà anh đã lựa chọn. Cô chỉ là giấc mơ thoáng qua mà thôi, ờ

au trong tim nhưng tham lam chỉ có thể dừng lại ở đây thôi. Mong anh hạnh phúc. Đắp lại chăn cho Lâm Phong, Thu Hương nhẹ nhàng bước vào phòng tắm. Một đêm hạnh phúc nhất đời cô!

Đan Phượng không ngờ Cao Phong nổi hứng lười liền đá cô sang bên Hoàng Thái. Cố giữ vẻ bình tĩnh, cô mang quyết toán sang bên Hoàng Thái để chuyển sang giai đoạn tiếp theo. Thằng cha mắc dịch, lười chỉ muốn ôm vợ là sao? Cô đang độc thân nha lại chuẩn bị tốt nghiệp nữa chứ! Vợ lão tốt nghiệp thì cô được miễn chắt? Muốn giết người! Hy vọng gặp Thu Hương, gặp người kia chắc cô mất bình tĩnh quá. Ghét cái mặt, dạo này không thèm đến trường đón cô cũng không thèm nhắn tin, gọi điện như trước nữa. Suýt nữa nghe Phù Dung xúi dại mở lòng, đồ giết người không dao.

Hôm nay trong bộ váy đen, trang điểm đậm để che dấu cảm xúc thực của mình khi gặp ai đó, Đan Phượng tự tin bước tiếp không ngờ người tiếp cô là kẻ đáng ghét kia. Nở nụ cười tươi trước đối tác, nói qua tình hình và đề án của bên kia. Hoàng Vinh gần như bùng nổ, mắt tối sầm khi thấy bộ dạng của Đan Phượng. Quá sexy, quá trẻ hờ dơi vai trần cùng bờ ngực căng tròn, lại quá ngắn nữa lộ hết đôi chân thon dài. Cô tưởng công ty là chốn nào, quá hấp dẫn hay là muốn đàn ông vỡ tim mà chết. Trang điểm kiểu quái gì vậy, quá đậm, làn mi cong được chuốt mascara lại thêm đôi môi mọng đỏ kia nữa. Anh không phải cố giữ bình tĩnh thì hiện tại đang muốn ném cô ra khỏi cửa. Không được, không chấp nhận được và chẳng thể chờ đợi cô nói xong, Hoàng Vinh bật dậy kéo cô đi trước sự bất ngờ của Đan Phượng. Cô thét lên:

- Anh điên sao? chúng ta đang bàn công việc mà.

- Tốt nhất là em nên yêu lặng cho tôi. – Hoàng Vinh nắm chặt tay cô đang kháng cự. Thấy bộ dạng đáng sợ của anh, Đan Phượng đành im lặng đi theo không dám ý kiến.

Toàn bộ nhân viên đang tròn mắt khi thấy giám đốc đang nắm tay một cô gái, bộ dạng rất khủng bố nên ai cũng hiểu ý tránh ra xa một chút. Hoàng Vinh không ngần ngại kéo Đan Phượng một mạch xuống quầy mỹ phẩm khu mua sắm ở tầng dưới của công ty.

- Cô cho tôi một bộ tẩy trang, loại tốt nhất!

Cô nhân viên gạt đầu vội vã lấy cho Hoàng Vinh. Anh không thèm để ý tới Đan Phượng đang cũng muốn bùng nổ.

- Anh làm quái gì đấy? Muốn mua tẩy trang làm gì? Cho bạn gái à? Vậy kéo tôi làm gì? – Đan Phượng bĩu môi nói: – Nhanh để còn bàn nốt công việc, tôi về.

- Em im ngay? Không cần em nói? – Hoàng Vinh lấy từ tay cô nhân viên liền chĩa nĩa kéo cô tiếp về quầy trang phục nữ. Quảng cho cô cái nhìn đe dọa hãy ngồi im, anh phăng phăng tiến vào kiểm kiểm cái gì đó đây về suy tính, lựa hết cái này tới cái khác. Đan Phượng bắt đầu bốc hỏa, anh ta kiểm cho bạn gái của mình liên quan gì đến cô mà bắt cô ngồi như phỗng ở đây. Phù Dung, mày chuẩn bị tiếp chiêu của tao đi, lắng xê ông anh gớm. Xem, đến xem lão làm gì đây này?

Hoàng Vinh nhìn bộ dáng bốc hỏa của Đan Phượng mà không thể không bật cười. Yêu quá đi mất? Vẫn giữ bộ dáng dọa người, anh quảng cho cô đồng hồ, lãnh đạm nói:

- Đi tẩy trang và thay đồ cho tôi?

- Sao tôi phải làm thế chứ? Tôi thấy mình mặc rất đẹp mà? – Đan Phượng sau một hồi ngầy ngốc đã khôi phục kịp bộ dạng chanh chua của mình: – Rất đẹp và quyến rũ phải không anh? – Đan Phượng liền vòng qua vai anh đẩy thân mật nở nụ cười mê người. Hoàng Vinh không ngần ngại ôm lấy eo cô làm cho hai người đang dán chặt vào nhau, cười lạnh:

- Tốt nhất em nghe lời tôi? Nếu không tôi cũng không ngần ngại cùng em diễn một màn mùi mẫn đâu. Một nụ hôn nồng nàn thì em nghĩ sao?

Hoàng Vinh kề sát môi anh gần môi cô, khiến Đan Phượng phát hoảng vội buông anh ra. Ngượng quá, bao nhiêu người nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ có, tò mò quá. Điện, hất tay anh ra, Đan Phượng không ngần ngại đánh giá lại xem độ xác thực của lời nói vừa rồi và sau khi bắt gặp ánh mắt thì khẳng định anh dám làm thật.

- Được, làm thì làm. Wc ở đâu?

Hoàng Vinh chỉ tay cho cô xong liền gặp ánh mắt muốn giết kia liền bật cười. Loanh quanh đợi cô khiến anh có cảm giác đang hẹn hò vậy. Thật thú vị, có nên mời cô đi ăn cơm không? Đang phân vân thì nghe

giọng nói quen thuộc đập vào tai mình.

- Hôm nay mua sắm thoải mái nha em? – Cao Thiên đang rất vô cùng thân mật với một cô gái trông vô cùng dễ thương. Vậy Đan Phượng, Hoàng Vinh như nổ tung khi thấy cảnh đó. Cô ấy... Tên khốn đấy, không ngần ngại anh chạy lao đâm thẳng vào Cao Thiên không chút nương tay trước sự bất ngờ của mọi người và ngay nhân vật đang bị đánh. Cô gái hoảng hốt nhìn anh rồi lao vào phía Cao Thiên đang ngã nhào dưới đất, máu me be bét trước cú đánh trời đánh của Hoàng Vinh.

- Hoàng Vinh! Anh điên à? – Cao Thiên hét lên khi nhận ra người đánh mình là ai.

- Tao điên! Mày phản bội Đan Phượng. Sao cô ấy có thể tin yêu cái dạng mày cơ chứ? – Hoàng Vinh mất hoàn toàn lý trí lao vào đập Cao Thiên. Không gian nào động trước cảnh hai người lao vào đánh nhau như hai con thú gào thét. Nhân viên an ninh tính lao vào can hai vị khách trước sự hoảng loạn của khách hàng nhưng mà nhận ra vị giám sát vị giám đốc trẻ của mình thì họ hơi chùn xuống. Đúng là tiến thoái lưỡng nan, ai dè vị giám đốc thân thiện, hiền lành đáng vẻ thư sinh lại dũng mạnh như thế, nghe nói là tranh giành một cô gái.

- Anh hiểu lầm... – Cao Thiên chưa kịp nói tiếp thì bị ụnh tiếp. Hoàng Vinh như con thú bị điên cứ lao vào không nghe thấy bất cứ điều gì cả?

Đan Phượng đang ung dung bước ra khỏi Wc đầy hứng khởi, khuôn mặt được tẩy trang trông dịu dàng, mái tóc búi cao được buông xõa khiến trông cô đáng yêu, thay đổi đến 3600 chứ không phải 1800 đâu nhé? Lúc trước cô như một Sexy girl giờ thì giống một baby girl ấy. Đồ đáng ghét! Sao lại là váy hồng trông ngây thơ chít đi được thể này đã thể lại thêm cái áo khoác ngoài làm tôn thêm đáng thương, yếu điệu. Cái váy đen của cô đẹp thế mà sao không ặc, người ta thường nói đàn ông thích phụ nữ sexy, kêu gọi sao. Là cô đã cố tình chọn cho anh chiêm ngưỡng, sao anh không thích nhỉ? Đúng là khác người. Đang thoải mái đi ra không biết thái độ của anh như thế nào khi thấy bộ dáng này của cô đây? Chợt thấy một đám đông đang tụ tập vốn bản tính tò mò, Đan Phượng cũng tiến vô góp đồng vui kia. Đánh nhau, vui đấy nhưng mà trông quen quen. Hai người đàn ông đánh nhau này sao mà quen nhỉ? Đang nghi vấn thì bỗng nghe giọng nói thân thuộc.

- Chị Đan Phượng. Mau giúp đi. Anh Thiên bị người ta đánh đau lắm mà chẳng ai can cả. Em làm hết sức rồi.

Là Minh Hằng, em họ cô đây mà. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Minh Hằng làm Đan Phượng lắp bắp không thành tiếng chỉ vào hai người đang vờn nhau kia:

- Là Thiên à? Cậu ta làm gì mà bị ụnh thế kia?

- Em không biết? Chúng em đang đi dạo thì người đàn ông kia lao vào đánh anh ấy thôi.

Minh Hằng nước mắt lưng tròng. Đan Phượng vội tách đám đông nhìn kỹ là Hoàng Vinh. Thấy cô, Cao Thiên hét lên:

- Cô đứng nhìn làm gì? Ngán tên điên kia lại cho tôi. Tại cô hại tôi đấy.

Đan Phượng vội nhảy vào tách Hoàng Vinh, trông anh lếch thếch mặt mũi tím bầm, xem ra Cao Thiên cũng không nhẹ tay chút nào đâu. Anh quệt vết máu nhưng anh mắt nhìn Cao Thiên vẫn hằn lên tia máu, cô phải vất vả lắm mới giữ cho anh không lao tới phía Cao Thiên.

- Anh điên à? Làm sao đánh Thiên? – Đan Phượng hỏi.

- Em còn gọi cậu ta thân mật thế là sao? – Hoàng Vinh chỉ thẳng vào mặt Cao Thiên: – Cậu ta đang tình tứ bên cô gái khác mà em thản nhiên như thế là sao? Em bị điên à? Hay mù vì tình.

- Anh hiểu lầm rồi? Không phải như anh đang nghĩ đâu? – Đan Phượng cố giải thích nhưng hình như tất cả những lời cô nói đều từ tai trái rồi qua tai phải anh thì phải. Hoàng Vinh vẫn như muốn lao đến đánh tiếp, bàn tay tạo thành nắm đấm. Đan Phượng sắp không giữ nổi anh nữa rồi. Cô liếc Thiên với ánh mắt đầy hối lỗi nhưng Thiên không thêm để ý, quay ra trấn an cô gái, Điều bộ anh càng làm Hoàng Vinh điên lên, ánh mắt Đan Phượng làm anh tưởng lầm cô đang đau lòng, van xin tình yêu của cậu ta. Anh muốn điên lên tiếp tục lao vào đánh Thiên khiến cậu nhóc rất bất ngờ. Đan Phượng lúng túng vội hét lên:

- Anh hiểu lầm rồi? Em không phải thích Thiên, người em thích là anh.

Không gian đột nhiên ngưng đọng và có người đang hung hổ bỗng im lặng đứng ngây ngốc quay lại nhìn cô như không tin vào những gì tai mình nghe thấy. Anh nhìn cô đầy nghi ngờ, Đan Phượng đôi mắt cô ngấn lệ gật đầu khẳng định điều mình nói.

- Em nói thật chứ? Không lừa anh chứ? Không phải bảo vệ cậu ta chứ?

Đan Phượng lắc đầu đáp: – Anh nghĩ em hiền đến thế sao? Nếu em và Thiên yêu thật mà cậu ta dám sau lưng em làm chuyện này thì cậu ta chán sống rồi sao? Hơn nữa Minh Hằng là em họ em, không tin anh cứ hỏi họ.

12. Chương 12

Hoàng Vinh quay ra nhìn hai người thì cùng gặp hai cái gật đầu lia lịa đồng ý kiến. Thiên như muốn tắt thở, trời ơi là trời, cậu giờ mới hiểu thế nào là đánh ghen, tốt nhất là đừng dính vào, cứ nhìn Hoàng Vinh cũng biết bộ dạng anh ta là muốn giết người lắm rồi.

- Nhưng mà em gọi cậu ta là tình yêu?

- Vì trong Nhất Kiếm tụi em là vợ chồng mà, trong Au thì là người yêu? – Đan Phượng giải thích: – Game mà, không tin anh có thể gọi điện cho Cao Phong, anh Hai em và Phù Dung xác nhận. Họ có thể làm chứng cho em

Ánh mắt của Hoàng Vinh đầy nghi ngờ làm Đan Phượng nản không còn gì nản hơn nữa? Đồ đa nghi, làm sao để hấn tin là cô thích hấn và cô với Thiên là trong sáng. Bất ngờ, Đan Phượng tiến lại chỗ Hoàng Vinh, áp đôi môi mình vào môi anh trước sự ngạc nhiên của mọi người và tột đỉnh của ai kia. Mọi ánh mắt đổ dồn vào đôi tình nhân và sự dũng cảm của cô gái. Tình yêu đôi khi nên ít dùng lời nói mà thẳng thắn bằng hành động. Hoàng Vinh vô cùng ngây ngốc trước nụ hôn của Đan Phượng. Không phải là anh mơ chứ, môi cô ngọt lắm rất ngọt và đậm thắm. Là thật, cô thích anh? Hơ, hạnh phúc quá.

- Hai người có thôi cái màn hại mắt của mọi người không? – Thiên sau khi đã chụp được một loạt ảnh như mơ. Tối nay phải cho facebook mới được, à mà phải gửi cho anh Phong với chị dâu, anh Lâm Phong nữa. Hà hà, tóm lại là tất cả mọi người. Coi như tính luôn giùm vụ ăn đồn oan này.

Đan Phượng vô bụng anh ra, đôi má hây hây đỏ. Anh cười trừ nhìn ánh mắt của mọi người đổ xô về phía mình đầy tò mò. Ngại quá, mà thôi cũng đáng, có được cô là hạnh phúc tốt rồi.

- Xin lỗi cậu nhá! – Hoàng Vinh gãi đầu hướng Cao Thiên nhận lỗi.

- Giảm cho tôi 50% tất cả các sản phẩm ở khu trung tâm này là lời xin lỗi chân thành nhất. -Cao Thiên vào thẳng vấn đề luôn. Chút thương tổn này thì không vấn gì, coi như trả nợ Đan Phượng đã mang tới tình yêu cho anh. Nhìn Minh Hằng là điều hạnh phúc nhất đời anh rồi.

- Không vấn đề gì? – Hoàng Vinh quay ra phía thư ký vẫn đang ngây ngốc khi chứng kiến sự kiện vừa rồi: – Đưa cậu ta nên phòng y tế xem vết thương rồi đưa cho thẻ Vip cho cậu ta. – Quay ra nhìn Cao Thiên đáp: – Giảm 80%, có giá trị vĩnh viễn. Còn nữa đưa thêm cho chị dâu cậu một cái nữa, bảo tùy ý mua sắm ở bất cứ hệ thống nào của công ty.

Cao Thiên gật đầu không thềm đáp lại lời anh liền kéo người yêu ra khỏi trốn thị phi này để lại Hoàng Vinh với đồng lõa xộn này nha. Hoàng Vinh quay ra phía đám đông đang tò mò háo hức nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi đã làm phiền mọi người. Mọi việc đã ổn thỏa, ai về việc lấy thôi.

Đám đông thấy hết chuyện để xem rồi tản ra chỉ còn hai nhân vật chính đang ngượng ngùng nhìn nhau. Đan Phượng bĩu môi nói lấy:

- Sao cho thẻ VIP mà không cho em?

- Em không cho? – Hoàng Vinh cười ôm eo cô kéo đi ra khỏi nơi này.

- Keo kiệt?

- Sau này đưa hết lương, hết thẻ của anh cho em nha. Chỉ cần cho anh một bầy heo con để thương như em là được rồi? – Anh thủ thỉ vào tai cô khiến đôi má kia đã đỏ gờ thì như trái cà chua chín. Cô đẩy anh ra:

- Ai thèm. Mà em không phải heo nái đâu?

Đan Phượng cúi lên nhưng anh càng ôm chặt lấy hơn. Tình yêu là vậy. Sau mưa trời lại sáng rồi. Đôi khi phải dừng cảm nếu không chỉ làm nhau đau khổ mà thôi, đừng giữ hết trong lòng thế nhé. Hãy nói hết chân tình, để hiểu hết về nhau và biết đâu có một tình yêu thực sự trong đời. Im lặng đôi khi không phải là tốt nhất là trong tình yêu.

Lâm Phong ngồi im không biết nên làm thế nào nữa. Anh không thể tập trung nổi vào công việc nữa. Chuyện đêm đó, dù say nhưng anh vẫn nhớ. Anh đúng là điên rồi, thật sự sao có thể làm chuyện tày trời với con nhà người ta, lại là lần đầu của người ta nữa chứ? Có chút bất ngờ, không nghĩ Thu Hương là kiểu con gái truyền thống, trông cô đầy vẻ khiêu khích đàn ông. Ngày trước anh nghĩ đó chỉ là thứ tình cảm đồng danh của cô tiểu thư mà thôi, cả thèm chóng chán thôi. Không ngờ cô lại có thể yêu anh nhiều như vậy. Sau đêm đó, anh tìm mọi cách để liên lạc thậm chí là qua nhà nhưng không tài nào gặp được cô.

- Anh Phong? Đến phòng thẩm vấn thôi. Anh làm gì cứ ngẩn ngơ thế? – Cậu bạn đồng nghiệp lên tiếng nhắc nhở khiến Lâm Phong chợt nhớ rằng chiều nay có quá nhiều việc phải triển khai nhưng quả thật hiện tại anh không thể tập trung được nữa rồi.

Chán ghét bản thân mình quá, lần đầu tiên anh gặp tình huống khó xử này quá, còn hơn cả án khó nữa đấy. Lâm Phong cười nói với đồng nghiệp:

- Cậu theo cậu Thành nhé. Tôi có chút việc!

- Anh dạo này lạ lắm đấy. Làm việc chẳng tập trung gì cả? Lấy lại tinh thần đi nhé. Đánh án như anh có ngày lên ban thờ hít hương, ăn chuỗi cả nải ngắm gà hỏa thân thôi.

Lâm Phong vỗ vai cậu đồng nghiệp cười gượng. Giờ đúng là tâm trí anh không thể làm bất cứ điều gì? Phải xin nghỉ mấy hôm mới được, giải quyết tốt thì mới có tinh thần làm việc.

....

Phù Dung tròn mắt nhìn Lâm Phong, gầy guộc và hốc hác trông giống như cái bang. Đan Phượng mãi mê yêu đương kiểu gì để ông anh trông tàn tạ thế này. Lâm Phong cười khổ trước cái nhìn ngạc nhiên của cô.

- Em bỏ ngay cái ánh mắt đấy đi cho anh được không? Trả lời anh thành thật, biết Thu Hương ở đâu không?

Phù Dung thấy thái độ của anh Lâm Phong liền hiểu ra chút vấn đề, nhìn bộ dạng kia cũng đủ hiểu anh bị hành hạ tâm trí thế nào?

- Chị lên Đà Lạt nghỉ ngơi, mấy hôm nữa sẽ bay sang Mỹ tu nghiệp. Anh tìm có chuyện gì không?

- Cô ấy còn nói gì nữa không? – Lâm Phong gấp gấp hỏi.

- Chị ấy lạ lắm? Hôm nọ hỏi em bà bầu cần làm gì và không làm gì? Mà trông chị đầy những tâm sự, lo lắng. Anh hỏi có chuyện gì?

- Không phải việc của em? Bà bầu gì mà tò mò thế hả? – Lâm Phong xoa đầu cô đáp.

- Anh này kỳ ghê cơ? – Phù Dung lè lưỡi đáp lại anh cười: – Chị Thu Hương rất tốt, anh nên trân trọng ha?

Lâm Phong gật đầu rồi nhanh chóng rời đi. Tâm trạng thất thần đi trên con phố đông sao anh cảm thấy lạc lõng và cô đơn thế không biết? Thu Hương, người con gái vô tình đi vào và chạm nhẹ vào tim anh. Lúc đầu quả thật là do cô ép nên anh mới đi với cô tới nhiều nhưng về sau, anh cảm thấy cô rất tinh tế lại dịu dàng. Anh theo ý bố mẹ mai mối vì anh hiểu hai người là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Cô sinh ra trong một gia đình giàu có, tiện nghi còn bản thân anh xuất thân từ một gia đình bình thường thử hỏi cô chịu

được không. Ba mẹ anh theo truyền thống con dâu phải biết chăm lo gia đình, làm dâu làm vợ đảm đang, vì sự nghiệp của chồng mà hy sinh nhưng cô sao có thể từ bỏ một chút vị, tương lai sáng lạng để theo một anh công an suốt ngày đi đánh an bắt kẻ ngày đêm. Làm vợ của một chiến sĩ công an thì phải chấp nhận hy sinh nhiều thứ, phải đảm đang cang đáng công việc của hai bên nội ngoại, chấp nhận thời gian làm việc của chồng đồng thời chịu áp lực tâm lý khủng khiếp. Một tiểu thư như cô có chấp nhận nổi không.

Thực sự bản thân anh không biết mình phải làm sao nữa? Tình một đêm là thứ anh không bao giờ nghĩ tới được. Anh quen nếp sống dấm dấm thì dấm dấm trách nhiệm, không thể lấy cớ say rượu để từ bỏ đi rằng anh và cô đã xảy ra quan hệ mà bản thân anh cũng không phải là không có khao khát với cô. Thu Hương cũng sắp đi tu nghiệp, anh không thể cản trở tương lai tốt đẹp của mình để chỉ làm một người vợ bình thường. Khó nghĩ quá! Phải làm sao bây giờ.

Thu Hương vuốt nhẹ bụng mình khẽ cười, không ngờ chỉ một lần mà đã trúng độc đắc rồi. Hey, sau khi dùng que thử, cô không tin được vào mắt mình, hai vạch đấy. Niềm vui này không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào diễn tả được nữa rồi. Cô thuyết phục cả nhà đi tu nghiệp lấy thời gian đó để bình an sinh bé cưng, tình yêu của cô cuối cùng có trái dù nó không toàn vẹn nhưng cô sẽ cố gắng để con có điều kiện tốt nhất.

- Chị Hai đi thiệt à? – Phù Dung nặng nề ôm bụng đặt ly nước xuống bàn.

Thu Hương nhìn em gái đang sắp tới ngày sinh mà mừng cho hạnh phúc của nó, nhìn cảnh chồng chăm nó cũng đủ khiến ới người ghen tỵ rồi nha. Có lẽ trời bù đắp cho nó những tháng ngày có gia đình mà cứ bơ vơ. Tuy bề ngoài bà nội vẫn còn nặng nề nhưng thực tâm bà cũng đã nhìn nhận lại rất nhiều. Ba mẹ dù vẫn ngượng ngập nhưng cố từ từ hòa nhập với cô con gái út ít này rồi, hỏi han quan tâm coi như bù đắp lại những tháng ngày xưa. Anh Hai thì khỏi nói cưng cô em tâm lý này lắm, không có em nó thì giờ anh vẫn còn đang đau tinh lắm. Đan Phượng với Hoàng Vinh quyết định cuối năm nay sẽ cưới, hai người này tốc chiến tốc thắng. Buồn cười nhất là Đan Phượng đến nhà cô còn ngượng ngập lắm vì ngày xưa lớn tiếng nhưng không có Đan Phượng thì cả nhà không nhận ra sai lầm của mình. Bà nội ưng cô cháu dâu này lắm, cuối cùng cũng có người trời được thẳng cháu bất trị của bà rồi. Bà có thể yên tâm cùng con dâu, con trai lên Đà Lạt dưỡng già rồi.

- Chị! Chị có nghe em gọi ạ? Chị định đi thật à?

Thu Hương mỉm cười nhìn xa xăm nhớ về một bóng hình. Phù Dung xoa xoa cái bụng sắp đến ngày sinh của mình khẽ hỏi:

- Thế anh Lâm Phong thì sao đây? Hôm trước anh qua hỏi em về chị.

Thu Hương cười nhạt, anh hỏi về cô ư. Chắc vì chuyện đêm đó, với tính cách của anh thì sẽ nhận trách nhiệm với cô nhưng cô không cần một thứ gì gọi là trách nhiệm, cô muốn tình yêu của anh không muốn gượng ép, không muốn anh buồn mà muốn anh thật hạnh phúc. Giờ thì cô đã có đủ rồi, đã là của anh và đã mang trong mình giọt máu của anh. Thôi, không duyên không phận thì không cần gượng ép làm gì, hãy giữ lại trong nhau chút kỷ niệm đẹp.

- Em sắp sinh chưa? – Cô thay đổi chủ đề đau lòng này: – Đi đứng cẩn thận, đừng để Cao Phong nhảy lên. Trông chú ấy cứ loạn lên.

Phù Dung cười ngượng ngùng. Bà vú có lần gãi lên khi cô chỉ giúp chút việc cón con mà anh lao vào dành lấy làm hộ khiến bếp náo loạn vì gia đình không có truyền thống vào bếp, đến lúc dọn dẹp với rửa bát thì thêm phen náo nữa vì có thêm sự góp mặt của Hoàng Vinh nhất quyết sẽ làm không cho cô và Đan Phượng làm. Bực mình, hai cô phải dùng biện pháp mạnh đá hai người đàn ông này lên phòng. Thật tình!

Thu Hương cười cười không đáp chỉ mấy tiếng nữa thôi cô sẽ đáp chuyến bay cuối cùng sang Mỹ. Ba mẹ buông không hiểu lý do vì sao cô lại có quyết định bất ngờ như vậy, công ty đang bề bộn nhiều việc một mình anh Vinh e là không gánh nổi.

- Chuẩn bị đi? – Hoàng Vinh cười đáp khi thấy hai chị em đang yên lặng nhìn nhau. Đan Phượng lấp ló ngó đầu vào chen thêm câu:

- Hai người muốn trẻ chuyến bay không? Đừng có sụt mướt hộ tôi không?

Phù Dung lườm Đan Phượng một cái cầu nhàu ngó nghiêng hỏi: – Chồng tao đâu rồi?

Đan Phượng nháy máy bạn đáp: – Đi tìm một tên gốc sẽ đến sau. Thôi nào chuẩn bị, biết đâu là sum họp không cần phải buồn ảnh hưởng tới con tao.

- Em nói lại cho anh coi? – Hoàng Vinh véo má Đan Phượng: – con nào? Bảo em sinh cho anh một đứa thì không chịu, giờ con nào nữa?

- Con Phù Dung? Em nhận làm mẹ nuôi nhen? – Đan Phượng phụng phịu đáp: – Không thèm sinh con cho anh đâu? Anh xấu, véo má em.

- Em ham thế à? – Hoàng Vinh cười hỏi.

- Sao không? Cao Phong chăm vợ rất tốt tất nhiên con sẽ bụ bẫm, có thể véo này, cắn này, thơm này, haha Nhìn bộ dạng sắp chảy nước miếng của cô mà phát hoảng, Hoàng Vinh thương cho nhóc con sắp tới quá, chưa sinh ra đời đã bị người ta tìm cách bạo ngược.

-Anh đừng để ý đến nó! – Phù Dung trừng mắt đáp, con cô chưa ra đời đã muốn bạo hành là sao: – Nó háo sắc lắm, trẻ con trong làng bọn nó dè nhiều lắm. Chỉ cần bụ bẫm đáng yêu là nó không tha.

- Mày....

Đa

n Phượng lừ mắt nhìn con bạn, nếu không có nhóc con thì nó nghĩ lý do gì mà cô đến công ty nhà nó làm, bị chồng nó ngược đãi kiêm dụ dỗ để cô làm đến bán mạng cơ chứ. Đồ đáng ghét!

Thu Hương khẽ vuốt bụng cười nhìn mọi người đang um sùm tranh cãi. Không khí này thật ám áp khiến cô không nở rời xa. Ai cũng nở nụ cười rạng rỡ, thế giới này luôn đơn giản như vậy thật tốt, được sống bên người mình yêu thật tốt.

Mọi người ai cũng buồn trước sự ra đi của Thu Hương, gia đình mới có chút không khí thì đi. Ai cũng hiểu nhưng bản thân cô là hiểu nhất. Cô không đủ can đảm nhìn anh bên người con gái khác và cũng muốn đứa nhỏ được bình an chào đời. Sân bay đông người qua lại, ánh mắt của mọi người khiến cô không thể rời chân. Lấy hết sự mạnh mẽ, cô quay bước vào trong, tránh cái nhìn đầy nước mắt của bà và mẹ, tiếng thở dài của ba, đôi mắt hoe hoe của Phù Dung. Trốn tránh tất cả mọi thứ, nuốt những giọt nước mắt vào tim cô rảo bước vào phòng cách ly. Nụ cười yêu ớt vấy tay mọi lần nữa. Bốn năm thôi mà đâu phải sinh lý tử biệt.

- Thu Hương! – Một giọng nói ám áp quen thuộc đập vào tai khiến cô tưởng mình mơ. Là anh, anh đang tiến về phía cô trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Lâm Phong nhìn khiến cô có chút bối rối.

- Anh muốn nói chuyện với em, được không?

- Nếu là chuyện kia thì anh không cần. Đó là em tự nguyện.

- Không? – Lâm Phong nghiêm túc nhìn cô: – Anh chỉ là anh công an bình thường thôi, lương anh thấp lắm.

Mọi người cứng đờ toàn tập. Đan Phượng chỉ muốn lao tới đập ông anh một trận cho bõ tức. Nói cái quái gì, Hoàng Vinh hiểu bạn gái mình quá đành giữ cô lại. Cao Phong nhìn vợ âu yếm lau những giọt mồ hôi cho cô cười trộm, tay này ăn to nói lớn ở đâu mà giờ nói toàn câu chuỗi thể.

- Anh ... Anh muốn nói gì? – Thu Hương bắt đầu bước vào cái mê hồn trận của anh.

- Lương anh thấp nên không thuê người giúp việc nhưng anh hứa sẽ giúp em việc nhà. – Lâm Phong tiếp tục trong tình trạng hỗn loạn: – Lương anh thấp nhưng anh sẽ đưa tiền lương, thưởng, phụ cấp cho em không dư dả lắm đâu nhưng anh sẽ cố gắng.

- Tóm lại là anh muốn nói gì với em? – Thu Hương lặp lại lần nữa nghi ngại nhìn anh.

- Ý anh là... – Lâm Phong gãi đầu lúng túng nói: – Em làm vợ anh được không? Vợ của một chiến sỹ công an.

- Anh điên à? Không cần gượng em vì trách nhiệm đâu? Là em tự nguyện. – Thu Hương khóc khi nhìn anh, định quay đi thì anh nắm chặt tay lại ôm cô vào lòng khẽ nói:

- Anh nhận ra mình yêu em. Đáp ứng anh? Làm vợ anh nhé!
- Thật không? – Thu Hương thỏn thức hỏi lại anh.
- Thật! Chỉ là em phải chịu thiệt thòi rồi. Nhà anh không được như là em.

Cô lắc đầu, chỉ cần ở bên anh thì lương anh thấp thì sao chứ, cô cũng đi làm mà, không thuê người làm được thì cô sẽ tự làm, được chăm sóc cho anh thì vất vả chút có sao, phải làm dâu cũng không sao, thay chồng đối nội đối ngoại cũng được mà, làm vợ công an phải chịu áp lực thì cô sẽ tập để anh yên tâm ra ngoài công tác.

Mọi người tròn mắt nhìn màn cầu hôn độc nhất vô nhị từ trước đến nay. Đan Phượng cười đến chảy nước mắt, ông anh trai cô thật độc đáo nha, Hoàng Vinh ngẩn ngơ nhìn đôi uyên ương kẻ khóc người đứng như ngẩn ngơ kia. Cao Phong nhin cười ôm vợ xoa xoa cái bụng bụng thầm nghĩ con trai sau này đừng có màn cầu hôn kiểu này kéo ba con chết vì đau tim do phải nín cười.

Ba mẹ cùng bà nội ngơ ngẩn nhìn hai người đầy thắc mắc nhưng quyết nhin lại, dù sao có người giữ chân Thu Hương lại là được rồi mà trông cậu nhóc này cũng đường hoàng, tử tế mặt mũi sáng sủa, tuy gia thế không được giàu có nhưng gia đình đâu cần mấy thứ đó. Con cháu hạnh phúc, gia đình hòa thuận là tốt rồi. Lâm Phong nhìn Thu Hương lắc lắc tay cô:

- Em chưa trả lời anh? Lấy anh nhé?
- Em được suy nghĩ không? – Thu Hương mang bộ dạng phân vân cười đáp.
- Không? Em phải trả lời anh nếu không anh sẽ bám dính em như sam cho coi. – Lâm Phong kiên quyết đáp.
- Anh thật không biết đạo lý, cưỡng hôn đến cùng là sao? Con mà giống anh thì em sẽ sao đây?
- Con! – Có người giờ ngẩn ngơ tập hai, Lâm Phong nhẹ chạm vào bụng Thu Hương lấp bắp: – Ở đây... có... con... của... anh....

Thu Hương gật đầu cười. Mọi người hóa đá toàn tập để tiêu hóa vấn đề này. Cái này gọi là “ăn cơm trước kẻng” à nha. Người lớn nhìn nhau ý nhị, thôi để về nhà giải quyết nội bộ vậy. Đan Phượng e hèm một cái, ông anh cái gì cũng kém nhưng vấn đề này thì giỏi, phải gọi cho ba mẹ báo tin mừng. Hoàng Vinh trên cương vị của một ông anh thì nhất định sẽ phải hỏi thăm cậu ta cho đúng đạo lý nhưng trên một phương diện nào đó quyết định có nên tìm cậu ta học hỏi phương thức này để sớm rước được bà xã không. Vợ chồng nhà ai đó thì nhanh tiêu hóa vấn đề này liền ngó hai người kia một cái, Cao Phong nghĩ phải mở một bữa tiệc để mừng mới được, sau khi về nhà sẽ tiến hành ngay.

- Thế là em định mang con đi trốn. Anh mà không gặp em là em tính giấu anh cả đời đấy à? – Lâm Phong phục hồi tinh thần tròn mắt nhìn Thu Hương một cái.
- Huhu. Sao anh giữ được với em. Tại anh sắp có cô giáo viên nào đó rồi, đâu cần em? – Thu Hương nước mắt trực trào ra khiến Lâm Phong hoảng hốt.
- Anh sai. – Lâm Phong vội ôm cô vào lòng an ủi: – em đừng khóc kéo ảnh hưởng tới con. Tại anh, tại anh cả. Lấy anh nhé, yêu em!

Thu Hương gật đầu lia lịa, Lâm Phong cười vuốt nhẹ tóc cô. Hạnh phúc đến rồi, có nhau trong đời là điều hạnh phúc nhất rồi!

Một kết thúc mỹ mãn cho những cặp đôi yêu nhau, dù đôi khi đời không được như mơ nhưng hãy mơ đi vì tình yêu mà. Con đường tình đôi khi đòi hỏi cũng có chút cố chấp, có chút ích kỷ, có chút ầm ập, có gian nan, có nước mắt, có vui có buồn, có đắng và có cay, có hờn có ghen, có tranh cãi. Tình yêu muôn màu muôn sắc! Cuối con đường đó là HẠNH PHÚC. MÃI MÃI!! Chỉ cần tin vào thế gian này có tình yêu thì dù mong manh nhưng nhất định có thể trở thành mãi mãi, chỉ cần dùng cảm đối mặt và nắm giữ. Nhất định bạn sẽ gặp tình yêu của mình. Nhất định thế!

Hải Phòng, ngày 12 tháng 03 năm 2011

Tuệ Minh

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-thuong-ngot-ngao>